

Giới thiệu Trâu Già Và Cỏ Non

Truyện Trâu Già Và Cỏ Non, chuyện về một con trâu già hết lòng chăm bẵm một cọng cỏ non và một cọng cỏ non mặc sức hưởng thụ sự ưu ái của con trâu già.

Một người đàn ông tuy đã có vợ nhưng bản tính vốn xưa nay là háo sắc, không ai là hoàn hảo hết, chỉ khi mình biết tự kiềm chế hay không thôi. Còn các cô gái không trí thức thì chuyên đi làm những nghề bán thân và chuyên dụ dỗ đàn ông.

Người ta thường nói trâu già thích gặm cỏ non là chính xác, bởi vì không có kẻ đam mê sắc đẹp thì làm sao có kẻ bán hoa.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Và Cỏ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Nghĩa trang Tịnh Viên, ngoại ô phía bắc thành phố.

Trời đã vào hè, những tia nắng rực rỡ của buổi sớm báo hiệu cho một ngày nóng nực thường thấy của một thành phố miền Nam. Sức sống của những tia nắng sớm đã xua đi cái thê lương của nơi vốn dành cho những người không còn trên dương thế. Người đàn ông trên xe lăn chậm chậm di chuyển giữa những hàng mộ thẳng tắp đến khu dành cho những người không có mộ chôn, chỉ có hình thờ hoặc hình và lọ tro cốt. Khung cảnh tươi sáng cũng không giúp gương mặt người này bớt vẻ thê lương. Anh đưa mắt kiểm tìm, giữa muôn vàn khuôn mặt anh đã ngay lập tức nhìn ra cô, một cô bé có gương mặt trẻ con và đôi mắt kính. Gương mặt mà cho dù anh có nhắm mắt lại cũng có thể mường tượng rõ ràng từng đường nét, lúc vui lúc cười hào hứng, lúc xụ mặt, lúc chùng hững, lúc thẹn thùng. Đời anh chưa thấy từ nào vô nghĩa bằng hai từ hối hận, việc đã quyết định thì dù có tiếc nuối cũng ích gì, tập trung vào hiện tại chẳng phải tốt hơn sao. Nhưng giờ đây, trong tâm trạng đau đớn và tuyệt vọng khôn cùng, anh thực sự nghĩ giá như...

Thành phố S, ba năm trước.

Sáng chủ nhật tại bệnh viện Tâm An.

Như Nguyễn đi vào một góc nhỏ, hơi khuất trong khuôn viên bệnh viện, tìm đến một ghế đá còn trống, cô để túi lên ghế rồi ngồi xuống bên cạnh. Giờ đã gần 10 giờ trưa nhưng nơi đây nhiều cây cối lại được tòa nhà hành chính của bệnh viện che mát nên không khí mát mẻ có chút ẩm ướt của buổi sáng vẫn còn lưu lại nơi này. Mỗi lần phải theo mẹ đến đây cô hay trốn đến góc này cho yên tĩnh. Mẹ cô đặc biệt thích được khen là nhân hậu, thương người, thêm nữa công ty nào cũng cần xây dựng hình ảnh có đóng góp tích cực cho cộng đồng. Việc này thì làm điều lợi, đằng nào cũng mất tiền làm quảng cáo, đem tiền đó đi làm từ thiện vừa được người ta biết đến vừa lấy được lòng công chúng nói chung và cơ quan, đoàn thể nói riêng. Mẹ cô như cá gặp nước, vô cùng háo hức đi làm từ thiện. Những buổi lễ nào được báo đài đưa tin thì mẹ cô nhất định không vắng mặt. Nhưng mẹ cô nào có chịu đi một mình, nhất định phải lôi cô theo cho bằng được, lại còn không ngần ngại nói với người ta cô cũng rất có hứng thú với việc này. Mẹ cô thừa biết cô chẳng có chút hứng thú với việc này. Trời sinh cô ra không đến nỗi thích thú với sự bất hạnh của người khác, nhưng lại đặc biệt rất lười. Cô có thể chia sẻ một ít cho những người gặp khó khăn nhưng có thể chỉ đưa tiền thôi có được không, dãn cảnh quay phim chụp hình, trả lời phỏng vấn rồi xúc động nói lời cảm ơn, cô chỉ thấy phiền chết được. Nể mẹ nên cô không thể không theo bà đi khắp nơi tham gia sự kiện nhưng thương cô chỉ có mặt một lát rồi kiểm có trốn biệt cho đến khi hết giờ mới dò dò cùng mẹ ra về. Hôm nay có hơi đặc biệt một chút, bệnh viện Tâm An khởi động chương trình khám chữa bệnh miễn phí cho người nghèo có hoàn cảnh khó khăn, mở sự kiện kêu gọi sự đóng góp của các nhà hảo tâm. Trước đây, các nhà hảo tâm sẽ trực tiếp tìm đến để giúp đỡ một số bệnh nhân khó khăn được tiếp tục chữa bệnh nhưng giờ bệnh viện đã chủ động làm việc này, việc họ làm một cách có tổ chức và chuyên nghiệp vậy đã khiến rất nhiều nhà hảo tâm và các đơn vị truyền thông tìm đến. Nguyễn đương nhiên là sẽ chuồn sớm.

Khi cô đến nơi thì chiếc ghế trong cùng đã có hai người đàn ông đã lớn tuổi mặc áo bệnh nhân ngồi sẵn. Họ đang chơi cờ. Nguyễn chọn chiếc ghế cách hơi xa một chút rồi ngồi xuống tận hưởng sự mát mẻ của nơi này. Nhìn lên tàng cây, một vài tia nắng lấp lánh xuyên qua kẽ lá, mấy con chim kêu lách chách chuyền qua chuyền lại giữa các cành. Một mùi hương dịu dịu của khóm hoa nhài từ đằng xa lan tới, những bông hoa bé xinh trắng muốt nằm khiêm tốn giữa đám lá màu xanh không mấy nổi bật. Nguyễn mỉm cười nhớ cô mình hay nói “Không thơm cũng thế hoa nhài”. Một người thích ồn ào, thích làm ăn buôn bán, không ngại điều tiếng bỏ chồng ung luôn ông tài xế lái xe riêng mà tự ví mình với như hoa lài thì cô cũng thật không biết nói gì.

Trong lúc Nguyễn đang chìm trong suy tưởng của mình thì người đàn ông bên cạnh chợt ho lên, hai tay ông ôm lấy ngực mình trong cơn khó thở, và đột nhiên ông khụy dần xuống, chết rụi, này có hai người sao giờ còn mỗi ông bác này. Nguyễn vội chạy lại gần giữ lấy ông, cô lóng ngóng không biết làm thế nào ngoài viện đỡ nhẹ để ông không ngã đập xuống đất, cô la lớn: “Có ai không, giúp với, cứu”

Không may là góc này hơi khuất, cô la lớn mấy tiếng nhưng không thấy ai chạy đến cô vội chạy đi định tìm người thì thấy một người đàn ông tầm trung niên mặc áo sơ mi xanh chạy đến. “Chú ơi, có ông kia bị ngất xỉu, chú mau đem ông đi cấp cứu.” người đàn ông nhìn tình hình một thoáng rồi cởi áo khoác đưa cho cô “Cô bé giữ giúp tôi” Nói rồi, ông vội chạy đến bế người đàn ông kia chạy đi. Nguyễn cũng vội cầm lấy túi xách của mình chạy theo 2 người.

Chạy vào đến sảnh thì đã có mấy người mặc áo blu trắng chạy vội đến. Mọi người giúp đặt ông bác lên băng ca rồi đẩy chạy tuốt. Nguyễn tìm đến dãy ghế đặt gần tường ngồi phịch xuống. Cô thở hắt hắt vì nãy giờ vội chạy theo hai người. Người đàn ông áo xanh quay sang nhìn cô rồi nói: “Cô bé chờ tôi chút nhé, tôi đi xem ông bác kia thế nào rồi quay lại ngay”. Nguyễn vừa thở vừa gật đầu: “Dạ”. Cô ngồi đấy thôi, không đi theo nữa đâu. Bệnh viện Tâm An là một trong những bệnh viện có không khí trong lành nhất thành phố. Với phương châm để bệnh nhân đi chữa bệnh nhưng thoải mái như đi nghỉ

đường, bệnh viện đã có hẳn một bộ phận chuyên trách về chất lượng không khí trong bệnh viện. Mặc dù vậy, bên trong phòng khám và cấp cứu cũng không thể không có mùi khử trùng và mùi thuốc. Nguyễn đặc biệt nhạy cảm với mùi này, chỉ nghe thôi là cô đã thấy muốn bệnh theo, nên cô chờ bên ngoài thôi.

Cô ngồi một lát thì thấy chiếc áo khoác rung lên, chắc này ông chú này ở trong hội trường đang tổ chức sự kiện nên đã không để điện thoại ở chế độ chuông. Chiếc điện thoại vẫn không ngừng rung, không biết có gì gấp không mà gọi hoài thế không biết. Nguyễn cho tay vào túi áo định tìm điện thoại để tắt đi thì chạm phải chiếc ví “Ông chú này không cần thận gì cả, không sợ bị chôm mất ví sao”. Cô tìm đến chiếc túi còn lại, lấy điện thoại ra và nhìn thấy số không lưu tên gọi đến, chắc là số lạ. Cô không ngần ngại nhấn nút từ chối cuộc gọi và chọn chế độ im lặng. Cũng may điện thoại này thuộc đời cũ, không có đặt mật mã, chứ không nó lại phiền cô chết.

Một lát của ông chú kia cũng là gần 30 phút sau đó. Nguyễn đã ngồi ngáp mấy lần rồi mới thấy ông chú xuất hiện. “Phiền cô bé chờ hơi lâu rồi” Người đàn ông cười cười tỏ vẻ áy náy, tôi mời cô bé uống tí gì nhé”. “Dạ thôi để dịp khác đi chú, giờ cháu phải đi, mẹ cháu đang tìm cháu. Cháu chào chú”. “Dịp khác cũng phải cụ thể thì mới là dịp khác” Người đàn ông có vẻ không có ý chấp nhận câu nói lấy lệ của cô. Nguyễn hơi lúng túng chưa biết nói thế nào thì người đàn ông nói tiếp: “Chúng ta hôm nay cũng coi là có duyên, cô bé hãy cho tôi số liên lạc để tôi có thể khoản đãi cô bé khi có thời gian”. Người lớn nói vậy rồi thì cô cũng không tiện từ chối: “dạ chú đọc số chú cho cháu rồi cháu sẽ gọi qua”. Cô lấy điện thoại ra bấm số mà ông chú đọc. “Ok, gọi được rồi, số cuối của cô bé là 936 phải không” “Dạ”. “Tên cô bé là gì để tôi lưu lại” “Dạ, Như Nguyễn” “Chú tên Thành, là Lý Chí Thành” “Dạ, cháu nhớ rồi, chào chú cháu đi”. “Bảo trọng!” Nguyễn bật cười quay lại nhìn người đàn ông, gật đầu chào lần nữa: “Hẹn gặp chú sau”.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Và Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Đến hội trường nơi tổ chức sự kiện, Nguyễn gặp phải ánh mắt không hài lòng của mẹ:

_ Này giờ con đi đâu vậy?

_ Con đi lòng vòng thôi mà mẹ. Cô cũng không định kể cho mẹ nghe chuyện lúc này.

_ Con đó, lần nào cũng trốn mất biệt, đến giờ về mới thấy ló ra.

Cô vòng hai tay ôm lấy tay mẹ, cười lấy lòng:

_ Chỗ này nhiều người lớn, con đâu biết nói chuyện với ai, thôi mình về đi mẹ.

Bà Mai lườm con gái:

_ Làm gì đó, bỏ tay tui ra.

Nguyễn vẫn một mực ôm riết tay mẹ:

_ Về nhanh thôi mẹ, con đói rồi.

_ Cô đó, đi dự tiệc mà than đói đòi về.

_ Tiệc sao bằng má Hai nấu ở nhà, con phải để dành bụng về ăn với ba nữa.

_ Cô chỉ giỏi viện cớ thôi.

_ Con là con của ai vậy mẹ?

_ Sao tui biết được, tui thấy ai đó bị bỏ ngoài đường, tội nghiệp quá nên lượm về nuôi thôi.

_ Lượm cũng không sao, miễn có nuôi là được, mình về thôi mẹ. Hi.

Bà Mai dí tay lên trán con gái:

_ Con đó, không thấy lớn lên gì cả!

Về đến nhà, hai mẹ con bước vào nhà thì thấy ông Tài đang ngồi đọc báo.

_ Thừa ba, con mới về.

_Ồ, hai mẹ con về rồi đó hả.

_Anh đã ăn trưa chưa? Bà Mai hỏi chồng.

_Thằng Năng hôm nay có hẹn với bạn nên không ăn cơm nhà, Anh đang chờ hai mẹ con về ăn chung nè.

_Rồi lỡ hai mẹ con ăn tiệc luôn rồi thì sao?

_Con gái cưng của tui đâu bao giờ để tui ăn cơm một mình, phải không con?

Nguyễn hì hì cười lấy lòng rồi sà vào lòng ông: “Nhà này là con thương ba nhất”

_Ồ! Nghe có mùi hầm hổ ở đâu đây. Có người đào hổ chờ tui hay sao ta!

_Chia gia tài ba nhớ chia phần nhiều cho con nha. Nói rồi cô lè lưỡi bỏ chạy vì sợ ông Tài cốc đầu.

Bà Mai nói với theo:

_Con mau lên thay đồ rồi xuống ăn cơm. Rồi bà quay sang nói với chồng:

_Ông xã chờ em xú nha.

Ông Tài mỉm cười gật đầu.

Ăn trưa xong Nguyễn lên phòng. Nhìn điện thoại thấy tin nhắn của Trà Mi “chiều qua nhà tớ làm bài được không, ngày mai tớ có việc...”

Lẽ ra chiều thứ 2 mới đúng là ngày học nhóm theo thường lệ, nhưng vì tin nhắn đầu giờ của Trà Mi nên hôm nay sau giờ ngủ trưa, Nguyễn đã có mặt tại nhà bạn. Nói là học nhóm thật tình cũng chỉ là thảo luận xem sẽ trình bày bài vở như thế nào. Trà Mi là học sinh luôn nằm trong nhóm được tuyên dương của lớp, còn Như Nguyễn thì không cần phải nói, cô đi học không phải vì cần có thêm kiến thức mà chỉ đi học cho phù hợp với việc cần làm ở lứa tuổi của mình thôi. Giờ này cô đang ngồi thoải mái trên chiếc ghế nệm không có khung theo phong cách Nhật, mắt dán vào cuốn sách trên tay, thỉnh thoảng cô lại vuốt nhẹ con mèo trắng muốt tròn vo nằm lười biếng bên cạnh.

_Học kỳ này, cậu dự tính đạt bao nhiêu điểm? Trà Mi hỏi Nguyễn trong khi hai tay đang bận rộn với việc chăm sóc sắc đẹp.

_Tớ cùng nhóm với top đầu trong lớp thì cũng phải nằm trong top 2 hoặc top 3 chứ! Nguyễn nói đầy vẻ tự mãn.

_Đi học mà tự xác định điểm cho mình, cậu là người đầu tiên tôi gặp.

_Cậu thấy vậy cũng khá thú vị, đúng không?

_Đúng, đúng. Cậu nói lúc nào cũng hay hết.

_Tớ biết là cậu hiểu tớ mà. Nguyễn nói với vẻ tự mãn không chút che giấu.

_Cuối tuần này, tớ đi tình nguyện. Tớ phải tổng hợp xong bài thuyết trình trước tối thứ 6. Tối thứ 4 cậu phải gửi phần của cậu cho tớ nhé.

_Ok. Lần này cậu đi đâu thế.

_Đội tình nguyện xuống tặng quà và hướng dẫn trò chơi cho trẻ khuyết tật tỉnh B.

_Hai tháng trước cậu đã đi chỗ này rồi đúng không?

_Uh.

_Cậu thật sự thích việc tình nguyện này sao?

_Tớ... TRÀ Mi thoáng đỏ bừng đôi má, ngập ngừng. Tôi phải công nhận cậu không những thông minh mà miệng lưỡi còn rất sắc sảo nữa. Nhưng cậu cũng nhớ cho “Thần khẩu hại xác phàm”.

Nguyễn cũng không lấy làm phiền lòng trước phản ứng của bạn:

_Tôi không hiểu việc thừa nhận thích một ai đó sao lại khó khăn đến vậy.

_Nàng có bạn trai đi rồi sẽ rõ hết.

_Tôi đang rất mong chờ nó đây. Nguyễn nói như thể việc đó không chỉ nằm ngoài trái đất mà còn nằm ở một thiên hà xa xôi nào đó.

Là một cô gái vượt trội với các bạn cùng trang lứa nhưng khi đối diện với vẻ hờ hững lạnh nhạt trong mọi chuyện của Nguyễn, Trà Mi lại cảm thấy mình

thua kém cô bạn cùng lớp thoát nhìn có vẻ rất bình thường, chỉ được cái có nét mặt trẻ con này. Cô luôn cảm thấy mình bị Nguyễn nhìn thấu, dù rằng Nguyễn không hề có ý chế nhạo hay tỏ vẻ biết hết với cô nhưng cách nhìn vào sự thật một cách quá thẳng thắn khiến người khác có chút chột dạ. Nhưng là một người cầu tiến, cô không cưỡng lại được sức hút vô hình của một trí tuệ sắc sảo. Cô luôn cố gắng để được một lần hơn Nguyễn nhưng lúc nào cô cũng thấy mình là người bị bắt ngờ trước những ý tưởng hay giải pháp của Nguyễn. Dần dà, cô cũng quen dần và chấp nhận mọi thứ để làm bạn với Nguyễn. Bên Nguyễn cô càng hiểu rõ thế mạnh của mình: cô có ngoại hình cao ráo, đáng đáp cân đối hấp dẫn ánh nhìn của mọi người xung quanh, có gương mặt thuộc hàng đẹp trong khi Nguyễn nhìn chỉ dễ coi một chút xiu, nhìn hơi trẻ con và thêm cặp kính to tròn che dấu hầu hết sự sắc sảo của đôi mắt. Ngoại hình là thế, về sức vóc thì miễn bàn. Một Như Nguyễn yếu như cộng bún, được miễn toàn bộ các môn thể dục ở trường, đi đứng hàng ngày không cần thận vẫn có thể bong gân, trật khớp thì không thể nào bì được một Trà Mi đội trưởng đội cầu lông nữ của lớp.

Trà Mi thích Minh Khôi là đội trưởng đội công tác xã hội. Cô lại thích sôi nổi nên các hoạt động của đội rất hợp với cô. Mi là cánh tay phải của Minh Khôi trong các hoạt động của hội. Cô thật sự thích Khôi nhưng tình huống khiến cô chưa thể chủ động, Khôi hiện tại chỉ đối với cô như một người bạn, một người đồng đội. Điều ít ai biết, Khôi và Nguyễn là đôi bạn từ thuở bé, do hai gia đình có mối quan hệ thân thiết. một Minh Khôi hoạt bát đi đầu trong các hoạt động thể thao, phong trào không thấy điểm gì chung với một Như Nguyễn lười vận động, suốt ngày ru rú trong nhà, thi thoảng mới lò dò đi cô vũ cho bạn bè trong lớp.

Trà Mi không mấy khi đề cập đến Khôi, nhưng Nguyễn nhận thấy những việc liên quan đến Khôi hay có ai nhắc đến Khôi thì Trà Mi vô cùng chú tâm. Bản thân Trà Mi dù có ý tỏ ra bàng quan nhưng không che giấu được Nguyễn. Bản thân Nguyễn chưa bao giờ để ý đến chuyện tình cảm nam nữ nên dù cô thân với Trà Mi thì cô cũng không phải là đối tượng dễ thổ lộ những tâm tình thầm kín này. Tuy vậy việc để Nguyễn phát hiện ra sự quan tâm của mình đối với Khôi cũng khiến Trà Mi phải cẩn thận hơn với biểu hiện của mình. Không tìm ra được điểm yếu của Nguyễn, Trà Mi dù ăm ức cũng chỉ có thể thăm cầu cho cô này sớm vướng vào lưới tình để mắt cô ấy đừng có tinh anh như hiện tại, tâm trí cô ấy đừng có sáng suốt như lúc này, Trà Mi cũng mong một lần nhìn thấy một Như Nguyễn rối rắm vì tình yêu. Nếu có ngày đó cô sẽ hả hê biết mấy.

_ Cậu dạo này đọc tới lịch sử và địa lý nước Mỹ rồi hả? Trà Mi chuyển đề tài.

_ Uh, tớ định du học bên đó, nên cũng muốn tìm hiểu kỹ một chút với lại giờ cũng đang rảnh.

_ Cậu thì có khi nào bạn mà giờ kêu đang rảnh?

_ Đừng coi thường chúng bạn thế chứ, tớ tuy lười nhưng đâu đến nỗi cả năm không làm việc gì.

_ Tớ kể nhé: bài thì học hết từ đời nào rồi, ngoại khóa thì tham gia ở mức tối thiểu, công việc nhà có người khác lo, tôi không hiểu cậu làm sao lại không rảnh.

_ Cậu nói vậy là chưa đúng rồi, tôi phải lo hưởng thụ cuộc sống. Phật dạy đời sống vô thường, cuộc đời ngắn ngủi.

_ Thôi cho tớ xin! Chẳng phải cậu chỉ đều đều một năm hai kỳ du lịch nước ngoài, phần lớn thời gian trong nước là ngày ngày đến lớp sao. Lo gì chứ.

_ Cũng đúng, cuộc sống của tôi cứ đúng lịch mà diễn ra. Không phải như người khác phải hao tâm tốn trí lo mọi việc xảy ra không đúng dự định.

Có người đang tự mãn quá đà, ngưng lúc này mới chính là thượng sách.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Và Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Gần một tuần sau, tối thứ sáu, Nguyễn đang ở trong phòng mình đọc về cuộc đời và sự nghiệp của Napoleon Bonaparte, Lulu lim dim mắt nằm bên cạnh.

Ếch ộp, ếch ộp ộp ộp... nghe chuông điện thoại kêu, Nguyễn nhìn màn hình thì thấy hiện lên dãy số lạ, ai mà mình không lưu tên nhĩ, cô nhấn phím nghe: “Alo” Tôi là Thành, cô bé còn nhớ tôi chứ? Dạ, chú khỏe chứ ạ?” “tôi khỏe, cảm ơn cô bé, tôi gọi để báo là ông bác ngắt xiu hôm bữa, hôm nay sức khỏe đã ổn định rồi, vài ngày nữa là được xuất viện” “Vây thì tốt quá, mừng cho bác ấy”. Ông bác ấy vậy mà đã lớn tuổi lắm rồi, không còn con cái gì, hiện đang ở viện dưỡng lão. Bác ấy rất muốn gặp cô bé một lần. Cô bé thấy thế nào?

_ Dạ, thực ra cháu cũng không quen chú lần bác ấy. Cháu thấy ngại lắm.

_ Trước lạ sau quen, việc gì cũng có lần đầu mà. Cô bé nở từ chối một người già không con cháu sao?

_ Cháu không có ý đó, chỉ là cháu không quen thôi. Vây chú định khi nào đến thăm bác ấy vậy chứ?

_ Ngày mai được không, thứ 7 cháu có phải đi học không?

_ Dạ, ngày mai buổi sáng cháu có giờ học, vậy sau giờ học cháu ghé được không chú.

_Ok, trường cô bé ở đâu, tôi sẽ ghé đón.

_Dạ không cần đâu, cháu tự đi được. Có phải viện dưỡng lão ở quận 8 không chú?

_Đúng rồi. Hẹn gặp cô bé ngày mai nhé.

_Dạ.

Khoảng 9h sáng ngày hôm sau, khi đang giờ giải lao, chuẩn bị cho tiết học cuối, Nguyễn nhận được tin nhắn: “Chúng tôi đã chuẩn bị nhiều món ngon đợi cô bé!” Cô mỉm cười nhắn lại: “Dạ, khoảng 11h30 cháu tới. Nhất định sẽ ăn no bụng mới chịu về”

Viện Dưỡng Lão Nghệ Sĩ, trưa thứ 7

Ông Bảy nói với ông Tư:

_Cậu trai này càng nói chuyện tui lại càng thấy hợp ý.

_Nói chuyện với đám già riết chán nên đám trẻ nào tới ông hông nghiền mà bày đặt.

_Ông đừng có làm tui mất hứng, tui là tui nói thiệt lòng.

_Có ai nói ông già bộ đầu, chỉ là tui nói đám gì tui mình mà được tui trẻ ngó ngang là mừng hết biết. Tính ra bữa ông xui vậy mà hay, nhờ vậy mà câu được cậu trẻ này, buồn buồn gọi điện hỏi thăm nó cũng thấy đỡ.

_Ờ, tuổi già quanh quẽ, nhiều bận tui thân thấy mệt. Phải chi hồi còn trẻ tui ráng sức lập một trại trẻ mồ côi, giờ không có đứa này cũng có đứa kia, chăm chăm nuôi hai thằng con giờ hông mấy khi thấy mặt tui nó. Ông gọi với qua Thành:

_Cậu Thành! Cô nhỏ mà đám già này đang chờ khi nào mới tới?

_Dạ giờ 11h rồi, cỡ nữa tiếng nữa. Bác đói bụng quá rồi hả?

_Giờ chơi mày, bác là bác nóng ruột thôi, các bác già rồi, đâu có ham ăn uống dữ vậy.

_Bác nói vậy chứ ăn uống quan trọng lắm chứ. Mình có tuổi thì mình phải ăn uống cho đàng hoàng mới khỏe được chứ.

_Ui sờ, tui tao giờ lụm cụm hết rồi, trời thương cho đi sớm cũng đỡ khổ.

Thấy ông bác thích nói ngang chàng, Thành lắc đầu cười cười đổi đề tài:

_Để con ra trước thử cô nhỏ tới chưa.

_Ờ đi mau đi. Chuyện ở đây đám này lo được.

Thành ra cổng đứng chờ. Hai bên cổng là hai bụi hoa giấy um tùm, nhìn qua là biết lâu này không được cắt tỉa, cả mảng hoa màu hồng tím nở rộ che lấp cả tấm biển tên đã rỉ sét nhiều chỗ của viện dưỡng lão. Xác hoa rơi đầy thành lớp trên mặt đất, nhìn xa xa như xác pháo hồng mừng ngày thành hôn của đôi lứa ngày xưa, thật khiến những người có tuổi mà vẫn lè loi mơ mộng. Thành đợi một lát thì thấy taxi dừng. Nguyễn trả tiền taxi rồi bước xuống xe. Cô bé mặc đồng phục học sinh, trên lưng mang cặp, miệng cười tươi rồi cất tiếng:

_Cháu chào chú. Chú ở đây đợi cháu lâu chưa?

_Tôi mới ra đây thôi, tôi có canh giờ mà. Vô trong mau để khỏi nắng, cô bé có đói bụng lắm không?

_Dạ cũng hơi hơi.

Hai bên lối vào là hai hàng cây tỏa bóng mát rượi.

_Ồ đây cũng mát mẻ quá chú ha.

_Uh, cây ở đây nhiều, phía sau còn có trái cây nữa.

_Vậy ạ, chú biết chỗ này lâu chưa?

_Chỉ mới tuần trước thôi.

_Ừa, mới keng vậy luôn hả chú.

_Uh, nhờ có cô bé đó.

_Hi.

_ Có nghe mùi thơm không?

Nguyễn đưa mũi hít hít vài cái:

_Mùi thịt nướng, mùi hải sản phải không chứ?

_Uh, đủ món nướng hết.

Khi hai người vào trong nhà. Bác Tư lên tiếng tạo không khí:

_Cô nhỏ tới rồi.

_Dạ con chào các bác. Nguyễn cất tiếng chào.

_Giới thiệu với cô bé đây là bác Tư, biệt danh Tư Râu, tuy râu bác ấy dài và trắng như cước, đẹp như ông tiên nhưng bị dim hàng nên không ai gọi là ông Tư tiên mà chỉ gọi là Tư râu thôi.

_Dạ con chào bác Tư.

_Còn đây là bác Bảy, xưa bác ấy là kiến trúc sư, chuyện về mấy tòa nhà cổ không ai rành hơn bác í, vô đây nên cũng bị hạ bệ xuống làm ông Bảy thợ xây.

_Dạ con chào bác, hôm nay bác đã khỏe hẳn chưa ạ?

_Bác có sao đâu, lâu lâu làm bộ ngất xỉu vô viện, chủ yếu là để thử lòng anh em, coi thử có ai quan tâm mình hông đó mà. Mà Thành nói đúng đó, chuyện mấy tòa nhà cổ đó bác biết nhiều lắm, con mà thích nghe bác kể liền

_Có chuyện ma không bác?

_Con cứ thường xuyên tới đây đi, bác có nguyên bộ sưu tập, đảm bảo kể một tháng không hết.

_Dạ! Nguyễn cười

Để tránh quảng cáo dài dòng rồi lại bị dim hàng nữa, các ông bác, bà bác còn lại không cho Thành nói nữa mà tự mình giới thiệu. Đến lượt Nguyễn:

_Dạ, con tên là Như Nguyễn, năm nay học lớp 11. Con rất vui được làm quen với các cô các bác ở đây ạ.

_Mà sao con không rủ bạn bè tới chơi.

_Dạ con có rủ nhưng hôm nay các bạn đều có việc. Để lần sau tới con lại rủ các bạn đến.

_Ồ được đó, các bác ở đây luôn rộng cửa chào đón các cháu.

Tới đây bác Bảy lên tiếng:

_Chào hỏi xong rồi thì vô bàn thôi. Thành đưa cô nhóc đi rửa tay rửa mặt rồi cả nhà mình nhập tiệc.

_Dạ.

Mọi người vui vẻ nhập tiệc, mọi người còn định giữ Nguyễn ở lại ăn tối nhưng cô phải họp nhóm làm bài tập vào buổi chiều. Ăn trưa xong, mọi người ngồi uống trà tán dóc một hồi chờ tiêu com, một hồi sau lại thành ra chia làm hai thi hát. Phe thua sẽ phải nấu ăn đãi phe thắng. Hiệp đầu hát về chim chóc, phe Nguyễn thắng. Hiệp hai hát về mùa xuân, bên thành THắng, hiệp cuối hát về hoa lá, hai bên so kè, căng thẳng đến cuối cùng phe Nguyễn thua sát sao. Đoàn phải hẹn đến thứ 7 sau nữa trả nợ. Chơi xong, Thành dẫn Nguyễn ra vườn.

_Wa, nhìn mặn ngon quá.

_Cô bé thích chùm nào thì chỉ, tôi hái cho.

_Được không chứ?

_Được chứ, bác Bảy bảo tôi hái cho cô bé mà.

_Chiều nay các bạn cháu chắc thích lắm.

Sau khi hái được cả túi mặn đầy, còn tranh thủ chụp hình với chùm mặn to nhất và trái mặn to nhất, Nguyễn được Thành lái xe đưa đến chỗ họp nhóm.

Nhìn cô bé hí hửng cầm trái mận to nhất, mọng nhất trên tay, ngắm nghía mãi không thôi, Thành không khỏi mỉm cười theo. Đi được một lúc Thành hỏi:

_ Buổi trưa cô bé ăn không được nhiều, có phải do đồ ăn không hợp không?

_ Dạ, không phải đâu. Ở nhà cháu cũng ăn vậy thôi.

_ Các bác ở đây là kho chuyện xưa, khi nào cô bé thích nghe chuyện thì cứ đến. Văn nghệ thì không lúc nào thiếu: đàn sáo, ca cổ, tấu hài ... đủ hết.

_ Hi, dạ! Mà chú ơi, chú nói chú làm bảo vệ, vậy xe này là xe công ty hả chú.

_ Ừ.

_ Công ty cho chú dùng xe vào ngày nghỉ luôn ă?

_ Đây là đãi ngộ đặc biệt của công ty dành cho nhân viên có nhiều cống hiến. Cô bé thấy tôi có thành công không. Thành làm bộ ra vẻ tự hào.

_ Dạ có, mà chú đã bắt được trộm cướp hay cứu mạng ông chủ vậy chú?

_ Sao cháu hỏi í là sao?

_ Cháu nghĩ công hiến được ghi nhận trong việc bảo vệ là như vậy thôi?

_ Bảo vệ còn giúp ngăn chặn được các âm mưu phá hoại nữa chứ.

_ À há. Cháu không nghĩ ra. Chú kể thêm đi chú.

_ Phải có hiệu ứng âm thanh ánh sáng thì câu chuyện mới hấp dẫn được. Cô bé phải chịu khó đợi dịp khác thôi.

Nguyễn phồng hai má tỏ vẻ thất vọng vì không được nghe chuyện.

_ À mà tôi đang có việc cần nhờ cô bé giúp đây, cô bé sẵn lòng chứ?

_ Chuyện gì vậy chú?

_ Tôi cần mua một món quà sinh nhật cho cô cháu gái, đang định nhờ cô bé tư vấn tí chút?

_ Chuyện đó dễ mà, cháu sẽ giúp chú. Mà chú định mua ở đâu? Khi nào thì chú cần?

_ Chừng 2 tuần nữa là tới rồi. Cô bé có gợi ý gì không?

_ Cháu có thể biết về ngân sách không ạ? Vấn đề hơi nhạy cảm nhưng lại có tính quyết định. Nguyễn cắn môi và nhướn mày tỏ ý không còn cách nào khác.

Thành bật cười:

_ Lương bảo vệ của tôi khoảng 10 triệu/tháng. Hai mươi phần trăm lương tháng của tôi thì thế nào, thế có một món quà làm vui lòng một cô bé tuổi teen không?

_ Cháu nghĩ vậy là đủ tình cảm, đủ hào phóng rồi.

_ Hôm nào cô bé có thể giúp tôi được.

_ Chiều thứ 3 và thứ 5 tôi cháu đều rảnh. Chú có đi được ngày nào không ạ?

_ Chiều thứ 3 tôi rảnh. Cô bé chọn địa điểm đi.

_ Khu mua sắm Trung Tâm 4h chiều nha chú.

_ Done.

_ Hihi, ở công ty chú cũng dùng tiếng Anh ă?

_ Có, ngoài nhiệm vụ bảo vệ đôi khi tôi phải đi đưa đón đối tác của công ty, cũng biết một chút chút để giao tiếp.

_ Dạ. Chú cho cháu xuống cổng trước của công viên Ngàn Hoa ă.

_ Trong nhóm có bạn trai của cô bé phải không?

_Dạ -Nguyễn ngưng một lát rồi cười cười nói tiếp – cùng với nhiều bạn trai và bạn gái khác nữa đó chú.

Thành nghe vậy cũng cười theo.

Tôi nói, Thành cho xe ngừng lại, Nguyễn đưa tay mở cửa, trước khi bước xuống cô quay sang:

_Cháu xuống đây, tạm biệt chú ạ.

Thành mỉm cười đưa tay chào tạm biệt cô bé.

Lúc Nguyễn đóng cửa xe xong Thành mới nói thêm:

_Hẹn gặp cô bé chiều thứ 3 nhé.

_Dạ. Một lần nữa cảm ơn chú. Nguyễn giờ bịch mận lên, cười với Thành một lần nữa rồi quay người đi vào trong công viên.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Và Cỏ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Mua sắm ở khu thương mại trung tâm

Hôm này giờ học Sử có chút chuyện khiến Nguyễn bất ngờ. Giáo viên Sử bình thường hay tạo những tình huống bất ngờ để giới thiệu bài giảng của mình. Có hôm vào lớp thấy liếc thấy Hoài Bắc đang ngáp, cô liền chớp ngay anh chàng: “Không biết bạn Bắc hôm qua có học bài khuya không mà lúc này trông có vẻ không tỉnh táo lắm. Hoài Bắc em lên đây hít đất 11 cái cho tỉnh táo lại đi”. Hoài Bắc không vui vẻ gì nhưng cũng phải lên. Xong xuôi, cô lên tiếng: “Mời em về chỗ” rồi cô quay sang cả lớp: “Ai có thể nói cho cô biết vì sao là 11 mà không phải là con số khác” Ở dưới lao xao: “Asian có 11 nước cơ ời” “Chính xác, hôm nay chúng ta học lịch sử hiện đại của Asian...” Hôm khác cô lại nhìn Bội Châu đang ra sức đánh vào người Công Vinh bên cạnh, Công Vinh suốt ngày lấy việc chọc ghẹo Bội Châu làm vui nên ăn không ít gậy gộc của cô này: “Bội Châu, em là fan của phim Hàn, hãy cho cả lớp biết phim Vị Vua Vĩ Đại nói về ai, ông này làm được những gì” Bội Châu lập tức ngồi ngay lại: “Thưa cô, phim nói về Vua Sejong, vị vua này có tài đưa đất nước phát triển thịnh trị và công lao lớn nhất được ghi nhận là sáng tạo ra chữ Hangul được phổ biến cho đến ngày nay” “Tất cả điều này là từ phim sao?” “Dạ, phim cũng có, mà vì quá hâm mộ nên em có lên mạng tìm hiểu thêm” “Trong những điều bạn Bội Châu nói, có ai thấy điều gì không đúng không?” Cả lớp im lặng. “Vậy thì chúng ta vỗ tay tán thưởng bạn thôi”. Sau một tràng pháo tay, cô nói tiếp: “Mỹ Dung, nội dung bài học hôm nay là gì?” “Hàn Quốc qua các thời thịnh trị và vị thế cường quốc châu Á hiện tại...” “Bắt đầu giờ học hôm nay, cả lớp ngoan ngoan ngồi ngay ngắn chờ đợi xem hôm nay cô sẽ mượn ai để vào đề cho bài học ngày hôm nay. Cô đảo mắt nhìn một lượt, cả lớp ngồi im phăng phắc, tưởng chừng chỉ một con muỗi bay ngang là cả lớp ai cũng nghe thấy tiếng o..o.. của nó. Giữa một lớp đang ra sức giữ mình ngồi ngay ngắn thì đáng về bình thần của Nguyễn chính là một sự đối lập hoàn toàn. “Như Nguyễn, em cho cô và cả lớp biết, nếu ngay lúc này em được đi du lịch châu Á em sẽ chọn nơi nào?” “Dạ, thưa cô, em sẽ chọn Nhật Bản” Cả lớp ồ lên cười, ai chẳng biết hôm nay học về Nhật Bản, Nguyễn trả lời như vậy chẳng phải khiến màn giới thiệu hôm nay trở thành tiết mục nhảm chán nhất học kỳ sao. “Em vui lòng cho biết lý do” “Nước mình thời tiết bắt đầu nóng bức, các nước khác ở châu Á em cũng đã đi nhiều rồi, giờ nhìn qua ngó lại đành chọn Nhật Bản mà đi lại thôi” “Có ai muốn hỏi thêm bạn Như Nguyễn điều gì không?” Một vài cánh tay giơ lên. “Đình Quốc, em hỏi đi” “Có phải bạn sẽ đi Shikoku?” Mùa hoa anh đào của Nhật bắt đầu từ Okinawa vào cuối tháng 1 cho đến Hokkaido vào đầu tháng 5, giờ là giữa tháng tư chắc chỉ có Shikoku là còn hoa anh đào” “Minh không phải người Nhật nên cũng chỉ thích hoa anh đào ở mức độ vừa phải thôi, mình định đến các thôn làng sống theo lối cổ hoàn toàn hòa hợp với thiên nhiên và không hề gây ra một chút ô nhiễm nào” “Những chỗ đó thường là chẳng có gì, rất chán” Nguyễn cười cười không nói. “Vậy nếu được đi, ai sẽ xung phong đi cùng bạn Nguyễn” Cô giáo lại hỏi. Kết quả chỉ có mỗi Minh Khôi đưa tay. Dù sao nếu không ai đi, thì Nguyễn cũng thấy hơi quẽ quẽ, Minh Khôi lần này đúng là đã cứu bò cho cô. Bạn bè chẳng phải để dành cho những lúc cần như thế này sao. “Rất cảm ơn bạn Như Nguyễn, không phải chỉ có Nguyễn và rất nhiều du khách nhất là từ Trung Quốc lựa chọn Nhật Bản như một địa điểm giúp họ tránh được sự ô nhiễm ngày càng trầm trọng trong nước. Tuyết Dung, bài học hôm nay là gì em?” “Nhật Bản – Các chiến lược nhằm giữ vững vị thế siêu cường”

Ra khỏi lớp đã là 3 giờ chiều, sắp đến giờ hẹn đi mua đồ với Thành, cô phải đi nhanh cho kịp chuyến xe buýt tới khu trung tâm. Đây là xe dành riêng cho học sinh, sinh viên của trường, rất sạch sẽ tiện lợi và an toàn, cũng là một chính sách tiết kiệm và bảo vệ môi trường của trường. Tiết kiệm tài nguyên chung của xã hội nói chung và gia đình học sinh riêng í là thay vì gia đình nào cũng phải dùng xe hơi đưa rước con mình thì giờ đây chỉ cần đóng một ít phí mỗi năm để nhà trường tổ chức cho đi chung và một phần đương nhiên quan trọng là kinh phí quảng cáo cho trường. Mỗi ngày gần chục bận các chiếc xe mang lô gô và slogan của trường dạo một vòng khắp phố phường, mà hành khách là nam thanh nữ tú diện thời trang hàng hiệu, các bên đồ xe buýt hầu như lúc nào cũng có thợ săn ảnh chực chờ, sẵn sàng bấm máy. Mỗi năm những chiếc xe buýt này cũng được trưng dụng để chở hàng cứu trợ hay từ thiện, chở học sinh đi dã ngoại hoặc chở nhân viên trường đến về các tỉnh tuyển sinh. Khi Nguyễn bước vào khu thương mại thì đã thấy Thành ngồi chờ sẵn ở hàng ghế chờ dành. Hàng ghế chờ này không chỉ để khách hàng nghỉ chân sau một vòng lựa hàng, mà còn để các ông chồng không kiên nhẫn theo vợ lựa đồ ngồi tán dóc, uống ly cà phê hay lướt web trong thời gian chờ.

_Chú chờ cháu lâu không à?

_Tôi cũng mới đến thôi, cô bé đi xe buýt tới à.

_ Dạ, chú thấy cháu xuống xe ạ.

Thành gật đầu.

_ Minh vào quán uống ly nước đã nhé.

_ Dạ

Cả hai cùng vào quán trà sữa trong khu thương mại. Khi cả hai đã ngồi xuống một bàn còn trống trong góc, Thành hỏi:

_ Cô bé gọi gì thì cho tôi một phần giống như thế. Tôi cũng muốn thử xem khẩu vị tuổi teen giờ thế nào.

_ Vậy khi còn là teen thì chú thích món gì.

_ Tôi hồi đó không có tiền, chỉ có nước mía và trà đá làm bạn thôi.

_ Teen tụi cháu khi vào món mới sẽ chọn món khác nhau cho mỗi người và uống chung, vậy là ai cũng được thử nhiều món. Hôm nay mình cũng làm vậy nha chú

_ Vậy là kêu 2 món nước kèm 2 cái ly không hả.

_ Dạ, đúng rồi đó chú. Để cháu xem menu, quán này thì cháu thích trà sữa thạch trái cây hỗn hợp. Công ty này tự nuôi bò lấy sữa, họ không mua sữa bên ngoài vì cho rằng các bò ở đó bị bạc đãi. Thạch trái cây ở đây cũng là từ tự nhiên hết, không dùng hương liệu tổng hợp, giống hệt như ở nhà làm. Ngoài ra còn các món nước mát truyền thống như sâm, hoa cúc, mía lau...

_ Cô bé cũng sành quá nhỉ.

_ Dạ, nhà cháu có đầu tư vào đây, mỗi năm ba cháu bắt các anh chị em đi nghe báo cáo tình hình hoạt động của công ty.

_ Cô bé có thể sang nhượng cho tôi một ít cổ phiếu để tôi cũng được hàng năm đi họp cho ra dáng cổ đông.

_ Cháu lấy lời nhiều lắm đó chú!

_ Cô bé cứ cho chi tiết, biết đâu tôi ráng gồng được.

_ Hìhi, chú làm ở Đại Thành Công, vậy đã được nhận cổ phần lần nào chưa, bạn cháu nói công ty đó có chính sách cho nhân viên có thâm niên và thành tích tốt mua cổ phần công ty với giá ưu đãi lắm.

_ Tôi cũng có được một ít. Thành mỉm cười xác nhận.

_ Nếu vậy chỉ cần trao đổi cổ phiếu là được chú nhỉ.

Khi nhân viên phục vụ đến bàn chờ khách gọi nước, Nguyễn kêu một ly trà sữa thạch trái cây thập cẩm và một ly trà sữa trân châu, kèm 1 bánh tart mứt cam và 1 bánh tart dâu tươi. Mỗi thứ cô bé đều chia làm hai để cả hai cùng thử.

Uống được gần nửa ly, Nguyễn mới hỏi:

_ Chú hôm nay không phải đi làm ạ?

_ À, có chứ, tôi làm ca đêm nên giờ này rảnh

_ Chỗ chú làm là tòa nhà trụ sở của Đại Thành Công phải không ạ?

_ Đúng rồi, cô bé thấy nó thế nào.

_ Nó nổi tiếng là tòa nhà có kiến trúc đẹp, cháu cũng mới nhìn từ xa, cũng chưa có dịp vào. Thiết kế bên trong có gì đặc biệt không chú?

_ Tôi nghĩ hay nhất là để cô bé tự mình cảm nhận. Tôi có thể quảng cáo một chút là tuy hiện nay nó không phải là tòa nhà cao nhất nhưng ngắm thành phố cũng rất đẹp, nếu cô bé thích hôm nào tôi sẽ dẫn lên xem. Chỉ là không dẫn nhiều người được, Thành nháy mắt cười cười.

_ Thông tin này chỉ được phổ biến có giới hạn thôi phải không chú.

Thành mỉm cười khẽ gật đầu.

Tòa nhà cao nhất thành phố có quán cà phê trên nóc, cô đã đến đó không ít lần, ngắm toàn cảnh thành phố cũng có gì lạ đâu mà phải đến Đại Thành Công làm gì chứ, nhưng kiểu đi cửa sau này thì cô chưa thử bao giờ, chắc cũng phải trải nghiệm một chuyến mới được.

_ Lúc nào cũng được hay sao chú?

_ Ngay lập tức thì không chắc nhưng nếu cô bé báo trước thời gian thì không thành vấn đề.

_ Dạ, để hôm nào cháu rủ thêm bạn đi. Mình ăn hết bánh rồi tranh thủ đi mua quà chú ha.

_ OK

Ra khỏi quán trà sữa Nguyễn quay sang nói với Thành:

_ Mình đi xem một vòng trước nha chú.

_ Đồng ý.

_ Cháu chú năm nay bao nhiêu tuổi ạ?

_ Sinh nhật tới là tròn 17 tuổi?

_ Bạn này cùng tuổi với cháu rồi. Bạn đó học trường nào vậy chú?

_ Trường Quốc Tế Gia Hưng.

_ À, cháu biết trường đó. Bên đó hoạt động thể thao mạnh lắm.

_ Cháu của chú thích ăn gì, mê phim gì, chơi môn thể thao nào, có thích thú cưng không?

Thành suy nghĩ, khi còn bé anh có đôi lần ẵm trên tay, sau vì chuyện với Trung Lan, anh không gần gũi nữa nên cũng không biết cô bé con ngày xưa lớn lên có sở thích gì.

Thấy anh im lặng không trả lời liền, Nguyễn nói:

_ Người lớn không rõ lắm về con trẻ phải không chú?

Thành cười xòa, tỏ vẻ không biết làm sao.

_ Chú có hình của bạn đó trong điện thoại không?

_ Không có.

_ Vậy hình thức bạn đó như thế nào?

Thành nhướn mày tỏ ý không hiểu câu hỏi của cô.

_ Ý cháu là bạn í nữ tính yếu điệu hay đáng thể thao, hoặc là tomboy.

Thành nhíu mày suy nghĩ một lát rồi trả lời:

_ Trông có vẻ cũng là một cô bé sành điệu thích thời trang.

_ Vậy thì cũng hơi khó, chú nhìn cháu xem, có tí nào là sành điệu hay thời trang đâu.

_ Hay cô bé cứ chọn một số món mình thích rồi chọn ra một món thấy có khả năng nhất vậy.

_ Dạ.

Thấy cửa hàng đồng hồ, Nguyễn kéo Thành vào xem.

Thành thấy rõ ràng là Nguyễn thích đồng hồ, cô chăm chú ngắm nghía và thử một loạt.

Thành lặng lẽ quan sát, anh thực thích chiếc đồng hồ màu trắng thanh nhã kia, nó cứ như là được tạo ra để dành cho riêng cô vậy, thật khó mà tả nhưng quả thật nhìn rất hợp với cô bé.

Nguyễn cũng thấy thích cái đồng hồ này, nhưng cô thường không thích thể hiện ý thích của mình trước mặt người khác nên định bụng sẽ gọi điện đặt hàng sau.

Thử xong Nguyễn nhờ người bán hàng cất dùm rồi quay qua nhìn Thành:

_ Mình đi thôi chú.

Thành mỉm cười gật đầu. Trước khi bước ra, Nguyễn đưa tay lấy một cái danh thiếp từ hộp danh thiếp trên tủ của cửa hàng. Hai người lại tiếp tục dạo quanh các gian hàng trong khu mua sắm. Thành chợt lên tiếng hỏi Nguyễn:

_ Cuối tuần cô bé thường làm gì?

_ Cháu thường ở nhà, dắt Lulu đi chơi, có khi đến nhà bạn học bài, lên trường tập văn nghệ, đi từ thiện với mẹ, hoặc đi chơi xa với cả nhà.

_ Lulu là một con kiki hả?

_ Dạ. Trong máy cháu có hình, để cháu cho chú xem hình.

Lulu là một con chó giống Anh to, lông dài màu vàng caramel nhạt, nhìn rất hiền và có vẻ đầy hiểu biết. Vốn giống này tên là Golden Retriever, là giống chó phổ biến nhất ở Mỹ, vì khá dễ thương và thông minh. Tuy nhiên ở Lulu toát ra một vẻ hiểu biết đến nỗi Nguyễn tin rằng nó chính là một nhà thông thái trong thế giới của những chú cẩu.

_ Nhìn nó có vẻ thông minh nhỉ.

_ Dạ, hồi nhỏ có lần cháu đi lạc, chính nó đi tìm cháu về. Chú có nuôi con gì không?

Lướt qua một số tấm khác, Thành thấy hình của Nguyễn và mấy con thỏ và một con mèo nữa.

_ Tôi có Phi Phi, còn có Rì Rì nữa. Phi Phi là một chú cún, Rì Rì thì là một con rùa. Rất tiếc điện thoại tôi không có hình.

_ Rùa có to không chú?

_ Cũng nhỏ thôi, tôi nuôi cũng chỉ vài năm, được cái cũng khá đáng yêu, nghe tiếng tôi thỏ nào nó cũng bò ra đón, nếu tôi không để nó lên tay thì thỏ nào nó sẽ lẻo đẻo theo tôi khắp nhà.

_ Dễ thương quá! Thứ 7 tới chú mang đến viện dưỡng lão để cháu làm quen đi?

_ Không thành vấn đề.

_ Ở trường cô bé có các câu lạc bộ gì để học sinh tham gia?

_ Dạ có võ thuật, nhảy hiện đại, kịch, sáng tác, xướng âm và đàn violon.

_ Vậy cô bé tham gia câu lạc bộ nào?

_ Cháu trong câu lạc bộ đàn violon.

_ Hẳn cô bé rất thích chơi nhạc?

_ Một chút thôi chú. Chủ yếu là dàn nhạc có tới mười mấy người, mình chơi dở cũng không sao, lỡ bận việc cúp thì cũng không ảnh hưởng gì lớn.

Cả hai cùng phì cười.

Tới chỗ bán trang sức, mắt Nguyễn sáng lên: “Nhu cầu của nữ giới với trang sức là vô hạn, chắc chắn mình có thể tìm được thứ gì đó cho cháu của chú”.

Nói rồi Nguyễn dạo hết một lượt, chọn thử hết mẫu này tới mẫu khác, rồi dưới sự nài ép của cô Thành cũng chỉ vài món cho cô thử. Cuối cùng cả hai cũng thống nhất chọn mua đôi hoa tai đeo sát, có viên ngọc tròn đổi màu hồng nhạt hoặc tím xanh rất teen. Đến khi xong xuôi thì cũng đã hết buổi chiều.

_ Đi cả buổi chiều chắc cô bé đói rồi. Mình tìm chỗ nào ăn tối rồi hẵng về nhé.

_ Dạ cháu phải về ăn tối ở nhà, ba mẹ cháu đang chờ.

_ Vậy để lần sau, sẽ còn nhiều dịp mà!

Nguyễn gật đầu cười:

_ Dạ!

_ Hôm nay cảm ơn cô bé nhé!

_ Có gì đâu chú, cháu cũng được đi chơi mà.

_ Cô bé tính về bằng gì?

_ Cháu đi taxi về.

_Ok, taxi. Thành gạt đầu rồi cùng Nguyễn đến mặt tiền khu thương mại chờ taxi.

_Vậy giờ chú về nhà hay về chỗ làm luôn.

_Tôi về nhà trước, 9h tôi mới vào ca. Thôi cô bé đi đi, xe tới rồi. Giữ gìn sức khỏe để thứ 7 có sức chung độ.

_Hi! Dạ, thôi chào chú cháu đi. Hẹn gặp chú thứ 7.

_Bye bye.

Chiều hôm ấy, khi vừa về đến nhà, Nguyễn gọi điện lại chỗ cửa hàng bán đồng hồ kia nhưng được người ta trả lời là cái cuối cùng đã có người mua rồi. Chán thật.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Và Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Tối thứ 5 Nguyễn gọi điện cho Thím Năm

_Dạ Thím ơi con là Nguyễn, thứ 7 này phe mình chung độ, cần những gì thím nói để con mua.

_À, Nguyễn hả. Thím coi lại lịch mới hay thứ 7 này là mười bốn, ngày chay. Con có ăn chay được hông?

_Dạ được thím.

_Ồ vậy con tới đi, đồ khô thím mua hết rồi, đồ tươi thì sáng thứ 7 mua, chợ cũng gần con không cần mua thêm gì đâu.

_Ăn chay nhưng mà mình ăn món gì vậy thím?

_Thím nấu bún riêu, làm gỏi với bánh bao. Cũng tính làm nhiều món nữa nhưng cực quá, để dành rảnh lớn rồi làm.

_Dạ.

Lúc Nguyễn đến nơi thì cũng đã hơn 8h rưỡi sáng, nắng đã bắt đầu gắt, không khí bên ngoài đã bắt đầu hanh nóng, nhưng trong viện dưỡng lão, cây cối nhiều nên không khí vẫn mát rượi khiến Nguyễn cảm thấy thoải mái hẳn.

_Dạ, con chào mọi người.

_Nguyễn tới rồi hả, vô đây đi con, vô nghỉ cho khỏe để mà còn có sức chung độ.

_Hihi, hôm trước chú Thành cũng nói con như vậy.

Chú Bảy rót ly nước đưa cho Nguyễn:

_Uống nước đi con

_Dạ, con cảm ơn chú.

_Sao con không thấy chú mời con uống nước nhỉ! Chú hình như hơi thiên vị đó!

_Cái thằng này, đàn ông gì mà lại có cái tật ganh tỵ chứ!

_Chú nói sao đó chứ, đàn ông không phải người sao, cũng cần người khác chăm sóc, ân cần mời nước.

Nguyễn đang ngồi uống nước và nghe mọi người nói chuyện thì thấy trên nền nhà một nhân vật vô cùng chậm rãi từ tốn bước đi.

_Í, đây là Rì Rì hả chú. Nguyễn quay sang Thành hỏi.

Thành cười nhẹ, gạt đầu.

Nguyễn bước đến gần đưa tay sờ nhẹ lên mai chú. Chú này có vẻ không tình nguyện bị làm phiền như thế. Cháu cảm Rì Rì lên được không chú? Nhận

được cái gậy đầu tán thành của Thành, Nguyễn cầm Rì Rì lên để lên tay mình.

_ Rì Rì đáng yêu quá! Rì rì ăn gì vậy chú?

_ Rì Rì ăn lá cây, nó cũng rất thích ăn xà lách đó.

_ Vậy ạ, để cháu xuống bếp xem có cây xà lách nào không?

_ Dưới bếp có đó con. Thím Năm lên tiếng.

_ Thím cho Rì Rì một cây nha thím. Ủa, mà chú có mang Phi Phi đến không, sao cháu không thấy.

_ Nó ra vườn thám thính chỗ mới rồi. Xiu là nó vào thôi. Đúng là chỉ một lát sau đã thấy chàng ta mò vào cọt cọt vào chân Thành.

_ Hello Phi Phi! Tụi mình làm quen nhé!

Thấy Nguyễn đưa tay định vuốt đầu mình, Phi Phi nghe răng gừ gừ.

_ Mà làm gì thế Phi Phi, đây là Như Nguyễn, là người nhà, mà phải thân thiện với cô bé biết chưa?

Thành nhìn sâu vào mắt Phi Phi, nó như hiểu được ý của Thành nên không dám cãi, nó cụp tai, cúi đầu xuống hướng về phía Nguyễn như để cô bé vuốt ve nó.

_ Wa, Phi Phi thông minh thật đấy! Mình làm quen ha. Nói rồi cô bé vuốt nhẹ nhẹ trên đầu đó.

_ Phi Phi đưa tay ra bắt tay đi.

Nghe lời Thành, Phi Phi đưa tay ra bắt tay với Nguyễn thực hiện xong nghi thức làm quen.

_ Hôm nay mình ăn chay, Phi Phi có gì để ăn không chú? Nguyễn vừa vuốt vuốt Phi Phi vừa hỏi.

_ Nó ăn được bánh bao, chú cũng có mang một bịch thức ăn cho nó.

_ Để cháu đồ ra chén cho Phi Phi ăn.

_ Đây này, Thành lục trong balo túi thức ăn dạng miếng nhỏ đưa cho Nguyễn.

_ Cháu cũng có mang một bịch hình cục xương, cho Phi Phi gặm thoải mái luôn.

Nguyễn nói với Phi Phi:

_ Phi Phi gặm xương đi nè. Xiu bánh bao chín lại ăn bánh bao ha.

Nguyễn lại quay qua hỏi Thím Năm:

_ Sao ở đây mình không nuôi chó cho vui hả thím.

_ TRước kia cũng có đó chứ, sau bị trộm bắt hết, nản không nuôi nữa. Giờ chỉ nuôi mèo thôi. Mà mèo thì dễ thôi là đẻ. Vừa rồi cũng mới nhờ Thành đi triệt sản đó chứ.

_ Vậy hả chú?

_ Chú có bạn làm bác sĩ thú y. Thành giải thích.

_ Bữa đó Nguyễn không chứng kiến chứ làm thấy ghê lắm. Thành nè, xách cái súng bắn thuốc mê tới, đảo một vòng bắn bụp bụp bụp, lát sau hốt hết vô thùng chờ đi.

_ Cũng chuyên nghiệp dữ vậy lun.

_ Đây là kinh nghiệm xương máu của bác sĩ đó – Thành kể – Hồi trước chưa có súng bắn thì bắt chích thuốc mê nhưng có con vẫn nhớ thù, quay lại còn rú thêm đồng bọn, quấy cho bác sĩ một trận tơi tả, trên mặt giờ vẫn còn mấy đường sẹo do mèo cào. Sau rút kinh nghiệm cho thuốc mê vào đồ ăn, tuy nhiên cũng có con ăn ít, liều lượng không đủ, đang phẫu thuật tỉnh lại, bác sĩ lại vô số đến họ nhà mèo. Giờ bác sĩ chỉ chịu mỗi cách này, cho một liều tiêm, phẫu thuật xong đến khi đưa lại về nhà vẫn chưa tỉnh, bác sĩ mới được yên.

_ Bác sĩ đó chắc còn nhiều chuyện hay nữa chú ha.

_ Ủ, hôm nay hấn bạn chứ nếu không cũng kêu tới đây tham gia rồi.

Thím Năm xua xua đám tám chuyện:

_Làm việc thôi, tám hết giờ rồi. Nghe phân công nhé: thanh niên nhồi bột, trung niên chiên đậu hũ và phi hành, bà lão lật rau, ông lão bảo đũa đủ, xú bột được thì ai cũng được bắt bánh, thích hình gì bắt hình đó...

_Bà lão đi lật rau không biết có thấy sâu mà bắt ra hông chú ha! Nguyễn thì thầm với Thành.

Thành chỉ cười phụ họa không nói gì thêm. Thành phụ trách phần nhồi bột, dưới sự chỉ đạo của Thím Sáu Nguyễn đứng bên cạnh lúc phụ đổ men vào bột, lúc thêm nước, khi thêm dầu ăn sau hơn 30 phút công đoạn đầu đã thành giờ chỉ còn chờ bột lên men. Thím Năm lúc này mới quay sang nói Nguyễn:

_Con ra giếng phụ các thím lật rau được hôn?

_Lật rau hà thím! Nguyễn nói giọng hơi miễn cưỡng.

_Sao vậy? Con không biết lật rau hả?

_Dạ! với lại con sợ sâu lắm!

_Ồi trời! Rồi mai mốt lấy chồng nó cho chồng ăn com tiệm mệt nghỉ quá!

_Để con phụ lật rau cho, còn món trái cây đang chờ Nguyễn đó thím.

_Ồ, đi mau đi con, tranh thủ làm rồi còn đi bắt bánh nữa.

Được Thành cứu bồ vùi rau cỏ, Nguyễn ra với đám trái cây mình mua lúc sáng. Giờ là mùa hè, mùa của trái cây. Nguyễn cũng không rõ mọi người thích ăn gì nên cô mua mỗi thứ một ít: vài, măng cụt, chôm chôm, đào lông, táo và dưa hấu. Chuẩn bị đơn giản thôi: vài, măng cụt, chôm chôm rửa sạch để trong rổ cho ráo, đào lông, táo và dưa hấu rửa sạch gọt vỏ, cắt miếng rồi bỏ vào hộp cho vô tủ lạnh, đương nhiên cũng phải để sơ cua bên ngoài một ít phòng có người không thích ăn lạnh.

Khi Nguyễn xong xuôi với đám trái cây thì cũng đến lúc bắt bánh, những ai thích bắt bánh thì tập trung đứng quanh chiếc bàn tròn, trên có cái mâm lớn, Thành đang đứng cán bột trên cái thớt to đặt trong cái mâm đó. Xứng hấp cũng đã được đặt lên lò, bắt bánh đến đâu hấp đến đó. Đa phần mọi người bắt bánh hình tròn theo truyền thống.

_Nguyễn thích con gì con? Thím Năm hỏi Nguyễn.

_Dạ con thích con thỏ!

_Con có muốn bắt thử không thím chỉ cho?

_Dạ!

Một lúc sau trên mâm có 2 con thỏ, một con bắt mắt tinh xảo của thím Sáu và một con xiêu vẹo, được đắp vá cho khỏi lòi nhân của Nguyễn.

_Trên mạng con thấy bánh bao hình con heo cũng dễ thương lắm thím.

_Muốn làm con heo đẹp phải làm thêm màu nhưng hiện tại không có thứ gì làm màu hết.

_Í thím nói là củ dền hoặc lá cẩm phải không thím.

_Uh, thích màu xanh thì có thể dùng lá dứa, tím nhạt thì có khoai tím đỏ, cam đỏ thì có gấc. Nhưng không sao, qua tay thím rồi thì chỉ có đẹp trở lên thôi.

_Hi.

_Nhỏ kia, không tin ta sao! Hãy xem đây. Nói rồi trong một lát thôi bánh bao hình heo, hình mèo, hình ếch lần lượt hiện ra.

_Woa, thím cao thủ thiệt. Nguyễn đưa ngón cái ra tán thưởng. Thím Sáu cười đầy tự mãn.

Bánh chín, mọi thứ được dọn lên bàn. Thành, Nguyễn và Thím Năm là 3 người ngồi vào bàn sau cùng vì phải phụ Thím Năm bụng thức ăn lên. Dừa và muổng đã được các bác trong lúc ngồi chờ sắp xếp trước. _Mời mọi người dùng bữa – bác Bảy lên tiếng – Thành và Nguyễn cảm ơn lên con.

_Dạ, con mời các bác, mời mọi người dùng bữa.

_Dạ mời mọi người dùng bữa. Thành nói tiếp sau Nguyễn.

Ném thử một miếng bánh bao còn nóng, Thành xuyết xoa:

_Bánh ngon thiệt, bánh chay mà ăn đậm đà, thơm không thua gì bánh nặn. Thím Năm đăng cấp thiệt.

_ Chớ sao, đầu bếp nhà hàng 5 sao còn phải tới đây học nghề. Nhờ vậy mà giờ không đi làm nổi nữa cũng có tiền xài quai à.

_ Bà Tám với ông Bảy vẫn còn người tìm là đám già này vẫn còn chưa lo đời, 2 đứa cũng ké được nữa.

_ Con đăng ký một chỗ trong này luôn nha chú. Thành nói.

_ Nói gì kỳ. Mà nhắc mới nhớ, sao tuổi này còn chưa chịu lấy vợ đi con?

Thành cười cười:

_ Chưa thấy cô nào chịu ưm chú ơi.

_ Thôi xạo quá mầy, mầy kén cá chọn canh quá thì có. Mà thôi, ề cũng không sao, tới đây ở với đám già này cũng được.

_ Chú Bảy chịu nhận con rồi, các chú thím còn lại có chịu nhận con không ạ?

_ Đầu mà khơi khơi vậy chịu được con, phải có thử thách đánh giá coi được không đã chớ.

_ Woa, cũng khó dữ vậy hả thím.

_ Chớ sao, con phải thể hiện lòng thành nhiều hơn nữa mới được.

_ Dạ, để con cố gắng.

Ăn uống no nê xong, Thành lại đưa Nguyễn về. Phi Phi cho ngồi ghế sau, nhưng thò đầu vào ra ghế trước hóng chuyện, Rì Rì nằm yên trong tay Nguyễn.

_ Sắp tới cháu hết được thoải mái đi chơi rồi!

_ Sao thế, sắp thi rồi à?

_ Dạ, thi học kỳ xong phải chuẩn bị cho việc thi đại học năm sau nữa.

_ Cũng căng quá nhỉ!

_ Hi, dạ. Ai cũng phải vậy mà chú.

_ Cô bé có nghĩ đến đại học nào chưa?

_ Cháu sẽ học về tài chính nhưng cũng chưa quyết định là Mỹ hay châu Âu.

_ Vậy là sẽ phải xa nhà.

_ Dạ, nhưng không sao, ba mẹ và anh chị thỉnh thoảng cũng sẽ qua thăm cháu, cháu cũng có thể bay về thăm nhà nên cũng sẽ ổn.

_ Vậy là không lo nhớ ba mẹ mà chỉ lo nhớ Lulu thôi phải không?

_ Dạ, tôi nào cũng ngủ chung, đi rồi chắc sẽ nhớ lắm.

_ Vậy là chúng tôi sẽ lâu lắm mới có thể gặp lại cô bé.

_ Dạ đầu có, chỉ là không thường xuyên lắm thôi, thỉnh thoảng cháu sẽ ghé thăm mọi người.

_ Thỉnh thoảng là một năm một lần hả?

_ Hi, chắc là hơn được tí xiu.

_ Cô bé xuống khu trung tâm hả? Hôm nay lại hẹn bạn sao?

_ Dạ.

Tới nơi, Nguyễn đưa Rì Rì lại cho Thành, vuốt vuốt đầu Phi Phi mấy cái rồi chào tạm biệt cả 3.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Và Cỏ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Cổ động thể thao

Đợt này trường tổ chức giải bóng đá cho học sinh Trung học ở cả 3 khối lớp 10, 11 và 12. Giải tổ chức cho cả nam lẫn nữ, đội vô địch sẽ đại diện trường tham dự giải toàn thành phố. Đội lớp Nguyễn dưới sự dẫn dắt của lớp trưởng Minh Khôi đã vô tới bán kết, bóng đá nữ thì không hy vọng mấy bởi vì nó không thích hợp lắm với phần đông dân số chuộng làm đẹp của trường. Nguyễn đương nhiên là ứng cử viên hàng đầu của đội cổ vũ và lẽ dĩ nhiên phần hậu cần cũng không đến phiên cô. Nhưng cô vẫn không thoát nguyên nhân là anh chàng Minh Khôi một hai biến cô thành trợ lý của riêng mình: xách đồ, mang nước, mang khăn. Bình thường Khôi năng nổ làm nhiều công tác xã hội, Nguyễn thì là chúa lười, gặp mấy vụ này là cô trốn biệt, hoặc chỉ tham gia ít nhất có thể. Khôi không mấy khi gặp Nguyễn nên đương nhiên không bỏ qua cơ hội này. Dù không thích nhưng vì phải nể mặt mười mấy năm lớn lên cùng nhau cô cũng ráng nhẫn nhịn.

_Như Nguyễn, chiều nay cậu không được quên việc đi cổ vũ tứ đá banh đấy?

Như Nguyễn đảo mắt một cái thăm than lúc này sao không chuẩn lẹ cho rồi:

_Biết rồi!

_Nhớ mang nước cho tứ đấy.

Khôi cần hỏi cũng biết nước mà hần nói chính là nước mơ tắc của thím Hai. Tên này sau khi đến nhà cô uống một lần rồi nghiện, lần nào đến cũng đòi. Giờ lại vùi mang lên trường nữa. Cô mà biết Khôi đã nhờ Trà Mi chuẩn bị nước mơ tắc cho cả đội thì sẽ còn nổi quạu hơn nữa. hehe, tôi thích nhất là chọc giận sâu lười là cậu.

Buổi chiều tại góc khuất trong sân trường.

_Của cậu đấy. Nguyễn lôi bình nước lít rười trong ba lô ra.

Minh Khôi thoáng mỉm cười rồi cầm lấy uống một hơi, đúng là mùi vị hần thích lại còn do người hần thích mang nữa chứ. Uống xong hần đẩy bình lại đưa lại Nguyễn:

_Cậu giữ cho tứ, tứ đá xong sẽ uống tiếp.

Còn vậy nữa, tên này không hành được cô không thấy vui hay sao đó. Cô bày vẻ mặt không tình nguyện cầm lấy bình nước bỏ vào ba lô. Minh Khôi bật cười đưa tay bẹo nhẹ má cô.

_Cậu như thế này xấu chết đi được.

Cô cúi tiết đưa tay đánh liên tiếp vào tay hần. Đau tay quá đi. Minh Khôi lại cười to hơn nữa bỏ đi.

Một màn này lại vô tình rơi vào tầm quan sát của nhóm bạn nữ ái mộ bạn lớp trưởng đẹp trai năng nổ của lớp trong đó có Trà Mi.

Ai cũng thấy rõ là Minh Khôi thích chọc ghẹo, thích ăn hiếp Như Nguyễn, như thể hiển nhiên là hần để ý cô. Lúc đầu, Trà Mi cũng tính từ bỏ nhưng sau thấy tình trạng hai người không tiến triển gì thêm, Minh Khôi vẫn là anh chàng chưa có bạn gái nên cô lại thăm hy vọng. Như Nguyễn thì chưa từng nghĩ Minh Khôi sẽ là gì của mình. Cô ngoài gương mặt trẻ con thì không có chỗ nào đáng yêu cả. Bọn họ là bạn thanh mai trúc mã do mối quan hệ thân thiết giữa hai gia đình, cô chưa từng che giấu con người thực của mình trước Minh Khôi và cô cũng không có ý định làm vậy. Cô thông minh hần biết, cô lười hần cũng biết, cô yếu như sên thì ai cũng biết và quan trọng là cô chẳng có ý mơ mộng gì đến hần hết, điều này hiển nhiên hần cũng biết. Nhưng không phải ai cũng nghĩ như thế. Bài học đầu đời của cô là cho dù cây muốn lặng, gió chưa chắc chịu ngừng. Fan hâm mộ của Minh Khôi đã móc nối thế nào với một tên bên đội bạn thừa lúc có người chuyển bóng hần đánh đầu chuyển hướng bóng đến chỗ Nguyễn đang ngồi, bóng đi như trái phá bay thẳng đến chỗ Nguyễn. Trà Mi lanh tay đám bóng cho bay chệch đi nhưng do cũng không có nhiều kinh nghiệm cô cũng bị trặc tay, Nguyễn thì bị đám đồng con gái lỗ nhố bên cạnh trong lúc hoảng hốt xô đẩy cúi cùng bị bong gân cả tay lẫn chân phải nghỉ học một tuần. Bình thường mà nghỉ học một tuần thì

cũng không vấn đề gì với Nguyễn, cô cũng không thiếu việc để làm nhưng trong điều kiện chân đau không đi được tay cũng đau không lên mạng được thì 1 tuần quả là không dễ chịu. Dù là Lulu luôn kèm sát không rời, bạn bè cũng tập nập đến tán chuyện, Nguyễn buồn chán đến ngày thứ 3 thì tin nhắn đến. Tin đến là một bức hình Rì Rì đang ngóc lên như để hỏi : “Như Nguyễn đang làm gì? Có nhớ đến Rì Rì không?” Chú Thành nhắn tin sau gần 2 tuần không liên lạc. “Cháu ở nhà mấy ngày nay, buồn đến chết đi được” “Sao thế?” “Chân cháu bị bong gân nên không đi được.” Gần như ngay lập tức Thành gọi đến.

_Dạ!

_Chân cô bé bị đau thế nào? Giọng Thành nhẹ nhàng đầy vẻ quan tâm.

_Cháu không cẩn thận bị ngã, chân bị bong gân, sưng lên đau không đi được, đành phải nằm nhà.

_Đi khám bác sĩ nói thế nào?

_Xương không bị gì, chỉ bị bong gân, cháu cũng bị vậy nhiều lần rồi, bác sĩ nói chịu khó tịnh dưỡng vài ngày là khỏi.

_Vậy rồi mấy ngày nay cô bé có ăn được không? Khi ngủ chân có bị đau không.

_Dạ, ăn ngủ thì bình thường, chỉ có cái nằm nhà chán lắm thôi.

_Vậy tôi mở webcam cho cô bé gặp Rì Rì nhé.

_Dạ.

Một lát sau trên màn hình laptop của Nguyễn là hình ảnh của Thành cùng với Rì Rì đang từ tốn nhai xà lách.

_Hi Rì Rì, giờ này mày vẫn chưa ngủ hả.

_GẤU GẤU...Phi Phi bên cạnh cũng lên tiếng kháng nghị sao này giờ không có ai hỏi han gì tui vậy?

_Hi hi, mày sửa cái gì, có phải là muốn gặm xương không, hôm nào gặp sẽ cho mày một bịch.

Lulu bên này cũng không cam lòng, gấu gấu sửa lên.

_Biết rồi, Lulu cũng có phần đứng lo.

_Tay cô bé cũng bị thương sao?

_Dạ.

_Thôi ráng dưỡng thương đi, hôm nào lành tôi dẫn cô bé đi ăn nhà hàng 5 sao.

_Ăn xong có phải ứng tiền của tháng tới xài không chú.

_Không lo, hết tiền tôi sẽ về ăn ké trên viện dưỡng lão.

_Dạ, thôi cô bé ngủ sớm đi cho vết thương mau lành.

_Dạ, tạm biệt chú, bye bye Rì Rì và Phi Phi. Nguyễn cầm tay Lulu chào tạm biệt 2 người bạn nhỏ bên kia.

Trong suốt 2 tuần chẳng đêm nào 2 bên không gặp nhau qua màn hình. Phi Phi và Lulu gấu gấu nói chuyện của kiki, Thành và Nguyễn nói chuyện của mình còn Rì Rì thì thỉnh thoảng thò đầu ra hóng hớt chuyện của cả hai bên.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Và Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Đi cứu trợ miền Trung bị lũ lụt.

Hôm nay là ngày Nguyễn đi học lại sau 2 tuần nghỉ bệnh, chân cô vẫn chưa khỏi hẳn nhưng đi một đoạn ngắn thì vẫn ổn, và lại dù là còn đau thì cũng phải vận động cho vận động cho quen chân, nếu đợi hết hẳn mới cử động thì chân có thể sẽ đơ luôn chứ không hoạt động như bình thường được. Chuyện này thì Nguyễn và người nhà đã vô cùng kinh nghiệm.

Xe nhà đưa cô bé đến sát bậc thềm của tòa nhà có lớp của Nguyễn. Minh khôi, Tú Hòa và một số bạn nam đã đợi sẵn. Khôi và Hòa bắt tay làm ghế công kênh Nguyễn lên lớp học, đến tận chỗ ngồi của cô bé. Cả nhóm vừa đi vừa hò hét cứ như đang: “Nước sôi, nước sôi, đẹp đường cho bún sữa đi bà con”. Ý là chê cô yếu như sữa sao, cũng không có gì sai, cô cũng chẳng để bụng làm gì. Buổi học trôi một cách bình thường, hết giờ, đám con trai lại đưa Nguyễn xuống lầu, thấp tùng tận xe và về tận nhà. Chẳng phải tốt bụng gì, cả bọn đã được thông tin hôm nay má Hai nấu bún mắm.

Đã mấy hôm rồi không gặp chú Thành, Rì Rì và Phi Phi trên mạng. Suốt 2 tuần nằm nhà, đêm nào cũng tán chuyện tới khuya giờ không gặp nữa cũng thấy hơi là lạ. Chả là trong lần nói chuyện gần đây nhất, Thành báo là sẽ đi từ thiện cùng đoàn bác sĩ của bệnh viện Tâm An trong vòng một tuần, địa điểm là khu vực miền núi miền Trung nơi đang bị tàn phá nặng nề do mưa lũ. Trong thời gian ở đó chắc là không liên lạc được. Nguyễn thử lên mạng tìm thông tin vùng đang bị lũ, đúng là thiệt hại nặng nề thật, cô thử gọi điện cho Thành nhưng không có tín hiệu. Sau một tuần cô lại gọi nhưng tình trạng vẫn vậy.

Nhóm từ thiện của Thành đúng là có rất nhiều việc để làm, một số hỗ trợ đội ngũ bác sĩ chăm sóc sức khỏe các nạn nhân, số khác đi phát thuốc men lương thực cho bà con. Khi tình hình tưởng là ổn rồi thì lại thêm một cơn lũ nữa, kết quả cả đội kẹt lại trong vùng lũ. Thành cùng mọi người trong đoàn tham gia luôn công tác cứu hộ. Hôm nay mọi người cứu được một bé gái 4 tuổi bị vùi trong căn nhà bị sập, bé gái sống sót nhưng bà ngoại của bé thì mọi người không cứu kịp. Theo lời mọi người xung quanh, bé không có cha, mẹ mất cách đây 1 năm do rắn cắn, nhà chỉ còn bà ngoại. Hai bà cháu sống nương tựa hàng xóm láng giềng, giờ thì em bé cô cút thật sự. Trong quá trình đào bới đồng đồ nát cứu người, Thành đã bị thương nhẹ nên anh cùng bé gái về lều của đoàn để chữa trị. Từ lúc Thành bế đưa bé lên nó đã ôm cứng lấy anh như thể nếu buông ra nó sẽ rơi ngay xuống đám bùn lầy lúc nãy vậy. Về đến lều, Trung Lan đang kiểm tra thân nhiệt cho một bệnh nhân, thấy Thành lấm lem bùn đất, nhưng vẫn có ít vết máu tay ôm một đứa bé, cô vội hỏi:

__Anh bị sao vậy?

__Anh không sao, cô bé này đang hoảng sợ, em pha dùm anh ít sữa nóng cho bé.

Rồi anh vỗ về một hồi để cô bé chịu buông anh ra, anh đặt bé xuống cũi bộ đồ lấm lem ướt sũng của cô bé ra, lấy một tấm khăn to choàng nó lại. Sữa nhanh chóng được mang ra, anh dỗ cô bé uống hết ly sữa. Cô bé quá mệt và quá đói, nên khi uống xong ly sữa lại được Thành vỗ nhẹ lên người cô bé từ từ ngủ thiếp đi. Lúc này Siêu đang có mặt bên cạnh, anh bảo Thành cởi áo để anh kiểm tra vết thương. Ngoài mấy vết xước nhỏ trên mặt thì tay và vai Thành bị hai vết thương hơi sâu cần xử lý, chân anh cũng bị một vết thương sâu nữa. Tuy quen biết Thành đã không ít năm lại cùng anh có một số khúc mắc nhưng đây là lần đầu tiên Trung Lan nhìn thấy hình xăm trên người anh. Anh xăm khắp hai tay, trên ngực và trên bụng, tương phản hoàn toàn với tấm lưng trắng mịn, da anh quả thật là rất trắng. Thành quen Trung Hào em trai cô trong tù, sau khi ra tù làm người anh em tốt, hùn sức kiếm tiền. Một lần cô vô tình nghe Thành và Trung Hào nói chuyện:

__Sao anh không xăm mình hồi còn số má trong tù, lúc đó mà như vậy chắc đám tù kia cũng gờm mà bớt làm khó anh em mình. Đang lúc dầu sôi lửa bỏng, anh bỏ lại một câu có việc riêng rồi mất tích hai tháng. Việc riêng của anh là đi xăm mình hả?

Thành gật gật đầu xác nhận suy đoán của Hào.

__Anh thật có còn chút lương tâm nào không vậy?

__Chẳng phải cậu và công ty vẫn ổn đó sao.

__Anh có biết là thằng em này sụt mất 5 kí không.

__Nhiều người cần giảm cân không được, cậu như vậy còn kêu ca gì nữa.

__Nhưng mà chuyện xăm mình sớm không làm, muộn không làm nè đúng lúc công ty có dự án lớn anh lại bỏ đi làm, có phải anh mưu đồ để công việc đề chết thằng em không.

__Thôi được rồi, giờ cậu muốn bù đắp bằng thứ gì tôi cũng chịu tất. Nói đi cậu muốn thế nào.

Rất cục cựa cũng không ai hiểu vì sao đang yên đang lành Thành lại đi xăm khắp mình rồi sau đó dường như cũng không thoải mái với hình xăm trên người hay sao đó mà anh luôn mặc áo dài tay. Hỏi đến thì anh chỉ cười cười, phớt lờ cho qua chuyện.

Siêu rốt cuộc cũng băng bó xong cho Thành, bảo anh hãy đi nghỉ ngơi, đợi thông đường sẽ đưa anh về trước. Thành sau đó cùng cô bé mồ côi tên Phúc kia gia nhập hội bệnh nhân, suốt ngày quanh quẩn trong lều, không đi đâu xa. Thành nghe tên cô bé mà thờ dài, tên Phúc mà vậy nếu không tên PHúc không biết còn khổ đến đâu nữa. Sức hồi phục của trẻ con đúng là rất tốt, sau một đêm thôi cô bé đã lấy lại tinh thần, đã có thể vui đùa trở lại, có đôi lúc khóc đòi bà ngoại nhưng lát rồi cũng quên đi. Tuy vậy nhưng ban đêm bé ngủ không an giấc, giật mình tỉnh dậy liền ôm cứng lấy Thành. Thành phải ôm bé ngủ suốt mấy đêm không rời. Buổi sáng, Thành đang ngồi chơi với bé Phúc thì có một người đàn ông ôm một bé gái đi vội vào:

__Bác sĩ, bác sĩ, làm ơn khám dùm con tui.

Thành vội đứng lên giúp người đàn ông đặt con lên chiếc ghế băng ca còn trống. Khi mặt đối mặt, Thành và đối phương đều có chút ngỡ ngàng, tiếng bác sĩ Thanh khiến cả hai sực tỉnh:

__Cô bé bị sao vậy anh?

__Nó sốt hôm qua giờ không hạ, bác sĩ cứu con tôi với.

_Anh bình tĩnh đứng qua một bên để bác sĩ thuận tiện kiểm tra. Thành nói.

Người đàn ông gật đầu né ra. Bác sĩ sau khi khám xong, hỏi han người đàn ông về các triệu chứng của em bé, thuốc hạ sốt hôm qua ông ta đã cho bé uống rồi viết lên cuốn sổ tên tay tên tuổi cô bé, triệu chứng bệnh, thuốc đã dùng và đơn thuốc mới rồi đưa cho người đàn ông bảo đến chỗ y tá lấy thuốc cho cô bé uống. Sau mấy tiếng đồng hồ hỏi người đàn ông chạy tới chạy lui lo cho con uống thuốc, chườm mát, cô bé cuối cùng cũng tỉnh táo trở lại, tuy trán vẫn còn nóng nhưng đã có thể ngồi chơi với bé Phúc. Lúc này, Thành mới lên tiếng hỏi:

_Anh từ đó đến giờ vẫn đang ở vùng này sao?

Người đàn ông không trả lời chỉ khẽ gật đầu, trong mắt vẫn đầy vẻ đề phòng.

_Anh được mấy đứa rồi?

Ông ta nhìn con gái:

_Mới có mình nó.

_Nhà anh có bị ảnh hưởng gì không?

_Cũng bay mất cái mái tôn, nhưng hiện tại cũng ổn rồi.

Thành cười thân thiện:

_Xem ra anh đã lấy vợ sinh con và có cuộc sống tốt rồi. Tôi mừng cho anh – Thành hạ thấp giọng – Chuyện ngày xưa tôi đã quên hết rồi, giờ cũng làm một người bình thường, làm công ăn lương sống qua ngày. Mong anh cũng bỏ qua hết thảy mọi chuyện ngày xưa.

Thấy người đàn ông vẫn đầy nghi hoặc nhìn mình, Thành mỉm cười:

_Nhờ anh để mắt dùm con bé này, tôi đi xem có giúp gì được cho mọi người không.

Anh quay sang PHúc:

_Con ngồi chơi với chú với bạn một xíu nha, chú đi xíu sẽ quay lại liền.

Phúc ngoan ngoãn gật đầu dạ một tiếng.

Buổi chiều, bác sĩ Thanh cho cô bé bị sốt buổi sáng về nhà, mai quay lại tái khám. Trong bữa cơm tối, Phúc đang ngoan ngoãn tự ngồi ăn cơm bên cạnh Thành. Thanh hỏi:

_Hình như anh Thành với cái ông hồi sáng có biết nhau từ trước.

_Ừ, trước đây có gặp qua.

Siêu nghĩ thầm, anh chàng này nói chuyện lúc nào cũng chỉ có lệ cho qua, chẳng hiểu sao cũng cũng nhiều cô để ý thế. Thử cả khía anh chàng xem sao.

_Nhìn cái màu chác là quen từ hồi trong trại.

Thành gật nhẹ:

_Ừ

Đã quen với cách nói chuyện kiệm lời của Thành nên Thanh cũng không để ý hỏi lại:

_Trại gì vậy anh?

Thành không hiểu vì sao Siêu lại khơi chuyện này lên, anh không để bụng nhưng cũng muốn xem anh chàng muốn giờ trò gì.

_Trại cải tạo.

Ở trại cải tạo nói cách khác là đi tù chứ còn gì nữa. Mọi người thực tròn xoe mắt nhìn Thành.

_Anh từng ở tù sao? – Bảo, một y tá trong đoàn thoát lên – nhưng mà là vì tội gì?

_Một lần là vì đi bán ma túy, lần nữa là vì ngộ sát.

Trung Lan đã biết chuyện này từ trước nhưng mọi người còn lại thực quá sốc. Thấy Thành xăm đầy người đã nghi nghi quá khứ của anh chàng, giờ nghe chính miệng anh ta thốt ra thì thấy vượt xa tưởng tượng. Thành thường ít nói nhưng nói chung vẫn hòa nhã và thân thiện, anh nhiệt tình giúp đỡ người khác nhưng lại cũng không gần gũi nhất là với phái nữ, không nghĩ anh chàng cũng có quá khứ dữ dội như vậy.

_ Anh đang nói giỡn chơi phải không? Bác sĩ Chon lên tiếng.

Thành cười:

_ Cái này là nói thiệt.

_ Thiệt vậy hả anh Siêu? Bảo bán tin bán nghi hỏi Siêu.

Siêu gật đầu xác nhận.

_ Nên mọi người yên tâm, lỡ có gặp du côn hay giang hồ thì đã có anh Thành ra mặt.

_ Anh Thành chạy trước thì có, 2 lần trong trại anh Thành đã sợ lắm rồi. Cho nên mọi người cũng nên tập chạy đi là vừa. Thành nửa đùa nửa thật nói.

Thành quay sang bé Phúc:

_ Con ăn hết chén chưa, chú bới nữa cho con ha.

_ Con no rồi, nhưng con muốn ăn thêm trứng.

_ Rồi, đưa chén đây chú gấp cho con.

Cơm nước xong xuôi, cho Phúc đi ngủ rồi Thành đi tìm Siêu. Ngó nghiêng một hồi thì thấy anh chàng đã ngồi sẵn trên tảng đá cách lều không xa, đang nhàn nhã ngắm trời đêm. Thành đi tới ngồi xuống bên cạnh.

_ Cậu muốn nói gì thì nói đi. Siêu bảo Thành

_ Chuyện hồi chiều là thế nào? Tôi biết cậu có ý gọi chuyện.

_ Thấy khó chịu à?

_ Không nhưng tôi muốn biết vì sao.

_ Cứ coi như là tôi rảnh ớ không, tìm cách thử tính tình cậu.

Quay sang thấy mặt Thành trầm xuống, Siêu cười nhẹ:

_ Không thì coi như tôi ganh tỵ với cậu cũng được.

Thành tỏ vẻ không hiểu.

_ Đoàn tù thiện 15 người, có 6 cô nữ, hết mất 3 cô để ý cậu. Tôi lại chẳng có ai, ganh tức nên quyết tâm phá đám.

_ Cậu thật sự là quá rảnh rồi.

_ Mà tôi hỏi thật, Trung Lan si tình cậu lâu vậy mà cậu không động lòng chút nào sao?

Thành im lặng một lát rồi mới trả lời:

_ Cậu cứ đặt mình vào hoàn cảnh của tôi thì sẽ hiểu thôi.

_ Sao cậu không thử xem, biết đâu đấy. Tình cảm có thể bồi đắp từ từ mà.

_ Trước đây tôi đã không cho là vậy, giờ thì càng khẳng định.

_ Haha, tối nay tôi có thu hoạch lớn rồi. Cậu mau khai ra, cậu đã nhắm được cô nào rồi.

_ Cậu sẽ biết sớm thôi.

Nói chuyện với tên này nhiều khi tức chết.

Hôm sau, trong lúc Siêu thay băng cho Thành, cô bé con cũng ngồi bên cạnh quan sát. Nó hỏi Thành:

_ Chú ơi, sao trên người chú có hình mà người con không có.

_ Tại vì có người vẽ lên giúp chú.

_ Vậy chú vẽ cho con được không?

_ Sao con lại muốn được vẽ hình lên người.

_ Vì con muốn được giống chú.

Thành cười, giải thích với cô bé:

_ Chú là đàn ông lại là người lớn thì mới vẽ được, con là một cô bé nên không được đâu.

_ Vậy khi con lớn bằng chú rồi thì có được không chú.

Thành đành phải trả lời:

_ Được, nếu lúc đó con còn muốn.

_ Vậy mình ngoéo tay nha chú.

_ Rồi, chú hứa.

_ Cảm ơn chú. Nói rồi cô bé đưa mặt vào thom lên má Thành.

Lúc này Siêu mới lên tiếng:

_ Cậu có dự tính gì với cô bé này không?

_ Mình cũng có ý định, để hỏi ý con bé xem sao.

Anh quay sang cô bé bên cạnh:

_ Bé Phúc, con nghe chú hỏi nè. Nhà chú có rất nhiều bạn nhỏ sẽ chơi với con, có nhiều đồ chơi và đồ ăn ngon nữa. Con có muốn về ở nhà chú không?

_ Chỗ chú nói có phải là trại mồ côi không? Con không thích, con chỉ thích ở với chú thôi.

Trong lúc Thành còn bối rối thì Siêu chen vào:

_ Không phải vậy đâu con, con mà đồng ý thì từ nay chú Thành sẽ là ba của con. Cũng giống như chú Thành là ba của các anh chị kia vậy, chú Thành không ở chung nhưng sẽ thường xuyên về thăm các con. Bé Phúc mà không đồng ý thì ít bữa nữa chú Thành về nhà luôn, có sẽ không được gặp chú Thành nữa đâu.

_ Con đồng ý, đồng ý mà. Bé hốt hoảng ôm chầm lấy cổ Thành khóc thút thít.

Được rồi, đừng sợ, nín đi. Ngoan, ngoan

_ Phúc gọi ba Thành đi. Siêu gọi ý.

_ Ba. Ba ba ba. Nó dụi đầu vào người thành gọi ba mãi. Thành cũng xúc động ôm nó vào lòng hồi lâu mới buông ra.

3 ngày sau con lũ lần 2, đường đã được thông, lều của đoàn ở chỗ cao nên cũng đã có sóng điện thoại. Thành vội gọi cho chú Trung và thím Sáu báo tình hình vẫn ổn. Trong cuộc nói chuyện thím Sáu đã kịp thời thông báo tình hình của Phi Phi. Chẳng ta hôm rồi gặp tình địch mạnh, hai bên không ai chịu ai, quyết chí phân cao thấp giành tình yêu, cần loạn xà ngầu làm ảm ỉ cả xóm. Kết quả, giờ nằm một đống rên ừ ừ trong nhà.

Kiểm tra tin nhắn thấy báo cuộc gọi nhờ của Nguyễn, Thành lập tức bấm phím tắt gọi lại. Thấy Thành gọi Nguyễn mừng rỡ bắt máy:

_ Dạ, cháu nghe ạ.

_ Hôm trước cô bé gọi cho tôi có việc gì không?

_ Dạ, tại cháu thấy tình hình mưa lũ nghiêm trọng quá nên gọi hỏi thăm tình hình thôi. Mọi việc đã ổn chưa chú.

_ Lúc hơi khó khăn nhưng giờ ổn cả rồi. Chân cô bé thế nào? Đã đi bình thường chưa.

_ Dạ đi bình thường rồi, cũng còn đau sơ sơ.

_ Khi nào thì chú mới về?

_ Tôi cũng chưa chắc chắn, còn một số việc phát sinh nhưng tối đa là một tuần nữa thôi. Cô bé đi học lại vui chứ.

_ Dạ cũng bình thường, mà chú đi lâu vậy chắc Phi Phi với Rì rì nhớ chú lắm.

_ Nó chắc chẳng có tâm trạng nhớ tôi đâu, ít hôm nữa mà cô bé gặp nó chắc sẽ chẳng nhận ra.

_ Sao vậy chú.

_ Giờ Phi Phi đã trở thành Phi Phi mình sẹo rồi, thím Sáu mới vừa gọi nói nó vì xông pha chiến trận vì tình yêu mà te tua rồi, nhìn xấu trai lắm.

_ Phi Phi bị thương có nặng lắm không chú?

_ Bác sĩ kiểm tra rồi, cũng chỉ bị ngoài da là chính.

_ Nhưng mà te tua vậy rồi có giành được tình yêu không chú.

_ Cũng không rõ nữa, chỉ nghe nói là chàng ta còn lết về được, đối phương phải chờ người nhà ra hót về. Không biết là ít bữa nữa có bị mắng vốn không.

_ Họ không trông coi kiki nhà mình giờ đi mắng vốn, sao lại có chuyện vậy được.

_ Cửa đau, con xót, cũng khó trách người ta, mà không phải chỉ mỗi bên tình địch thôi đâu, còn bên nhà gái nữa còn mệt hơn. Hồi trước từng bị một lần rồi.

_ Mắng vốn gì vậy chú?

_ Con sinh ra giống cha, đen thui, xấu đui.

_ Vậy nữa. Mà nếu có chó con thì mình có được nuôi không chú?

_ Chuyện này nhà gái toàn quyền, mình không có gram trọng lượng nào ở đây đâu.

_ Ủa, nhưng mà nếu họ mắng vốn thì tính sao chú?

_ Im lặng mà nghe phản nản chứ sao, họ cũng chỉ muốn nói cho hả con tức thôi. Mình đành phải chịu trận vậy.

_ Dạ, vậy khi nào chú về tới thì nhắn cháu để cháu đến thăm Phi Phi nhé.

_ Được rồi, bye bye.

_ Dạ, tạm biệt chú.

_ Anh Thành, em nghe hết rồi nha. Anh Thành sắp có chuyện vui. Khi nào vậy anh? Bảo đang đứng gần đó lên tiếng.

Thành nhướn mày tỏ vẻ không hiểu.

_ Thì chuyện đám cưới, em vừa nghe rõ mồn một.

_ À, nhà gái đồng ý qua lại vui vẻ, không cần phải ràng buộc gì. Thành cười cười trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Và Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Trung tâm chăm sóc thú nuôi – Số 50 đường Sao La, Khu Sách Đỏ

Kết quả chuyến đi dự tính một tuần, đã trễ thêm 10 ngày do bị lũ lần 2, Thành phải ở lại thêm 4 ngày sau khi đoàn về để làm các thủ tục nhận nuôi bé Phúc. Về quê, anh phải ở lại hơn một tuần chờ PHúc quen với nhà mới rồi anh mới quay trở lại thành phố được. Tính ra cả tháng rồi anh không có gặp Nguyễn, không biết giờ này cô bé thế nào rồi.

Khi Thành về thành phố, Phi Phi lúc này đã đỡ nhiều rồi, nhan sắc con nhà lành đã mất gần hết, còn lại nét phong trần là chính. Buổi tối, Thành và Phi Phi lại lên mạng gặp Nguyễn.

_ Ôi trời, nhìn Phi Phi kìa, bữa chiến đầu chắc là ác liệt lắm hả. Phi Phi đã khỏi hẳn chưa chú? Nguyễn sau khi nói với Phi Phi thì quay sang hỏi Thành.

_ Cũng ổn rồi, sáng mai đến bác sĩ kiểm tra lại một lần nữa. Đúng là Siêu đã gọi điện yêu cầu mang cả người lẫn thú đến cho anh kiểm tra lại một lượt. Thiệt là!

_ Có phải chú bác sĩ hôm trước chú nói chuyện không ạ.

_ Đúng rồi.

_ Vậy mai cháu ghé thăm Phi Phi, chú cho cháu địa chỉ đi ạ.

_ Số 50 Đường Sao La, khu Sách đỏ. Khoảng 10h sáng nhé.

_ Dạ, cháu nhớ rồi. Cháu đi ngủ đây, tạm biệt chú. Byebye Phi Phi nhé.

_ Ngủ ngon.

_ Dạ, chúc chú ngủ ngon.

Khu Sách Đỏ là khu dân cư mới được đầu tư xây dựng. Với ý tưởng nhắc nhở người dân thành phố về các loài thú quý hiếm đã và đang có nguy cơ tuyệt chủng, các con đường cũng như các khu nhà nơi đây đều được đặt tên theo tên những con thú đặc chủng Việt Nam có tên trong sách đỏ: Tê giác, Sao La, Tê Tê, Gấu, Báo Gấm, Bò Rừng, ... Sau một thời gian những người ở đây hoặc thường đến đây dù chưa đọc sách đỏ cũng có thể kể ra khá khá các loài có nguy cơ biến mất.

9h sáng Nguyễn đón tắc xi An Toàn:

_ Chú ơi, chú cho cháu tới số 50 đường Sao La, khu Sách Đỏ.

_ Chỗ bác sĩ Siêu hả?

_ Cháu không biết bác sĩ Siêu, chỉ biết ở đó có khám bệnh cho thú nuôi.

_ Ở đó có mỗi một ông bác sĩ là ông Siêu thôi, cha này lúc đầu gặp dễ kinh lộn với ông lắm, có điều ông giỏi thiệt, chữa bệnh cũng khá mát tay.

_ Chú có đến đó rồi hả chú?

_ Hồi đó con chó ở nhà bị khớp đi không nổi, theo mấy chỗ khác không bớt, có người giới thiệu mới ghé ông. Tay đó là bác sĩ hẳn hoi đó, đi làm cứng đầu bị sếp đi rết, ghét bỏ về vườn chữa bệnh cho thú nuôi. Cũng bó tay ông thiệt. Hồi đó tui còn đau chân, đi hơi cà nhắc, ông dòm sơ sơ rồi đưa cho mấy viên thuốc kiu nếu hết bệnh thì quay lại trả ông triệu rưỡi. Tui nói nếu uống mấy viên này thôi mà hết bệnh tui trả ông 5 triệu. Bệnh tui chữa bao nhiêu năm nay, chỗ nào cũng đỡ đỡ chứ không hết hẳn. Vậy mà hết thiệt cô, tui giữ lời quay lại đưa ông 5 triệu nhưng ông lấy triệu rưỡi.

_ Hay vậy hả chú!

_ Uh, sau này ai cần tui giới thiệu hết. Tui cũng nhắc trước phải chịu khó nhịn ông một chút cho được việc mình, chứ tự ái bỏ về. Vậy mà cũng có người chịu hồng nổi, bỏ đi rồi quay lại, mấy lần như vậy. Chỗ ông là chỗ đầu tiên bán đồ bảo vệ cho thú cưng đó.

_ Là sao chú?

_ Thì đây an toàn khi ngồi trên xe hơi nè, trên xe máy, có luôn cho xe đạp luôn. ... nói chung là đầy đủ, từ đầu đến đuôi, từ cẳng trước đến chân sau, không thiếu món gì.

Nguyễn cười cười ngồi nghe ông lái xe hết lời ca ngợi ông bác sĩ thú y cho đến khi đến khu Sách Đỏ.

Khi Nguyễn tới nơi thì đã thấy một người một chó đứng chờ sẵn. Thật ra Thành và Phi Phi đã đến trước đó, Siêu cũng đã cắt chỉ vết thương cho anh rồi, Nguyễn thường rất đúng giờ nên khi thấy gần đến 10h là anh cùng Phi Phi ra cổng đón cô bé. Thấy Nguyễn xuống xe, Phi Phi chạy đến vẫy đuôi mừng, đầu dụi dụi vào chân cô bé. Nguyễn ngồi xuống đưa tay vuốt đầu Phi Phi mấy cái rồi nhìn Thành cười.

_ Chú và Phi Phi đến lâu chưa ạ.

_ Cũng được một lát thôi. Minh vào trong đi.

_ Dạ, đi thôi Phi Phi.

Thành cùng Nguyễn và Phi Phi đi vào phòng khám bệnh. Siêu đang đứng chờ trong phòng. Lúc này nghe Thành nói có một cô bé muốn tham quan phòng khám anh đã thấy hơi là lạ, cô bé con nhà Trung Hào chẳng. Cô bé này anh chưa gặp lần nào.

_ Giới thiệu với cô bé đây là bác sĩ Siêu, chủ nhân của phòng khám danh tiếng này.

_ Dạ, cháu chào chú. Cháu tên là Như Nguyễn, rất vui được gặp chú ạ.

_Chào cô bé! Hân hạnh làm quen.

_Cháu đã nghe chú Thành kể về chú nhưng hôm nay mới được gặp.

_Này, Thành đã kể gì về tôi thế? Có phải là chuyện xấu không?

_Dạ, không phải chuyện xấu ạ, chỉ là chuyện hơi hơi xấu thôi ạ.

_Hơi hơi xấu, không phải xấu cũng không rất xấu. Là những chuyện gì, nói mau!

_Hmm, chuyện này thấy vậy nhưng cũng mất tí công sức, cô cháu giờ hơi khô nên chưa thể kể ngay chú ạ.

_Í là gì đây, học mảnh của viên chức đòi phí thông giộng à.

_Hihi, kinh tế khó khăn người ta đang hô hào tăng xin giảm mua, tích cực cầm nhầm mà chú. Cơ hội tốt vậy mà bỏ qua thì uổng chết.

_Haha, cô bé cứ kê phí cho cao lên, hóa đơn sẽ được gọi tắt cho chú Thành của cháu.

_Hi, cộng thêm vô hóa đơn khám cho Phi Phi hả chú.

Siêu nương mày xác nhận đúng.

_Phi Phi lại đây khám bệnh nào.

Phi Phi ngoan ngoan đi tới cho Siêu kiểm tra. Nguyễn ngồi gần đó xem, Thành thì đứng gần đó quan sát. Siêu kiểm tra tới lui một hồi rồi nói:

_Ồn rồi, giờ thì Phi Phi có thể tái xuất giang hồ được rồi.

_Vậy là Phi Phi khỏi hẳn rồi hả chú, còn mấy vết sẹo sau này có hết không chú.

_Sức khỏe thì ổn rồi, nhưng sẹo thì không mất đâu, chỉ có lớp lông mới ra che khuất bớt thôi. Mà biết đâu, cô nàng cậu kia thấy vậy sẽ cảm động mà yêu Phi Phi nhà mình hơn.

_Hi, dạ.

_Cô bé đến nhà chú Thành lần nào chưa?

_Dạ, chưa.

_Tí nữa cô bé có bận gì không?

_Dạ không. Sáng nay cháu đến thăm Phi Phi và tham quan chỗ này thôi.

_Tôi đang thèm mấy món ăn của thím Sáu, đang tính ghé chỗ chú Thành làm khách, cô bé có muốn đi cùng không?

Thấy Nguyễn tỏ vẻ chưa hiểu mấy, Thành giải thích:

_Thím Sáu là bà chủ nhà trọ của chú, có mở thêm một quán ăn nhỏ, cũng khá đông khách.

_Nghe hấp dẫn quá.

_Cô bé đi đi, chần chừ là mất cơ hội.

_Dạ, cháu sẽ không để lỡ cơ hội này.

_Người trẻ phải vậy mới tốt, cơ hội đi qua là bắt lấy liền. Giờ cô bé đi tham quan một vòng quanh đây đi, tôi xong vài ca hẹn trước này nữa là đi được.

_Dạ.

Thành dẫn Nguyễn và Phi Phi đi thăm một vòng, trung tâm này ngoài chăm sóc thú cưng ra còn một cửa hàng bán đồ cho thú cưng vô cùng phong phú từ các mặt hàng thời trang, đến các dụng cụ bảo hộ, bảo hiểm, thức ăn, đồ chơi. . . Đến khu chăm sóc thú nuôi dài hạn mới thấy thú cưng cũng có đủ thứ loại bệnh. Khu phục hồi chức năng cũng khá đông bệnh nhân, thì ra thú cưng cũng gặp biết bao là tai nạn mà phần lớn là do bất cẩn khi đi đường. Đi một vòng Nguyễn thích nhất là vườn hoa và khu vui chơi dành cho thú cưng. Tới chỗ cầu trượt, cô bé và Phi Phi cũng tranh thủ chơi vài lượt, tới chỗ cầu bập bênh dưới tàng cây to thì cô bé nhất quyết lôi cả Thành vào. Thành một bên, Nguyễn ôm Phi Phi ngồi một bên, chơi một lát thì 2 người ngồi yên để Phi Phi chạy qua chạy để bập bênh lên xuống. Phi Phi tỏ ra rất thích thú với trò này. Nhà cô đang có dự án khu vui chơi, phải thêm hạng mục khu dành cho thú cưng mới được, nơi đây sẽ thiết kế hẳn các trò chơi dành riêng cho chủ và thú cưng, cũng như những dịch vụ đi kèm cho thú cưng, điều này hẳn sẽ tạo một dấu ấn mới mẻ khiến mỗi khi nhắc đến mọi người đều sẽ nhớ đến khu vui chơi này đầu tiên.

Đến khi Thành và Nguyễn trở lại phòng khám của Siêu thì đã sắp đến giờ cơm trưa. Đến nơi thì nghe có tiếng ồn ào la hét, một hồi lại thấy một người đàn ông bị 2 bảo vệ lôi ra. Hồi ra mới biết, nơi này có quy định hề chủ nhân nào bắt cần khiến thú cưng bị thương thì phải thành tâm cúi đầu nhận lỗi trước thú cưng dưới sự chứng kiến của nhân viên nơi đây thì bác sĩ mới bắt đầu chữa trị. Nhìn tưởng đơn giản nhưng cũng có không ít người bỏ cuộc, điển hình là người đàn ông mới vừa được lôi ra ngoài lúc này. Quy định này không từ tên bác sĩ họ Cao tên Siêu lúc này thì còn ai vô đây nữa. Gây không biết bao nhiêu phiền toái nơi đây rồi.

Một lát sau, khi mọi việc đã an ổn. Siêu xuất hiện trước mặt THành và Nguyễn, trông vô cùng vui vẻ cứ như chuyện lúc này chưa hề xảy ra vậy. Bác sĩ Siêu quả là rất cá tính. Dài dòng thì chỉ có nước đói chết, đi ăn thôi. Thành lái xe đưa Siêu, Nguyễn và Phi Phi về khu trọ của mình. Trên đường, Siêu huyền huyền hỏi đủ thứ:

_Hồi này chưa kịp hỏi thăm Nguyễn, cô bé học lớp mấy rồi.

_Dạ, cháu đang học 11.

_Vậy là mới 16 tuổi thôi, còn trẻ lắm.

_Nhà cháu ở đâu.

_Dạ bên khu Nam

Khu nhà giàu, Siêu thăm nghĩ, mà nhìn trang phục cũng đủ biết.

_Cô bé thấy phòng khám của tôi thế nào?

_Dạ, cháu rất thích.

_Thật sao, thích ở những điểm nào?

_Cháu thích nhất khu vui chơi, sau là cửa hàng.

_2 nơi đó là tâm huyết suốt mấy năm của tôi đó. Mỗi lần thấy ai chở thú cưng đi người đường mà không có bất kỳ biện pháp bảo vệ nào là tôi muốn nổi điên. Đơn giản lắm, bị quẹt xe một cái, chưa cần phải té đâu, đảo xe thôi, tụi nó hốt hoảng nhảy xuống chạy lung tung, xe khác né sao kịp. Biết bao nhiêu ca vậy rồi.

_Cho nên mới có cái màn hồi này phải không chú.

Siêu cười xòa, hơi thẹn một chút:

_Để mắt non nhìn thấy hình ảnh không đẹp rồi.

_Có sao đâu chú, cháu hết sức ủng hộ biện pháp của chú. Nếu là cháu, mấy người bắt cần cháu sẽ tính phí gấp 3.

_Hôm nay bác sĩ Siêu gặp tri kỉ rồi ha. Thành lúc này mới lên tiếng.

_Lúc đầu tôi cũng tính làm thế nhưng bên tư vấn khuyên thôi vì sẽ gặp phiền toái với hội bảo vệ người tiêu dùng.

_Nếu là cháu, cháu sẽ lập một quỹ từ thiện chăm sóc thú bị bỏ rơi, ai bắt cần cháu bắt đóng góp từ thiện, từ thiện thì đâu có lợi nhuận, chủ yếu là tính thần tự nguyện, hội bảo vệ tiêu dùng có muốn lên tiếng cũng chẳng có cơ gì.

_Cô bé nói có lý, nếu việc xin lỗi quá khó khăn thì bỏ tiền ra, cách này được đó. Tôi sẽ cho áp dụng ngay, để xem có thu được đồng nào không nhé.

_Chắc chắn là có, chỉ là không biết được bao nhiêu thôi.

_Tôi nhất định sẽ để cho cô bé một ghế danh dự trong ban quản lý quỹ từ thiện thú nuôi.

_Cháu rất hân hạnh.

_Mà này cô bé, tên THành này kể gì về tôi với cô bé vậy?

_Chuyện này khó mà nói không không được chú ơi. À nhưng có chuyện này chắc chú chưa nghe. Lúc đến đây cháu gặp một chú tắc xi. Xem ra chú Siêu đã gây được ấn tượng sâu sắc trong lòng chú ấy. Qua lời chú đó, chú với trung tâm của chú không có nằm trên mặt đất mà lưng lưng ở trên này nè. Nguyễn vừa nói vừa dùng ngón tay chỉ lên trời.

_Lên tận mây xanh luôn.

_Dạ, tận tầng chín luôn.

_ Ông tắc xi nào sao chú không có ấn tượng nhỉ.

_ Cái ông mà chú lấy thuốc của kiki chữa cho chân của ông í, giá thuốc triệu rưỡi mà ông boa thêm ba triệu rưỡi nữa thành 5 triệu đó chú.

_ Có chuyện vậy sao? Thành nghi hoặc.

_ Haha, cô bé cũng có khiếu bịa chuyện đó. Siêu cười phá lên trước câu chuyện được thêu dệt thêm của Nguyễn

_ Mà tay đó trước đây chú nhớ lái xe taxi mà, giờ đổi sang tắc xi rồi sao.

_ Chắc là để có thể gặp gỡ nhiều khách hàng, tiện thể quảng cáo dùm cho chú.

_ Con bé này, cũng thuộc loại bịa chuyện không chớp mắt nhỉ.

_ Không có chuyện đó, cháu vô cùng trung thực và chất phác. Nguyễn nói đầy vẻ nghiêm túc.

Rồi cả 3 phá ra cười. Phi Phi cũng sửa gấu gấu phụ họa.

Đi khoảng 20 phút là đến xóm Bến Đò. Xóm này tên vậy chứ ở đây chẳng thấy con đò nào. Nó là một xóm nhỏ nằm dưới chân cầu. Có lẽ khi xưa, khi cầu chưa được xây, nơi này là nơi tập trung cũng một xóm nhỏ làm nghề đưa đò. Sau khi có cầu, dân ở đây phải chuyển sang nghề khác nhưng họ vẫn gắn bó với xóm Bến Đò này. Nhà trọ của Thành là khu nhà trọ lớn nhất xóm. Nhà cửa nơi đây nhìn cũng tương đối khang trang. Bà chủ tầng trệt đầu xóm, bên cạnh là quán cơm chẳng biển hiệu gì, chủ yếu phục vụ cư dân trong xóm. Tuy vậy nhưng vì đồ ăn ngon, nên có một số người ở xa tí tập tành thoáng cũng tìm đến thưởng thức, có khách đi xe sang, mặc đồ hiệu cũng tìm đến. Tuy Thành đã gọi điện trước nhưng do hôm nay khách đến đông, khi 3 người đến nơi thì đã không còn chỗ. Không thành vấn đề, chỉ cần có đồ ăn ngon là được, chỗ ngồi thì đã có phòng trọ của Thành. Tuy không dành được chỗ cho Thành nhưng thím Sáu đã chuẩn bị sẵn một mâm đầy các món ngon, đồ tráng miệng và cả đồ uống cho anh. Mọi người chỉ cần mang lên phòng là ăn được.

Phòng của Thành tương đối rộng và rất đơn giản, đồ đạc không có mấy. Ngoài giường ngủ, tủ đựng quần áo, một chiếc bàn nhỏ, trên tường không có gì ngoài chiếc kệ sách với một ít sách, một cái quạt được treo trên tường. Đối diện giường ngủ là một chiếc tivi mỏng, nhìn cũng là hàng tốt nhưng đã qua một vài năm. Nơi đây anh chỉ ngủ, và đọc sách, đi ăn thì xuống chỗ thím Hai. Cửa sổ khá lớn nhìn ra sông, từ đây có thể nhìn thấy thuyền bè qua lại và lục bình dập dềnh xuôi dòng. Thứ đặc biệt nhất trong phòng là một mô hình hang núi, nhìn rất giống thật, có cả rêu mọc trên đó, nhìn kỹ mới thấy Rì Rì đang ngủ trong đó.

Thành mở cửa lớn ra ban công, cả căn phòng tràn ngập ánh sáng, nhưng không khí lại rất mát mẻ dễ chịu nhờ những làn gió nhẹ từ sông thổi vào.

Thành và Siêu kê bàn, lấy ghế và soạn đồ ăn. Nguyễn thì bận rộn lấy đồ ăn cho Phi Phi. Khi Nguyễn rửa tay xong thì Thành và Siêu đã ngồi sẵn vào bàn chờ cô bé. Trên bàn là 3 tô bún ốc, 3 đĩa ốc xào chuối ăn kèm bánh tráng nướng, 3 cuốn bánh với nhân thịt bò nướng theo phong cách miền trung, 3 chén chè bà ba, một đĩa trái cây và 3 ly trà lá dứa. Nguyễn nhắm không thể nào ăn hết phần của mình, cô quay sang cầu cứu Thành và Siêu. Thím Sáu nấu ăn quả là rất ngon, cả 3 chén sạch đồ ăn trên bàn và no căng bụng. Sau bữa trưa, chén bát được dọn tạm xuống dưới, bàn dĩ nhiên là để lại dành cho tiết mục tán dóc chờ tiêu com.

_ Chỗ này có cái ban công là lý tưởng nhất, đứng đây hóng mát ngắm sông là tuyệt cú mèo. Nguyễn nhìn ra cửa sổ nói.

_ Mùa lục bình nở hoa cũng rất đẹp. Thành bổ sung.

_ Thỉnh thoảng cũng có người trôi nữa. Siêu chen vào.

_ Nghe thấy on ón, chú đã gặp lần nào chưa?

_ Cô bé đừng có nghe lời tên này, hấn thích làm mất hứng của cô bé thôi.

_ Nhưng cũng đâu phải là không có. Siêu vẫn không từ bỏ

_ Biết là vậy, nhưng cũng mấy khi và lại đứng đây thì cũng chẳng thấy gì đâu.

Lúc này thím Sáu bước vào:

_ Con chào thím, khách về hết chưa thím? Siêu mau miệng.

_ Con còn thím. Nguyễn cũng đứng dậy chào.

_ Thôi mấy đứa ngồi xuống, ngồi xuống. Khách chưa về hết nhưng bớt đông rồi nên thím mới lên đây được nè. Sao, hôm nay ăn thấy sao. Bà hỏi Nguyễn, chắc vì hai tên kia đã quá quen không cần quan tâm nữa.

_ Dạ ngon lắm thím

_ Cô bé này lần đầu thím mới gặp. Giới thiệu cho thím biết chút đi con.

_Dạ, con tên là Như Nguyễn, năm nay học 11, nhà ở khu Nam.

_Ồ, con ăn mà thấy thích thì cứ ghé đây. Đảm bảo lúc nào cũng có đồ ngon cho con ăn.

_Nguyễn cũng có thể rủ bạn bè đến ăn ủng hộ thím Sáu, thím Sáu chắc chắn sẽ tính giá hữu nghị cho. Có phải vậy không thím. Siêu lên tiếng.

_Ồ, Siêu nói đúng đó Nguyễn. Riêng con thím sẽ miễn phí, tới bao nhiêu lần thì miễn phí bấy nhiêu lần.

_Wa, thím tốt với con quá. Nguyễn cười thích chí.

Chẳng phải là vì cái tên Thành này cả đời chẳng đưa ai về sao, giờ mà hần có đem về cóc ghé hay chuột mù thì cũng được đối xử đặc biệt thôi. Siêu trầm nghĩ.

_Từ ngày cháu quen chú Thành, cháu thấy mình hên hơn thì phải, cháu gặp được rất nhiều cô bác thú vị, còn rất tốt với cháu nữa.

_Cô bé phải đối xử tốt với cát nhân của mình đi nha. Siêu không bỏ lỡ cơ hội.

_Hi, dạ.

_Hôm nay tâm trạng tôi rất tốt, phải chụp hình làm kỷ niệm thôi. Siêu giờ điện thoại của mình lên đề nghị.

_Dạ cháu ủng hộ hai tay, chú chụp đẹp một chú nha chú.

_Bao luôn, không đẹp tôi bỏ nghề liền

_Bỏ nghề chụp hình hay nghề bác sĩ vậy chứ?

_Đương nhiên là chụp hình rồi, giờ tui chỉ còn cái phòng khám đó để kiếm chén cháo thôi.

Mọi người chụp hình vô cùng vui vẻ, từ chung đến riêng, từ ảnh nghệ thuật đến ảnh selfie. Xong rồi lại xúm nhau coi hình trên máy tính của Thành.

Thím sau xem hình xong thì đi nghỉ, Siêu vẫn còn việc ở phòng khám, Nguyễn cũng về theo. Thành tính đưa Nguyễn về nhưng cô bé từ chối bảo Thành nghỉ ngơi, nên anh chỉ ra cổng tiễn hai người lên taxi. Lúc Nguyễn chuẩn bị đi Thành nói với Nguyễn:

_Tôi sẽ gửi ảnh qua face cho cô bé.

_Dạ, cảm ơn chú. Tạm biệt chú.

Thành đứng tiễn cho đến khi xe đi khuất mới quay trở vào nhà. Anh ngắm lại những bức ảnh trên máy và thấy vô cùng ngọt ngào.

Buổi tối, Siêu gọi điện báo Thành qua nhà. Hai người ngồi ở ghế đá dưới sân hóng mát, trên bàn là mấy chai bia.

_Cô bé hồi sáng cậu làm sao mà quen được.

Biết chắc là anh chàng lòi qua là để nói chuyện này mà.

_Vô tình quen thôi, tớ và cô bé gặp một ông chú bị bệnh ngặt xiu, cả hai cùng đưa ông bác đó đi cấp cứu và quen biết từ đó.

_Cậu biết nhà con bé chứ.

Thành gật đầu không nói. Nhìn bộ dạng không muốn nói lắm.

_Nói xem nó là con nhà ai.

_Nguyễn là con út của ông chủ tập đoàn Tài Phát.

_Ồi mẹ ơi!

Cảm thán một hồi rồi Siêu mới nói tiếp:

_Sở thích của cậu cũng đặc biệt đó, báo hại chú Trung lo lắng cậu không thích phụ nữ lâu nay.

Thành nhìn Siêu một cái rồi quay sang uống một ngụm bia, không nói gì.

_Này, nói gì đi chứ.

_Cậu muốn tớ nói gì?

_ Cậu thật sự định tính chuyện yêu đương với con bé chưa thành niên đó hả?

_ Cô bé còn nhỏ vậy, tôi tính được chuyện gì chứ, cứ thuận theo tự nhiên thôi.

Siêu trầm ngâm một lát rồi nói:

_ Cậu sẽ phải chờ lâu đó, chưa kể từ giờ đến lúc trưởng thành con bé sẽ có nhiều lần thay đổi, một con trâu già như cậu không biết có cái cửa hé hé nào không.

_ Tôi chẳng quan tâm đến chuyện đó. Hiện tại tôi có thể làm bạn với cô bé là được rồi, chuyện xa hơn đợi sau này hẵng nói tới.

_ Cậu là đang me kim chỉ ngọc điệp nhà người ta, nếu là tôi thì tôi cũng cấm cửa cậu thôi. Sao cậu không chọn một con đường nào để đi một chút. Ngoài Bách Trung Lan si tình bao nhiêu năm nay, bác sĩ, y tá ở bệnh viện Tâm An thích cậu không ít.

_ Chuyện đó đâu phải muốn là được. Cậu nói sang chuyện khác đi.

_ Cậu đúng là hết thuốc chữa rồi. Nhưng không sao, dù sao vẫn là tin tốt. Tôi phải báo ngay cho chú Trung để chú ấy mừng, để mỗi lần tôi xuống đó chú í tốt với tôi hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Và Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Tác giả: Tìng

Trong phòng Trà My, Nguyễn đang ngồi trên ghế bành chăm chú đọc tiểu thuyết. Cảm giác có gì đó là lạ, Nguyễn ngước mắt lên thì thấy Trà Mi đang nhìn mình với ánh mắt dò xét.

_ Cậu nhìn tôi như thế để làm gì?

_ Tôi đang tìm bằng chứng.

_ Bằng chứng? Cho việc gì? Nguyễn ngạc nhiên hỏi.

_ Cậu mau mau khai ra đi, là anh chàng nào?

Nguyễn nhướng mày tỏ vẻ không hiểu Trà Mi đang nói gì.

_ Cậu khỏi chối đi, tôi đã quan sát cậu cả tháng nay rồi, đã thu thập đầy đủ những dấu hiệu khẳng định chân cậu đã chính thức dính sinh.

Sinh là từ ám chỉ việc hẹn hò yêu đương của đám học trò lớp Nguyễn. Nói cô dính sinh nghĩa là nói cô đã chính thức bước vào thế giới yêu đương của lớp trẻ.

_ Có chuyện vậy sao, tớ đồng tai nghe cậu phân tích đây. Nguyễn từ tốn nói.

_ Phải xem cậu biểu hiện thế nào đã.

_ Vậy cậu muốn thể hiện thế nào.

_ Phải thể trên trí tuệ của con Lulu nhà cậu, nếu tớ nói đúng cậu không được chối.

Nguyễn suy nghĩ một lát rồi nói:

_ Đồng ý.

_ Được, vậy tớ bắt đầu đây. Thứ nhất, gần đây cậu có nhiều lần “thân thể ở trong lao, tinh thần ở ngoài lao”, lần bị cô Minh bắt đứng dậy trả bài là một ví dụ điển hình.

Nguyễn đảo mắt một cái rồi gật gù tỏ vẻ đã hiểu ra. Trà Mi lại tiếp tục.

_ Cậu gần đây thay đổi một thói quen lớn, cậu bắt đầu đọc tiểu thuyết thứ mà trước đây cậu không hề rờ tới. Tôi thấy cậu chăm chỉ vậy tưởng cậu đổi sở thích nhưng không phải vậy, cậu không thích tiểu thuyết mấy, tôi cảm thấy cậu đọc vì cần tìm kiếm thứ gì đó hơn là thưởng thức tình tiết hay ngôn từ của

truyện. Thứ cậu tìm trong tiểu thuyết nhất định là thứ có liên quan đến tình cảm, một kẻ luôn đặt bản thân lên trên hết như cậu sẽ không vì tình cảm của người khác mà nhọc tâm, cho nên – Trà Mi hạ giọng – Như Nguyễn, trước giờ cậu chuyên môn cười người khác, giờ đến lượt cậu sắp được bọn tớ cười lại rồi.

Nguyễn liếc nhìn Trà Mi đang nhìn mình với vẻ đắc ý vì được cười trên nỗi đau của người khác, tính dùng vẻ dùng dưng bỏ qua thì Trà Mi lên tiếng:

_ Cậu không định chối đấy chứ, đừng quên cậu đã chấp nhận lời thề đấy.

_ Nếu chuyện đó đúng như vậy thì sao?

_ Thì phải kể hết cho tớ nghe chứ sao. Mau mau nói đi. Trà Mi nói với vẻ háo hức.

_ Uhm... Nguyễn ra vẻ suy nghĩ – tôi bỗng dưng cảm thấy Minh Khôi là một chàng trúc mã không tệ nên đã quyết định sẽ trao tấm chân tình của tôi cho anh chàng ấy.

Nguyễn hài lòng thấy mặt Trà Mi biến sắc, nhưng cô nàng trấn tĩnh rất nhanh:

_ Thật vậy sao, tôi sẽ gọi điện cho anh chàng báo tin, tiện thể chúc mừng thể hiện tình cảm bạn bè sâu đậm.

Nói rồi Trà Mi lấy điện thoại bấm ngay số Minh Khôi. Chuông điện thoại reo và Nguyễn hết hồn khi thấy Trà Mi thực sự đang gọi cho anh chàng, cô vội giành lấy:

_ Cậu mau thôi đi, không phải là Minh Khôi, vậy đã được chưa.

_ Cậu đúng là ngoan cố, không có biện pháp mạnh là không được. Ngoan, nói đi, là anh nào?

_ Sao tớ phải nói với cậu chứ? Chẳng phải bí mật thì mới thú vị sao. Nguyễn lấy lại vẻ tự tin thường ngày, cười cười gấp sách đứng dậy và đi ra khỏi phòng, đường đường chính chính đánh bài chuẩn.

“Cậu đừng tưởng vậy là xong, tôi chịu đựng cậu lâu như vậy cũng chỉ để chờ ngày này thôi, sớm muộn gì thì tôi cũng sẽ bắt được thóp của cậu, cậu cứ chờ đó” Trà Mi thầm nghĩ.

Đúng như nhận xét của Trà Mi, tâm tư Nguyễn dạo này thật có nhiều xáo động mà nguyên nhân chính là cô đã phát hiện ra chuyện Thành đến trường của mình.

Một lần trong giờ ra chơi, khi lơ đãng nhìn xung quanh cô đã nhìn thấy một người có dáng hình rất giống Thành, từ đó trở đi cô âm thầm chú ý quan sát và đã không ít lần nhìn thấy bóng dáng đó khi thì ở ghế đá bên ngoài căn tin, lúc thì ở gốc cây, khi lại đang dọn vệ sinh trong sân trường... nhưng cho dù là ở đâu thì ánh mắt người này vẫn luôn hướng về lớp học của cô. Một ngày, Nguyễn lấy cớ chiếc đồng hồ mới mua màu trắng của mình sẽ rất nổi trên nền vỏ nâu sần sùi của cây xà cừ trong sân trường nên nhờ cô bạn Trà Mi làm pho chụp ảnh còn mình là đạo diễn kiêm luôn người mẫu. Sau đồng hồ thì dĩ nhiên là đến người, mà đầu chỉ có Trà Mi và Nguyễn, đám bạn trong lớp không hiểu sao cũng nổi hứng xúm vào tạo dáng đủ kiểu. Sau tiết mục chụp hình sẽ ngay lập tức đến tiết mục xem hình, theo tâm lý thông thường ai mà chẳng xem mình như thế nào trước rồi mới đến bạn bè xung quanh riêng Nguyễn chỉ dò xem có hình nào chụp được cái người phía xa xa kia rõ một chút không.

Đến tối, khi Nguyễn xem lại hình trong phòng riêng thì mọi thứ đã rõ ràng, không còn nghi ngờ gì nữa, người đó đúng là Thành. Những ngày sau đó tuy bên ngoài không tỏ vẻ gì khác lạ nhưng Nguyễn biết tâm tư mình không bình lặng như thế, câu hỏi vì sao Thành lại có mặt ở trường luôn xuất hiện trong đầu cô.

Sau một ngày chủ nhật hết đi qua đi lại trong phòng, lần qua lần lại trên giường rồi nằm ườn trên giường đắm đắm nhìn trần nhà Nguyễn quyết định xin nghỉ học 3 ngày với lý do sức khỏe. Kết quả đúng như ý Nguyễn muốn, cô nhìn thấy bóng áo xanh của Thành xuất hiện gần nhà mình. Những lần nói chuyện qua mạng sau đó cũng không thay đổi gì mấy so với trước đây, Thành vẫn là một ông chú ảm áp, biết quan tâm người khác như cũ, chỉ là Nguyễn để ý ngấm lại thì hầu như những gì cô nói, có những chi tiết rất nhỏ mà bản thân cô còn không để ý, Thành đều nhớ hết. Khi nhận ra điều này, không hiểu sao Nguyễn thầm thấy thỏa mãn. Cũng chẳng mấy chốc, Nguyễn hình thành thói quen tìm xem hôm nay Thành có xuất hiện không và hiện anh đang ở chỗ nào mỗi khi đến lớp và lúc rời trường.

Những ngày không thấy Thành cô bé lại thấy một chút thất vọng, một chút trống vắng và đôi khi là cảm giác buồn bực chẳng vui. Cô bắt đầu đọc tiểu thuyết để xem các nhân vật trong đó yêu đương thế nào và cũng để ý xem các bạn cùng trang lứa của mình hò hẹn ra sao nhưng dường như cô còn tìm hiểu thì lại càng thấy rối rắm, đã không hiểu nổi người lại càng lúc càng mù mờ về mình. Nhưng Nguyễn cũng tuyệt đối không phải là người hay do dự, cô đã quyết định sẽ tiến bước.

Hôm nay, Nguyễn lấy cớ đi chơi với bạn để xin phép gia đình về nhà muộn. Thực ra, cô đã ở lại trường sau giờ học và ngồi mọc rế trong thư viện trường. Thư viện trường là chung cho học sinh phổ thông và sinh viên đại học nên mở cửa đến 8h tối. Ngồi trong thư viện, chăm chú nhìn vào sách nhưng Nguyễn chẳng đọc được mấy, trong đầu cô chỉ quanh quẩn một câu hỏi, Thành chiều nay có đến trường, anh sẽ làm gì nếu không thấy cô ra về? Anh có còn ở trường cho đến 7h hơn?

Nguyễn chọn giờ này vì thời điểm các lớp buổi tối đang trong giờ học, sân trường tương đối vắng và hơn nữa nếu Thành vẫn còn đợi Nguyễn thì cô vẫn sẽ còn thời gian đi ăn tối cùng ông chú. Nguyễn đã dự định như vậy.

Bước ra khỏi cổng trường, nhìn góc đường chẳng thấy bóng dáng mình muốn thấy, Nguyễn thấy thất vọng vô cùng, bước chân tự nhiên nặng nề, cô thực

chẳng muốn bước, thất thần nên cô bé bị vấp, túi đồ rơi xuống, đồ đạc văng khắp nơi trên đất.

_ Cô bé có cần giúp đỡ không? Giọng nói quen thuộc khiến tim cô ngừng lại một nhịp.

Nguyễn ngược lên hỏi theo đúng kịch bản đã chuẩn bị sẵn trong đầu:

_ Dạ chào chú? Chú đang làm gì ở đây?

_ Tôi có việc ở gần đây, đang định tản bộ cho mát xối rồi về, không ngờ lại gặp cô bé.

_ Dạ, "tình cờ" thiệt! Nguyễn cười cười.

Thành ngồi xổm xuống nhặt giúp Nguyễn đồ đạc cho vào túi:

_ Hôm nay có giờ học thêm hay sao mà cô bé về trễ vậy?

_ Dạ, cũng chỉ hôm nay thôi chú, bình thường thì chiều cháu đã về rồi. Mà chú đã ăn tối chưa?

_ Vẫn chưa, cô bé cũng chưa ăn phải không? Thành hơi nhú mồm.

_ Vậy chú đi ăn chung với cháu đi, hôm nay để cháu mời chú.

_ Thật à? Không dễ gì được Như Nguyễn mời cơm nhé.

_ Chú cứ chọc quê cháu không.

_ Tôi cũng phải có gì đó để đáp lễ mới được. Thế này đi, nếu cô bé cần tôi giúp điều gì cứ việc nói, tôi sẽ cố gắng hết sức.

_ Nguyễn ngửa bàn tay đưa trước mặt Thành. Anh tỏ vẻ không hiểu ý cô. Hứa thì phải đi kèm ngoéo tay thì mới hợp hoàn cảnh chứ nhỉ.

_ Dương Quá cho Quách Tương 3 cây kim châm, chú có gì để đưa cho cháu làm tin không.

_ Haha, cô bé chắc là cũng ghiền Kim Dung?

_ Dạ có coi qua, mà cũng nhiều người thích mà chú.

Thành gạt đầu đồng tình:

_ Để xem trên người tôi có gì đáng giá để đem đi làm tin không!

_ Cái mặt đá này thì thế nào? Thấy vật như thấy người, cô bé thiếu tiền đem cầm là coi như mất kèo.

_ Đi cầm rồi lại chuộc về, chỉ có bán luôn mới sợ chứ chú.

_ Cái cô này. Thành gờ tay dọa gõ trên đầu.

_ Hihi, cháu giỡn mà.

Khi đó nếu Nguyễn hiểu được ý nghĩa miếng ngọc, chưa chắc cô đã dám nhận còn sau này khi đã biết thì cô nhất định phải giữ kỹ.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Và Cô Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Tác giả: Tĩng

Sau hôm đi ăn, Nguyễn vẫn duy trì cuộc sống thường nhật, chỉ thêm có hai điều là buổi tối trò chuyện với Thành trên mạng đôi khi chỉ dăm ba câu, có lúc lại huyền thuyên suốt buổi, còn ban ngày khi đến trường thì thực hành luyện mắt bằng “game định vị”. Mắt Nguyễn nhờ vậy mà ngày càng tinh trong việc tìm Thành còn kém dần trong việc tìm thứ khác. Đòi đúng là có được có mất, hết sức công bằng.

Cuộc sống như vậy kéo dài hơn một tháng thì bắt đầu đổi khác. Cả tuần rồi Nguyễn không thấy ông chú. Sang tuần thứ 2 cô không kiên nhẫn nổi nữa, cô chủ động gọi điện cho Thành. Điện thoại tắt máy. Lần đầu tiên trong đời Nguyễn biết đến cảm giác trông chờ khi mình gọi đến một số máy và mong

nó đổ chuông, còn mong hơn nữa là có tiếng người đáp lại. Thường thường làm như vô tình như Thành luôn nói lịch của mình cho Nguyễn biết, và khi anh hỏi cô cũng nói lịch của mình cho anh một cách rất tự nhiên. Quá sốt ruột, Nguyễn bấm số gọi cho bác sĩ Siêu:

_Chú nghe Nguyễn ơi!

_Dạ, chào chú! Chú khỏe không chú?

_Cám ơn cô bé tôi vẫn khỏe. Cô bé thì sao?

_Dạ, cháu cũng tốt ạ.

_Ừ, hôm nay gọi tôi có việc gì không?

_Dạ, cháu gọi cho chú Thành không được. Chú có biết chú ấy đang ở đâu không ạ.

_Thành hả. Mà cô bé tìm hắn có việc gì, hiện tại hắn ta hơi bận sợ là không giúp được gì cho cô bé.

_Chú ấy bận gì mà đến điện thoại cũng không nhận được vậy chú.

_Ài, thì đến khi gặp cô bé hỏi hắn là được.

_Chú ấy có đau ốm gì không chú?

_Hỏi đúng trọng tâm rồi, cô bé cũng hay đó, hắn ta đang nằm bệnh viện.

_Chú ấy đau sao vậy chú?

_À, bệnh cũ tái phát, cô bé không cần lo, vài bữa là khỏi thôi.

_Chú ấy ở bệnh viện nào vậy ạ?

_Phòng 6, khu D, bệnh viện Tâm An. Nhưng bệnh viện chỉ cho thăm bệnh từ sau 3 giờ chiều thôi nhé.

_Dạ, cháu biết rồi. Cháu cảm ơn chú. Cháu chào chú.

_Ừ, Chào cháu.

Bệnh nhẹ mà mất dạng cả 2 tuần, thật chẳng hiểu nổi mấy ông bác sĩ, phải sắp die thì với mấy ông mới là bệnh nặng sao. Bây giờ mới 9 giờ sáng, 3 giờ chiều khi nào mới tới đây.

Từ 2 giờ rưỡi chiều Nguyễn đã có mặt ở bệnh viện, mấy ông bảo vệ ở đây cũng thiệt là, 3 giờ là 3 giờ, sớm hơn một giây cũng không được.

Thời gian chờ đợi đã khiến Nguyễn bình tâm trở lại, cô thậm chí còn thấy chút dè dặt khi đến thăm Thành, chẳng biết sẽ nói gì nữa.

Có vẻ Nguyễn đã lo hơi xa, nhìn qua ô kính ở cửa phòng bệnh cô thấy Thành đang nằm ngủ. Trong phòng hơi tối nhưng vẫn có thể nhìn rõ người đã gầy đi nhiều, tay đang được gắn với bình dịch treo trên cao.

_Cháu gái tìm ai?

_Dạ chào bác, con là đến thăm chú Thành ạ. Dạ bác có phải là ba của chú Thành không ạ?

_Tôi là chú nó. Mà con tên gì, làm sao lại quen với Thành nhà chú

_Dạ con tên là Như Nguyễn, nhờ có đi thăm các cô bác ở viện dưỡng lão mà quen chú Thành ạ.

_À, ra vậy. Ngồi xuống đây đi con. Chú Trung chỉ chiếc ghế đá bên ngoài phòng bệnh mời Nguyễn ngồi.

_Dạ chú Thành bình sao vậy chú?

_Nó hồi xưa bị tai nạn có vết thương ở đầu, giờ bị hành đau.

_Vậy bác sĩ có nói khi nào về được không chú.

_Bác sĩ cũng chưa biết, đang phải theo dõi thêm một tuần, nếu ổn định thì sẽ cho về.

_Vậy chú Thành vẫn ăn cơm bình thường hay sao chú?

_Chủ yếu là ăn cháo thôi, nó cũng ráng ăn nhưng cũng không được nhiều.

_ Cháo là mình mua hay nấu mang vào ạ.

_ Có bà thím gần đó mang vô, hôm nào thím bận việc thì ăn ở căn tin bệnh viện. Chỗ này họ nấu cũng ngon mà sạch sẽ nên không sao.

_ Dạ, vậy thì cũng đỡ. Thím mà bác nói có phải là thím Sáu không ạ?

_Ồ đúng rồi, cháu cũng có biết thím Sáu ha.

_Dạ con và chú Siêu có đến một lần, có gặp được thím Sáu chủ nhà trọ ở đó ạ. Mà bác là ở quê lên ạ.

_Ừ phải rồi, Thành nó bệnh nên bác lên với nó, khi nào nó hết bệnh thì bác lại về. Mà nhà con ở gần đây không?

_Dạ nhà con bên khu Nam.

_Khu nam hả, cũng hơi xa bên này.

_Dạ, bác đã qua đó rồi ạ?

_Cũng có đi ngang qua vài lần chứ chưa có vô nhà nào ở đó hết. Mà con giờ là đang học lớp mấy?

_Dạ con đang học lớp 11.

_Cũng còn nhỏ quá hen.

Hồi hạn một vòng rồi, ông Trung lại nói:

_Con đến thăm, bác rất cảm ơn. Giờ Thành nó cũng mới ngủ lại nếu con có việc thì cứ đi về trước,

_Dạ, bác cho con vô thăm chú ấy một lát, cháu sẽ cẩn thận không đánh thức chú ấy đâu ạ.

_Ồ, vậy cũng được, con cứ tự nhiên ha, giờ bác xuống gặp bác sĩ một chút, nếu cần gì con cứ gọi điện thoại, hướng dẫn có hết trên bàn đó.

_Dạ.

Thành tỉnh dậy, dù bệnh anh vẫn có thói quen nhắm mắt nằm im lắng nghe động tĩnh xung quanh cho đến khi tỉnh hẳn. Mở mắt nhìn qua anh thấy Nguyễn đang ngả đầu trên giường bệnh của anh ngủ.

Anh chuyển mình định ngồi dậy thì cô bé sực tỉnh. Cô bé vội vàng đến gần giúp Thành ngồi dậy.

_Nguyễn đến khi nào sao không kêu tôi dậy?

_Dạ cháu cũng mới tới thôi, ngồi một chút thôi mà không hiểu sao lại ngủ quên nữa.

_Sao cô bé biết mà tới đây thăm?

_Dạ... là chú Siêu nói ạ. Giờ chú thấy người thế nào? Có đỡ chút nào chưa chú.

_Tôi cũng đỡ nhiều rồi.

_Chú có uống nước không để cháu rót.

Thành gật đầu:

_Cô bé lấy giúp tôi ly nước ấm.

Nguyễn lại bình nước lấy nửa ly nước bên lạnh và ít nước nóng vào sau đó mang lại cho Thành.

_Chú uống đi ạ.

_Cảm ơn cô bé.

Thành uống nước xong, cô bé nhận lại ly nước từ tay Thành rồi cất lại chỗ cũ.

_Chú có phải ăn cho kịp giờ uống thuốc không ạ.

_Giờ cũng gần 6 giờ chiều rồi này giờ quên để ý, cô bé chắc đã đói rồi.

_ Dạ cháu không sao, cháu chưa thấy đói. Chủ cứ ăn trước rồi còn uống thuốc nữa.

_ Vậy tôi gọi đồ ăn cho cô bé luôn nhé. Họ sẽ mang tận nơi

_ Dạ, vậy cũng được.

_ Cô bé muốn ăn gì. Có cơm, bún, hủ tiếu

_ Dạ cho cháu hủ tiếu bò tái.

_ Ok

Thành nhắc điện thoại ở bàn bên cạnh rồi bấm số, phía kia hình như rất nhanh đã lên tiếng trả lời, Nguyễn chỉ nghe Thành nói:

_ Nhờ cô cho mang thêm cho tôi một phần hủ tiếu bò tái. Cảm ơn.

Thành cúp máy rồi quay sang nói với Nguyễn.

_ Khoảng 15 phút nữa sẽ có đồ ăn. À, lúc này cô bé đến có gặp chú của tôi không?

_ Dạ có. Cháu có nói chuyện với bác ấy một lúc rồi mới vào thăm chú.

_ Vậy hả.

_ Cháu ít nghe chú nhắc về bác ấy.

_ À, chú tôi sống ở quê. Có dịp tôi sẽ dẫn cô bé về đó chơi, cũng mát mẻ lắm.

_ Ba mẹ chú cũng sống ở quê hả chú?

_ Ba mẹ tôi mất rồi, mất khi tôi còn nhỏ, chú Trung nuôi tôi từ đó đến giờ.

_ Vậy chắc chú xem bác ấy cũng như cha của mình.

Thành mỉm cười gật đầu.

_ Dạ. Mà chú của chú tên là Trung ạ?

_ Ủ, tên đầy đủ là Lý Chí Trung.

_ Dạ. Mà chú ấy có ăn cơm ở đây không chú?

_ Không, chú ấy không quen ngồi ăn trong phòng kín thế này. Bình thường chú ấy vẫn ở đây, hôm nay chắc có cô bé nên chú ấy đi vòng vòng cho thoáng.

_ Dạ.

Nghe tiếng gõ cửa, rồi một cô y tá bước vào. Nguyễn gật đầu chào cô, cô cũng cười chào lại rồi quay sang nói với Thành:

_ Truyền xong rồi, để em tháo ra cho anh.

Thành mỉm cười gật đầu. Làm xong cô y tá lại dặn:

_ Thuốc của anh ở trên bàn, anh ăn tối xong rồi thì uống cho đúng giờ nhé.

_ Được rồi, cảm ơn cô.

Cô y tá vừa quay người định đi ra thì thấy người mang thức ăn đến. Cô nhận đồ ăn rồi mang lại chỗ Thành.

_ Tôi ăn trên bàn, nhờ cô mang lại dùm.

_ Dạ được.

Cô y tá đặt khay đồ ăn lên bàn rồi quay sang tính đồ lấy Thành thì anh khoát tay từ chối:

_ Được rồi, cảm ơn cô. Tôi đi được.

_ Được rồi, cần gì anh cứ gọi.

_ Cảm ơn cô.

Đợi cô ý tá ra khỏi phòng rồi Thành mời từ từ bước xuống giường. Nguyễn nhanh chân chạy lại đỡ lấy tay anh. Lần này Thành không từ chối mà để mặc cô bé đỡ lấy mình đến ngồi bên bàn.

_ Nào ăn thôi cô bé. Thành lên tiếng khi cả hai đã ngồi vào bàn.

_ Dạ, cháu mời chú.

Cả hai vừa ăn vừa nói chuyện, bữa tối xong là cũng đã 45 phút sau đó.

_ Ngày mai thím Sáu sẽ nấu cháo mang vô cho chú ạ.

_ Ngày mai thím Sáu về quê ăn giỗ rồi, tôi sẽ ăn đồ ở căn tin bệnh viện.

_ Vậy để mai cháu mang đồ tới.

_ Không cần đâu, cô bé không phải mất công vả lại không khí bệnh viện dù gì cũng không tốt, cô bé đừng đến nhiều.

_ Chú ở trong này cả ngày buồn thấy mồ, 17 bê gãy sừng trâu, chú không cần lo cho cháu.

_ Bê gãy sừng trâu! Thành nhướn mày nhìn nhìn cô bé về nghi ngờ.

_ Trâu cũng có nhiều loại mà chú, dù là trâu thú bông thì nó cũng vẫn là trâu mà - Nguyễn phụng phịu làm bằm - Thôi cháu về đây, mai cháu lại ghé.

Buổi tối Siêu vào thay cho chú Trung về nhà.

_ Chiều Nguyễn ghé đây à.

_ Ủ, cậu nói cho cô bé biết tôi ở đây à.

_ Đúng vậy. Sao? Cậu có thắc mắc gì?

_ Cậu có phải đã rảnh rồi quá rồi không?

_ Chứ cậu bảo tôi phải làm thế nào? Con gái người ta gọi cho tôi hỏi chú Thành của người ta đâu, gọi hoài không được, có phải đã đau ốm gì không? Tôi đành phải nói thật chứ sao.

Thành vẫn về mặt cau có không vui.

_ Cậu đừng có mà tỏ ra cái vẻ khó ưa đó với tôi, sượng thấy mồ mà còn làm bộ, hết bệnh lệ đi rồi còn lấy sức yêu đương.

Thấy Thành có vẻ không hiểu, Siêu liền nói:

_ Nhìn vẻ mặt của cậu chắc là chưa hiểu rồi. Đây coi đi, coi rồi tôi không ngủ nằm nhăn răng cười y chang khi.

Trên màn hình là đoạn video quay lúc chiều Nguyễn đến, cô bé ngồi lặng im nhìn Thành sau đó không rõ vì sao cô bé lại dùng hai tay nắm lấy tay Thành dường như là muốn ủ ấm cho tay của anh lát sau lại vòng sang bên nắm lấy tay còn lại. Thành ngồi lặng im, chiều nay anh hơi mệt nên ngủ quá say không hề biết, chỉ nhớ mang máng là có cảm giác ấm áp, giờ chính mắt nhìn thấy anh khó mà tả được cảm xúc đang lan tỏa trong lòng mình lúc này.

_ Có người sượng rồi nhé. Nhưng mà lúc nãy tôi dọ ý chú Trung, chú ấy xem ra không vui cho lắm.

Câu nói của Siêu kéo tâm trí Thành quay về:

_ Chỉ riêng chuyện này là tôi chẳng bao giờ làm vừa ý chú ấy được- Thành nhún vai - Chịu thôi!

_ Yên tâm, dù sao chú ấy cũng thông rồi, cô bé đó dù thế nào vẫn tốt hơn nhiều so với một thằng cha nào đó.

Nếu là lúc khác thì chắc là Siêu ăn đập rồi nhưng với hoàn cảnh này Thành chỉ liếc xéo cảnh cáo anh chàng. Quả thật lúc xưa khi mãi chẳng thấy Thành đưa ai về chú Trung đã sợ anh chàng theo một thời thượng mà đi thích đàn ông.

_ Gì mà dù thế nào?

_ Biết rồi, tôi không ý kiến gì nữa. Người yêu của cậu là trân châu, là bảo ngọc không tí không vết, vậy đã được chưa.

_ Được rồi, cậu nhìn vậy mà cũng thông minh đấy!

_Hừ.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Và Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Trên đường về, Nguyễn lấy điện thoại chọn số của Linh và bấm gọi.

Giai điệu nhạc chờ vang lên: ”Hãy yêu nhau đi khi rừng thay lá, hãy yêu nhau đi dòng nước có trôi xa...” bản nhạc này đã bao năm mà anh chàng vẫn không đổi, mình thì kiên trì cuộc sống độc thân lại hồ hào bảo mọi người yêu nhau, thật là mâu thuẫn. Tiếng người trả lời vang lên:

_Siêu đầu bếp nghe lệnh, cô chủ nhỏ có gì sai bảo.

_Em đang tính qua chỗ anh, anh có nhà không?

_Dù có đang ở Mỹ anh cũng sẽ bay về theo lệnh của cô em

Đã quen với cái kiểu không đứng đắn của anh chàng, Nguyễn cũng chẳng buồn để ý.

_Vậy khoảng 15 phút nữa em tới, giờ em cúp máy đây.

_Ok. com nước, nhà cửa và bản thân sẽ sẵn sàng chờ đón em trong 15 nữa.

Nguyễn chán phải dây dưa thêm cúp máy cái rụp.

Anh chàng Hồ Linh Nguyễn vừa gọi là một trong những đầu bếp trẻ tuổi nổi tiếng nhất trong nước. Tuy nhiên sự nổi tiếng này được giới đầu bếp cho là nhờ giới quảng cáo, đánh bóng tên tuổi chứ chẳng phải vì tài nghệ của anh chàng là xuất chúng. Tất nhiên nhận định này thực sự không có chỗ nào sai nhưng chỉ có dân trong ngành hiểu rõ sự thành công của Linh không phải là hiển nhiên hay may mắn hoặc là chỉ nhờ vài ba kỹ xảo quảng cáo mà có được, đó là cả một quy trình vô cùng bài bản được thực hiện một cách chuyên nghiệp.

Nhớ năm đó, Như Nguyễn 12 tuổi bị cha mình quyết liệt đưa đến trường dạy nấu ăn nổi tiếng nhất thành phố. Số là không hiểu vì đâu ông Tài lại bị ám ảnh bởi ý nghĩ tiền bạc không giúp được con gái nắm giữ trái tim chồng. Đàn bà thì chỉ ít phải có bản lĩnh giữ chồng, bứt chùa nhà không thiêng và trẻ nhỏ mới dễ dạy, đây là 3 lý do khiến không ai trong nhà cản được ông bắt Nguyễn đi học nấu ăn bên ngoài.

3 tháng học miễn cưỡng không giúp cô bé có được thành tựu như cha mình mong muốn nhưng nhờ đó cô bé lại thân thiết được với anh chàng đệ tử ruột của bếp trưởng. Anh chàng có mái tóc bòm xòm rất có dáng nghệ sĩ có đam mê mãnh liệt với nghề bếp lại không thấy dị ứng với cô tiểu thư đang phí phạm thời gian và tiền bạc bằng việc học hành chênh mảng ngược lại luôn âm thầm giúp đỡ, bao che cho cô bé khỏi sự nghiêm khắc của sư phụ, có món ngon thì không bao giờ thiếu phần của cô bé... cứ vậy cho đến một hôm cô bé nói với anh là anh có nghĩ đã đến lúc anh mở nhà hàng riêng của mình và làm mọi việc theo ý mình muốn? Anh giật mình nhìn vào mắt cô bé còn rất nhỏ trước mình và hiểu rằng cô bé thực ra trưởng thành hơn rất nhiều so với vẻ non nớt bề ngoài, và cô bé đã nhìn ra được khát vọng trong anh.

Sau hai ngày bàn bạc, mọi việc đã rõ. Linh phụ trách nhân lực và kỹ thuật, Nguyễn lo vốn và mặt bằng và thủ tục pháp lý. Về vấn đề vốn, sau khi bị ông Tài dứt khoát từ chối, Nguyễn bảo Linh trở hết tài năng làm mấy món ăn nhanh khoái khẩu của hai anh em đem cho mọi người thử kèm theo sự nài nỉ Nguyễn, hết thấy mọi người thân trong nhà từ ba mẹ, anh chị đến ông bà, cô bác đều đồng ý cho cô bé ứng trước tiền quả mừng từ sinh nhật đến giáng sinh hay năm mới trong vòng 5 năm tới.

Không chỉ có người trong nhà tò mò muốn biết với quyết tâm như vậy cô bé có thể làm gì mà đến người ngoài là luật sư và chuyên gia thương hiệu đang tư vấn cho tập đoàn Tài Phát cũng đồng ý tư vấn miễn phí coi như là phần vốn đóng góp vào việc làm ăn này. Vốn và chuyên gia tư vấn coi như xong thì phần mặt bằng xuất hiện vấn đề.

Cô bé và Linh nhắm tới các gian hàng trong khu thương mại của Tài Phát nhưng điều kiện cho nợ tiền thuê mặt bằng 2 năm đầu ông Tài dễ gì đồng ý. Không phải ông không sẵn lòng giúp cô con gái nhỏ đang có máu làm ăn riêng mà việc nợ chưa xong đòi xọ sang việc khác mơ đi con. Điều kiện của ông rất rõ ràng, nấu cơm cho ông 3 ngày, các món thông thường không yêu cầu là món tiệc nhưng không được trùng món. Nếu ông thấy được thì đừng nói làm một cái gian hàng bé bé, 10 cái cũng được, cho nợ tiền thuê mặt bằng 10 năm cũng không thành vấn đề.

Lúc trước học hành bết bát đương nhiên chẳng ra gì rồi, giờ có động lực lại có Linh kèm sát sau 1 tháng lê lét trong bếp Nguyễn đã hoàn thành nhiệm vụ được giao gồm 3 món ăn sáng: bún riêu, hủ tiếu bò kho, cánh canh cá lóc và 18 món khác nhau cho 6 bữa cơm chính như khổ qua dồn thịt, canh hẹ đậu hũ, cánh gà chiên mắm, cá trê chiên mắm gừng, cá rô kho tộ, mực xào khóm, bông lý xào bò... Các món ông Tài đều chỉ bấm bụng cho qua, riêng món canh hẹ đậu hũ thì ông cho là vị rất thanh hợp ý ông còn hơn là thím Hai nấu. Vậy là đủ lắm rồi, bắt ông ngày nào cũng nhìn tay con gái dán băng cá nhân nữa chắc ông không thọ nổi quá.

Đại công cáo thành. Nhà hàng Thế giới ẩm thực (Cuisine world) được khai trương, công việc làm ăn thuận lợi, một năm sau Nguyễn và Linh lấy kết quả

hoạt động kinh doanh của nhà hàng đi gọi vốn và được một quỹ đầu tư chấp nhận, Cuisin world từ một nhà hàng nhanh chóng trở thành một chuỗi nhà hàng có mặt ở hầu khắp các thành phố lớn trong nước.

Điều khiến Linh trở nên nổi tiếng chính là việc Cuisine world tài trợ cho một chương trình dạy nấu ăn trên truyền hình và anh chàng mỗi tháng lại biểu diễn một lần. Điều khiến Linh trở nên đặc biệt không chỉ anh chàng nói năng hài hước mà các khía cạnh khác cũng được đầu tư rất kỹ lưỡng từ phục trang, khung cảnh, kịch bản... Nhiều nhà bình luận đã nói khi xem chương trình nấu ăn của Linh khán giả không chỉ được học nấu ăn còn được thưởng thức thời trang và xem hài kịch nữa. Cũng không có gì để ngạc nhiên khi chương trình thu hút được nhiều khán giả, cũng vì vậy anh chàng trở nên nổi tiếng và được hâm mộ không thua gì một diễn viên điện ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Và Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Tác giả: Tìng

Chung cư New Era là một chung cư cao cấp nằm bên bờ sông, từ trên cao nhìn xuống có thể ngắm dòng sông uốn lượn và phong cảnh thành phố lung linh ánh đèn phía bên kia bờ. Nguyễn đi lên phòng Linh và nhấn chuông cửa. Cửa mở, một anh chàng dáng cao dong dỏng, ăn mặc như người mẫu với mái tóc lẳng từ bồng bênh ngang vai xuất hiện ở cửa.

_Xin chào quý cô, rất hân hạnh được mời cô vào.

Nguyễn cười cười khẽ lườm anh chàng rồi bước vào. Đến bộ ghế salon giữa phòng khách, Nguyễn thả giỏ và áo khoác xuống rồi bước đến tủ lạnh lấy hộp nước táo ép mang lại bàn rót cho mỗi người một ly rồi cầm lên đưa cho Linh một ly, cả hai cùng nhẹ rồi cùng nâng lên uống.

_Nói đi cô em, hôm nay đến tìm anh là có việc gì?

_Ngày mai em cần mượn bếp của anh nấu canh gà hầm sâm, và phần ăn cho 4 người.

_Mượn bếp? Có mượn đầu bếp lun không?

Nguyễn chớp chớp mắt, gật gật đầu.

_Mượn bếp của anh? Dễ thôi! Mượn anh cũng không khó chỉ là ...

Linh cổ tỉnh kéo dài, Nguyễn xụ mặt ngó anh chàng chờ xem là điều kiện gì?

_Em khai ra đi.

_Khai gì?

_Tất cả.

_Tất cả là gì?

_Anh chàng của em tên gì? Làm gì, nhà ở đâu...nói chung là có gì thì khai ra hết.

Có cần phải nhạy cảm đến thế không cha nội. Nguyễn nhăn mặt:

_Sao em lại phải nói cho anh biết chứ? Nếu muốn biết thì mau giúp đỡ em, một ngày đẹp trời nào đó em thấy có tâm trạng vui vẻ thoải mái sẽ nói cho anh biết.

_Em đừng có ép anh phải mượn người đi theo dõi em

_Nếu anh rảnh rỗi như vậy thì quan tâm đến chị Jess một chút đi, chị ấy sẽ cảm kích lắm đó. Em gọi cho chị ấy liền nhé!

Jess là tên gọi tắt của Jessica Vân, cô nàng đã điên cuồng theo đuổi Linh mấy năm nay khiến anh chàng ngán đến tận cổ, suốt ngày lẩn như chạch để trốn cô nàng.

_Ai da! Nguyễn ôm trán kêu lên

_Dám đe dọa anh trai này hả! Linh đã đưa tay búng lên trán của Nguyễn một cái rồi giật lấy điện thoại trên tay cô.

_Thù này không báo, bản cô nương sao có thể ngẩng cao đầu. Nói rồi Nguyễn lấy ngay chiếc gối trên ghế sofa, đập túi bụi vào người anh chàng.

Nguyễn ra sức đánh, Linh vừa né, vừa đỡ, cả hai chạy vòng vòng khắp phòng.

Một lát sau, Linh đứng đĩnh nhìn Nguyễn đứng ôm ngực thở hổn hển:

_Hết sức rồi sao! Để anh đây ngồi một chỗ cho cô em đánh cho dễ nhé.

Nguyễn xoa tay ngồi phịch xuống ghế.

_Đình chiến!

Chuông điện thoại của Nguyễn reng, Nguyễn vội bắt máy:

_Dạ con nghe mẹ.

_Con giờ đang ở đâu?

_Con đang ở chỗ anh Linh bàn chút chuyện, giờ con về liền đây.

Nguyễn tắt máy rồi nói với Linh:

_Giờ em phải về, mai anh nhớ chuẩn bị nguyên liệu, 9h em đến sẽ làm luôn.

_Ừa, ở đâu ra vậy, tui có nói là đồng ý bao giờ?

_Thôi mà anh trai, giúp em lần này đi, em hứa khi nào kể được em sẽ không giấu điều gì.

_Thật?

_Thật. Nguyễn gật đầu.

_Thật là chuyện gì cũng sẽ kể.

Nguyễn lại gật đầu, nhìn vẻ mặt gian gian của Linh, Nguyễn lại thấy hơi chột dạ, không biết đã hồ những gì nữa nhưng đã phóng lao thì phải theo lao, tới đâu tính tới đó vậy.

_Thôi được, tạm tha cho em, giờ anh đưa em về.

_Anh thật là một người anh tốt! Nguyễn khoác tay Linh ra chiều nịnh nọt.

_Anh luôn luôn là người anh tốt. Linh hiên ngang tuyên bố.

Cả hai cười tít mắt.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Và Cỏ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Tác giả: Tĩng

Khoảng hơn 10 giờ sáng ngày hôm sau, Nguyễn có mặt ở phòng bệnh của Thành với một túi đồ to. Sau thủ tục chào hỏi Thành hỏi Nguyễn:

_Túi gì mà to thế cô bé?

_Dạ đồ ăn cháu mua đem vào.

_Sao nhiều thế?

_Thì ăn trưa, ăn chiều luôn mà chú.

_Bao no luôn ha.

_Hi, dạ.

_Cô bé ăn trái cây uống nước đi. Thành chỉ đĩa trái cây và ly nước chú Trung mới mang ra mời mọc.

_Dạ. Cháu cảm ơn bác Trung ạ.

Chú Trung gật đầu cười nhẹ:

_Cháu gái ngồi chơi, tôi có ra ngoài có việc chút.

_Bác không ăn trái cây rồi hẵng đi ạ.

_Cháu cứ tự nhiên đi, đừng ngại, tôi đã ăn lúc này rồi.

_Dạ. Cháu có mang đồ ăn vào cho chú Thành và bác luôn ạ, trưa bác đừng đi ăn bên ngoài

_Tôi biết rồi, cảm ơn cháu.

Đợi bác Trung ra khỏi phòng rồi, NGuyên mới bung đĩa trái cây đến, lấy nữa xấn lấy một miếng táo đưa cho Thành:

_Chú ăn trái cây đi ạ.

_Ừ. Thành đưa tay nhận lấy miếng táo.

Nguyên cũng lấy một miếng và đưa lên miệng cắn. Lúc này Thành mới để ý thấy ngón tay cô bé đang quấn băng dán cá nhân.

_Tay cô bé bị sao thế?

_Dạ hôm qua cháu gọt trái cây không cẩn thận bị trượt thôi ạ.

Đâm lao thì phải theo lao, đã nói đồ ăn mua giờ lại nói do vụng về trong lúc nấu ăn bị đứt tay thì kỳ chết, đành phải nói dối tiếp chứ biết làm sao.

_Lần sau cô bé nhớ cẩn thận hơn.

_Dạ, cháu biết rồi.

Thành nhìn NGuyên với vẻ dò xét xem có đáng tin không.

_Cháu sẽ rất cẩn thận mà.

Đến lúc đó Thành gật đầu nhưng chỉ là tạm tin thôi.

_À, hôm bữa Siêu nói cô bé gọi điện tìm tôi.

_Dạ.

_Hôm đó cô bé có việc gì cần tôi sao?

NGuyên ậm ừ một lát. Khi cô nhìn lên vẫn thấy Thành đang nhìn mình, anh vẫn đang đợi câu trả lời của cô.

_Cháu không thấy chú đến trường, gọi điện thì không liên lạc được, cháu không biết có chuyện gì không nên cháu gọi cho chú Siêu.

_Khoan đã, cô bé thấy tôi ở trường?

Nguyên im lặng một lát rồi gật đầu.

Thành ngồi đơ người một lát rồi lên tiếng hỏi:

_Cô bé biết bao lâu rồi.

_Dạ cũng một thời gian rồi.

_Cô bé không sợ sao?

Nguyên lặng im một lát rồi lắc đầu.

Thành thở dài, trong lòng thầm than: "Cô bé nên thấy sợ mới phải!"

Thực tế có điều mà Thành chưa biết. Năm Nguyễn 5 tuổi, cô bé đã chứng kiến cảnh cô ruột mình hục hặc với chồng, khóc lóc có, cầu xé có, hỏi đó cô bé còn nhỏ chưa hiểu nhiều, chỉ biết sau cùng hai người cũng đường ai nấy đi, đến khi cô có người mới không ai xa lạ chính là chú Lê tài xế của cô bao năm nay thì mọi việc mới ổn cho đến giờ.

Sau này khi lớn hơn cô bé mới biết đương trước hào ngọt, cũng là người đào hoa lại thêm bản lĩnh kiếm tiền, cô của cô bé lại cũng cứng rắn sĩ diện, nói chung là không ai chịu ai nên tan đàn xe ghé.

Không ai, kể cả bản thân Nguyễn nhận thức được sự kiện đó đã để lại dấu ấn sâu sắc trong tâm hồn cô như thế nào. Nguyễn từ lâu trong tiềm thức đã xác định sẽ chọn một người giống đương Lê, việc gì phải chọn người vừa có hình thức lại vừa có điều kiện như đương Hải cho mắt công âm ỉ rồi phải chọn lại; người không biết kiếm tiền như đương Lê có lẽ là tốt hơn nhiều, tiền nhà cô bé đâu có thiếu, bản thân cô bé cũng tự kiếm được. Đó có thể là lý do khiến cô không cảm thấy bài xích việc ông chú là Thành có ý với mình.

Khi gặp Thành, cách cư xử chín chắn của anh đã khiến Nguyễn có cảm giác ấm áp, dễ chịu, từ lúc biết ông chú này để ý mình, cô bé đã mặc định đây là đối tượng có thể xem xét, tuy tuổi có hơi lớn một chút nhưng vốn con nhà làm ăn, cô bé thừa hiểu cũng như trong kinh doanh các cơ hội làm ăn cũng như đối tác làm ăn chẳng lúc nào là hoàn hảo, không thiếu cái này cũng thiếu cái khác, thành công chỉ đến với người tìm ra cách bổ sung các điều kiện còn thiếu cho các cơ hội hiện có.

Cứ tạm như vậy, nếu sau này gặp người có điều kiện tốt hơn thì có thể tính lại cũng được. Về điểm này thì Nguyễn đúng là suy nghĩ quá đơn giản. Nhưng cũng chẳng hề gì, cô bé còn cả một tương lai phía trước để biết mình chủ quan đến mức nào.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Và Cỏ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Tác giả: Tìng

Sau bữa trưa, chú Trung mang hộp đi rửa, Nguyễn ngồi lại với Thành.

_ Cô bé ở lại chơi hay về.

_ Dạ 2 giờ cháu đi họp nhóm, chú cứ nghỉ trưa đi, cháu đọc tài liệu một lát rồi đi.

Thành nằm xuống giường, quay sang nhìn Nguyễn đang ngồi trên chiếc ghế sofa đặt sát tường hỏi:

_ Cô bé đang đọc gì?

_ Dạ, là truyện Kiều.

_ Truyện Kiều?

_ Dạ, nhóm cháu sắp thi "Chinh phục Truyện Kiều" vòng loại ở trường.

_ Nếu thắng sẽ đại diện trường đi thi khu vực phải không?

_ Dạ, chú cũng có theo dõi cuộc thi này ạ.

_ Tôi chỉ xem trực tiếp mỗi trận chung kết, còn khi rảnh thảnh thơi tôi cũng có xem một số chương trình chiếu lại trên truyền hình.

_ Cô bé có phải học thuộc toàn bộ không?

_ Dạ, có. Ngoài phải thuộc hết thơ còn phải nhớ hết các điển tích, các chú giải của truyện nữa.

_ Các điển tích cô bé tham khảo ở tài liệu nào?

_ Dạ, trong cuốn Từ điển truyện Kiều của tác giả Đào Duy ANH ạ.

_ Cô bé cho tôi mượn cuốn từ điển xem thử.

_ Dạ, đây ạ.

_ Bản gốc xuất bản năm 1964 luôn.

_ Dạ, cháu nghe nói bản này là chuẩn nhất rồi.

_ Ủ, mà cô bé thuộc thơ đến đâu rồi?

_ Dạ, mới được 1/3 thôi chú?

_ Khi nào cô bé thi.

_ Thứ 7 tới ạ.

_ Nhóm cô bé chắc có người huấn luyện chứ?

_ Dạ có, mỗi tuần 2 buổi, sau khi vào vòng trong sẽ tăng lên mỗi tuần 4 buổi.

_ Giờ cô bé có muốn tôi dò bài giúp không?

_ Dạ có, nhưng cháu sợ chú mệt.

_ KHÔNG sao, sau khi cô bé đi tôi nghỉ cũng được mà.

_ Dạ, vậy chú chờ cháu 15 phút, mà mỗi lần do 50 câu thôi nha chú.

_ Ok.

Sau khi nhẩm tới nhẩm lui 50 câu, Nguyễn nhờ Thành dò lại. Lần đầu đọc từ đầu đến cuối cô bé bị vấp 2 chỗ, lần 2 Thành chọn câu bất kỳ ở giữa cho Nguyễn đọc. Cứ đọc rồi kiểm tra như vậy, lúc rời khỏi bệnh viện Nguyễn đã thuộc thêm được 150 câu thơ.

Từ hôm đó cho đến lúc Thành ra viện là vào đầu tuần kế tiếp, ngày nào Nguyễn cũng ghé vào cùng đọc truyện Kiều với Thành.

_ Ngày mai thi rồi, hôm nay phải đề đầu óc thành thạo mới được. Minh chơi đồ vui đi chú. Nguyễn lúc này đang ngồi gặm táo trong phòng bệnh của Thành lên tiếng.

_ Đồng ý. Cô bé muốn đồ gì?

_ Đồ truyện Kiều là nhất cử lưỡng tiện. Giờ chúng ta sẽ đồ qua đồ lại và ghi điểm, hết 20 câu ai thua thì phải chịu thực hiện một yêu cầu của người còn lại.

_ Đồng ý, ưu tiên cô bé bắt đầu trước.

_ Dạ, đồ chú sư Giác Duyên dùng tiền Thúy Kiều đền ơn làm việc gì?

_ Thuê 2 người đánh cá thay phiên chực vớt Thúy Kiều:

Thuê năm, ngư phủ hai người

Đóng thuyền chực, bến kết chài giăng sông

_ Chính xác, chú có một điểm. Tôi lượt chú.

_ Đồ cô bé lần đầu gặp mặt Kim Trọng mặc áo màu gì?

_ Là màu xanh:

Tuyết in sắc ngựa câu giòn

Cỏ pha màu áo nhuộm non da trời

_ Đúng không chú?

Thành mỉm cười gật đầu, Nguyễn hài lòng gạch cho mình một nét.

_ Là người mà không hẳn là người, xuất hiện trong truyện không tên không tuổi, đồ chú biết đó là ai.

_ Không nghĩ ra.

_ Vậy là chú chịu thua?

Thành gạt đầu. Nguyễn cười thích chí:

_Đó là cái thầy vô chủ đâm người Hoạn Thư sai đến bắt Thúy Kiều xong rồi đốt nhà:

Sấn thầy vô chủ bên sông

Đem vào để đó lộn sòng ai hay

_Được rồi, đó cô bé khả năng đặc biệt nhất của Kim Trọng là gì?

_Dạ, cái này cháu biết, là khiến mọi thứ xung quanh đẹp hẳn lên giống mình:

Hải vẫn lần bước dặm xanh

Một vùng như thể cây quỳnh, cành giao

Cháu được thêm một gạch nữa. Cháu tiếp tục nhé, chiến lược khác biệt hóa của Tú bà thể hiện qua câu nào?

Mụ rằng: "Ai cũng như ai,

Người ta ai mắt tiền hoài đến đây"

_Chú được thêm một điểm. Chú tiếp đi

_Kim Trọng có khả năng thần kỳ gì mà người thường không ai có?

_Là gì vậy chú? Văn chương? Thông minh?

Thành vẫn một mực lắc đầu rồi bắt đầu đếm:

_10, 9,...3, 2, 2 rồi, 1, 0.5...hết giờ.

_Chú nói đi chú!

_Đó là lấy vật từ hư không, cô bé nghe nhé:

Thoa này bắt được hư không

Biết đâu Hợp phố mà mong châu về

_À, cái đoạn gặp nhau bên tường rào, cháu không để ý chuyện đó.

Cứ như vậy cho hết 20 câu hỏi mà không ai thắng ai.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Và Cô Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Sáng thứ 7, Thành thay quần áo ra cửa bệnh viện đón taxi đến trường của Nguyễn.

Trường Trung học Khai Trí nằm trong lòng đại học Khai Trí. Đây là một trường do tư nhân thành lập, khởi thủy là một trung tâm nghiên cứu thí nghiệm do giảng viên và sinh viên cùng làm. Bằng các nghiên cứu đột phá trong lĩnh vực phân tích cùng với quy trình kiểm soát chặt chẽ, trung tâm trở thành phòng phân tích thí nghiệm hàng đầu về công nghệ và có uy tín cao. Các nhà đầu tư đã bị thuyết phục bởi những con người đầy nhiệt huyết và có tầm nhìn dài hạn của trung tâm, nó nhanh chóng trở thành trường đại học và để có thể phát đào tạo nhân tài sớm hơn, đội ngũ lãnh đạo đã quyết định mở thêm trường trung học. Trong vòng 10 năm Khai Trí trở thành kiểu mẫu điển hình cho một đường lối giáo dục đầy thực tế và nhân bản. Việc dạy và học nơi đây chú trọng vào thực chất, thành tích của học sinh sinh viên được ghi nhận chủ yếu qua quá trình thực hành và kết quả thực tế có được mới là tiêu chí hàng đầu để đánh giá. Bằng việc mời về những nhà giáo hàng đầu, tâm huyết nhất cùng với cơ chế giúp cả người dạy và người học phát huy cao nhất khả năng của mình, trường Khai Trí trở thành cơ sở giáo dục hàng đầu, và cho dù học phí cao ngất ngưỡng thì trường không bao giờ thiếu đầu vào.

Lần nào Thành đến đây cũng chỉ là để được nhìn thấy Như Nguyễn. Hôm nay cũng không ngoại lệ, chỉ là có đặc biệt hơn một chút, anh đến xem cô bé thi đấu.

Hôm nay trời mát, là một ngày lý tưởng để tổ chức sự kiện ngoài trời. Một sân khấu khá lớn được dựng ở sân trường và dàn mái che di động đã được ráp sẵn đủ che phủ toàn bộ sân khấu và chỗ ngồi của khán giả bên dưới. Hình thức thi luôn là đấu loại trực tiếp cho đến khi xác định được đội đại diện trường đi thi cấp thành phố.

Cuộc thi chinh phục Truyện Kiều là cuộc thi có quy mô toàn quốc, được đông đảo công chúng và các đơn vị truyền thông quan tâm. Khởi điểm, cuộc thi chỉ được tổ chức trong nội bộ trường Khai Trí nhưng kết quả của nó đã gây được tiếng vang trong giới nghiên cứu văn học, cộng thêm đơn vị tài trợ chính là tập đoàn Đại Thành Công đã có những chiến lược truyền thông mạnh mẽ khiến cuộc thi nhanh chóng được biết đến và chỉ hai năm sau lần lên sóng đầu tiên, "Chinh phục Truyện Kiều" đã trở thành cuộc thi văn học có quy mô toàn quốc đầu tiên được tổ chức thành 2 phần riêng biệt, một cho học sinh và một cho sinh viên.

Hôm nay là phần đấu loại của học sinh, sinh viên sẽ thi vào ngày mai. Trang phục đi thi của nam sinh là quần tây xanh áo trắng, của nữ sinh là áo dài trắng còn của sinh viên thì nam nữ đều mặc áo dài đồng phục theo thiết kế riêng trường. Thành rất thích nhìn áo dài nữ sinh, và khi nhìn Nguyễn trong màu áo tình khôi đỏ anh còn thấy thấy rõ một cảm giác bị mê hoặc khiến mình không thể rời mắt, đối với anh chẳng có thứ gì dù là một đóa hoa hay một giọt sương mai nào có thể sánh được.

Cuộc thi diễn ra đầy hào hứng, muốn chiến thắng ở cuộc thi ngoài việc lanh trí nhớ dai còn phải lanh tay để bấm chuông và lẹ mắt để nhìn hình đoán chữ. Khai Trí không hổ là cái nôi của "Chinh phục truyện Kiều", các đội có trình độ tương đối đồng đều nên biến biến nhiều lúc khá gây cản và khi chưa đến phút cuối thì chưa ai dám chắc đội nào sẽ giành chiến thắng chung cuộc.

Nguyễn đương nhiên nhìn thấy Thành đến xem và có đôi lần vào những lúc không phải thi đấu, sau khi cô bé làm như thản nhiên đi lướt qua anh thì trong tay cô bé đã có sẵn vài viên kẹo. Hoạt động ngậm cảm giác cũng rất thú vị, Nguyễn bóc ngay viên kẹo quế cho vào miệng ngậm, viên còn lại tối về cô sẽ từ từ thưởng thức.

Thành đã ở lại theo dõi cho đến phút cuối, khi cả sân trường như bùng nổ chúc mừng cho chiến thắng sát sao của đội lớp NGuyễn thì anh cũng có mặt ở gần đó chụp ảnh và đợi khi chiếc xe chở cô bé khuất hẳn anh mới thông thả ra về.

Buổi tối hai người tranh thủ trò chuyện một lát rồi mới ngủ.

_Chúc mừng cô bé! Cảm giác thế nào?

_Dạ vui, nhưng mà thấy mệt ghê, hai chân muốn rũ ra rồi.

_Chú cũng ở trường cả ngày có thấy mệt không?

_Tôi chọn chỗ mát ngồi, không đi lại mấy nên không thấy mệt gì. Tôi gởi hình cho cô bé nhé.

_Dạ!

Một lát sau:

_Hình có ít vậy thôi hả chú?

_Còn nữa nhưng cô bé ngủ sớm đi, hôm sau mới cho xem hết.

_Chú chơi xấu!

_Gần mực thì đen, người mà dạo này tôi hay ở gần nhất là cô bé đấy.

_Í chú là cháu gây ảnh hưởng xấu đến chú á?

_Cái này là cô bé tự nhận ra đó nhé.

_Yên tâm! Cháu sẽ ra hết sức để ảnh hưởng để chú đen như cục than, đến không ai nhìn ra nữa luôn.

_Nhất trí vậy đi. NGù ngon đi cô bé.

_Mà chú trốn viện đi cả ngày như vậy bác sĩ có nói gì không?

Nếu nhìn thấy Thành lúc này Nguyễn sẽ thấy anh đảo mắt, nét mặt sẽ kém tự nhiên một chút. Bác sĩ thực ra đã muốn đuổi lâu rồi, là anh ở lì đó chứ, anh thật muốn kéo dài thời gian nằm viện để tận hưởng sự quan tâm của cô bé thêm chút nữa.

_Bác sĩ nói tôi ra ngoài vận động chút cũng tốt.

_Dạ, vậy chú cũng ngủ ngon. Tạm biệt chú.

_Byebye.

_Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Và Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Tác giả: Tĩng

Sáng thứ 7, Thành thay quần áo ra cửa bệnh viện đón taxi đến trường của Nguyễn.

Trường Trung học Khai Trí nằm trong lòng đại học Khai Trí. Đây là một trường do tư nhân thành lập, khởi thủy là một trung tâm nghiên cứu thí nghiệm do giảng viên và sinh viên cùng làm. Bằng các nghiên cứu đột phá trong lĩnh vực phân tích cùng với quy trình kiểm soát chặt chẽ, trung tâm trở thành phòng phân tích thí nghiệm hàng đầu về công nghệ và có uy tín cao. Các nhà đầu tư đã bị thuyết phục bởi những con người đầy nhiệt huyết và có tầm nhìn dài hạn của trung tâm, nó nhanh chóng trở thành trường đại học và để có thể phát đào tạo nhân tài sớm hơn, đội ngũ lãnh đạo đã quyết định mở thêm trường trung học. Trong vòng 10 năm Khai Trí trở thành kiểu mẫu điển hình cho một đường lối giáo dục đầy thực tế và nhân bản. Việc dạy và học nơi đây chú trọng vào thực chất, thành tích của học sinh sinh viên được ghi nhận chủ yếu qua quá trình thực hành và kết quả thực tế có được mới là tiêu chí hàng đầu để đánh giá. Bằng việc mời về những nhà giáo hàng đầu, tâm huyết nhất cùng với cơ chế giúp cả người dạy và người học phát huy cao nhất khả năng của mình, trường Khai Trí trở thành cơ sở giáo dục hàng đầu, và cho dù học phí cao ngất ngưỡng thì trường không bao giờ thiếu đầu vào.

Lần nào Thành đến đây cũng chỉ là để được nhìn thấy Như Nguyễn. Hôm nay cũng không ngoại lệ, chỉ là có đặc biệt hơn một chút, anh đến xem cô bé thi đấu.

Hôm nay trời mát, là một ngày lý tưởng để tổ chức sự kiện ngoài trời. Một sân khấu khá lớn được dựng ở sân trường và dàn mái che di động đã được ráp sẵn đủ che phủ toàn bộ sân khấu và chỗ ngồi của khán giả bên dưới. Hình thức thi luôn là đấu loại trực tiếp cho đến khi xác định được đội đại diện trường đi thi cấp thành phố.

Cuộc thi chinh phục Truyện Kiều là cuộc thi có quy mô toàn quốc, được đông đảo công chúng và các đơn vị truyền thông quan tâm. Khởi điểm, cuộc thi chỉ được tổ chức trong nội bộ trường Khai Trí nhưng kết quả của nó đã gây được tiếng vang trong giới nghiên cứu văn học, cộng thêm đơn vị tài trợ chính là tập đoàn Đại Thành Công đã có những chiến lược truyền thông mạnh mẽ khiến cuộc thi nhanh chóng được biết đến và chỉ hai năm sau lần lên sóng đầu tiên, "Chinh phục Truyện Kiều" đã trở thành cuộc thi văn học có quy mô toàn quốc đầu tiên được tổ chức thành 2 phần riêng biệt, một cho học sinh và một cho sinh viên.

Hôm nay là phần đấu loại của học sinh, sinh viên sẽ thi vào ngày mai. Trang phục đi thi của nam sinh là quần tây xanh áo trắng, của nữ sinh là áo dài trắng còn của sinh viên thì nam nữ đều mặc áo dài đồng phục theo thiết kế riêng trường. Thành rất thích nhìn áo dài nữ sinh, và khi nhìn Nguyễn trong màu áo tình khôi đỏ anh còn thấy thấy rõ một cảm giác bị mê hoặc khiến mình không thể rời mắt, đối với anh chẳng có thứ gì dù là một đóa hoa hay một giọt sương mai nào có thể sánh được.

Cuộc thi diễn ra đầy hào hứng, muốn chiến thắng ở cuộc thi ngoài việc lanh trí nhớ dai còn phải lanh tay để bấm chuông và lẹ mắt để nhìn hình đoán chữ. Khai Trí không hổ là cái nôi của "Chinh phục truyện Kiều", các đội có trình độ tương đối đồng đều nên biến biến nhiều lúc khá gây căng và khi chưa đến phút cuối thì chưa ai dám chắc đội nào sẽ giành chiến thắng chung cuộc.

Nguyễn đương nhiên nhìn thấy Thành đến xem và có đôi lần vào những lúc không phải thi đấu, sau khi cô bé làm như thân nhiên đi lướt qua anh thì trong tay cô bé đã có sẵn vài viên kẹo. Hoạt động ngầm cảm giác cũng rất thú vị, Nguyễn bóc ngay viên kẹo quế cho vào miệng ngậm, viên còn lại tối về cô sẽ từ từ thưởng thức.

Thành đã ở lại theo dõi cho đến phút cuối, khi cả sân trường như bùng nổ chúc mừng cho chiến thắng sát sao của đội lớp NNguyễn thì anh cũng có mặt ở gần đó chụp ảnh và đợi khi chiếc xe chở cô bé khuất hẳn anh mới thông thả ra về.

Buổi tối hai người tranh thủ trò chuyện một lát rồi mới ngủ.

_Chúc mừng cô bé! Cảm giác thế nào?

_Dạ vui, nhưng mà thấy mệt ghê, hai chân muốn rũ ra rồi.

_Chú cũng ở trường cả ngày có thấy mệt không?

_Tôi chọn chỗ mát ngồi, không đi lại mấy nên không thấy mệt gì. Tôi gởi hình cho cô bé nhé.

_Dạ!

Một lát sau:

_Hình có ít vậy thôi hả chú?

_ Còn nữa nhưng cô bé ngủ sớm đi, hôm sau mới cho xem hết.

_ Chú chơi xấu!

_ Gắn mực thì đen, người mà dạo này tôi hay ở gần nhất là cô bé đấy.

_ Í chú là cháu gây ảnh hưởng xấu đến chú á?

_ Cái này là cô bé tự nhận ra đó nhé.

_ Yên tâm! Cháu sẽ ra hết sức để ảnh hưởng để chú đen như cục than, đến không ai nhìn ra nữa luôn.

_ Nhất trí vậy đi. NGủ ngon đi cô bé.

_ Mà chú trốn viện đi cả ngày như vậy bác sĩ có nói gì không?

Nếu nhìn thấy Thành lúc này Nguyễn sẽ thấy anh đảo mắt, nét mặt sẽ kém tự nhiên một chút. Bác sĩ thực ra đã muốn đuổi lâu rồi, là anh ở lì đó chứ, anh thật muốn kéo dài thời gian nằm viện để tận hưởng sự quan tâm của cô bé thêm chút nữa.

_ Bác sĩ nói tôi ra ngoài vận động chút cũng tốt.

_ Dạ, vậy chú cũng ngủ ngon. Tạm biệt chú.

_ Byebye.

_ Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Và Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Tác giả: Tìng

Mùng hai Tết.

Trong chánh điện ngôi chùa cổ nhất thành phố, khi Nguyễn vừa quỳ trước tôn tượng của đức Phật Thích Ca Mâu Ni, hai tay chắp trước ngực thì có một người cũng quỳ xuống bên cạnh, lạy Phật cùng cô bé.

Ra khỏi chánh điện, Nguyễn quay sang nhìn Thành mỉm cười:

_ Chúc mừng năm mới! Chú Thành!

_ Chúc mừng năm mới!

Cả hai đi đến chiếc ghế đá còn trống dưới gốc cây sala trong sân chùa, cùng ngồi xuống và im lặng ngắm cảnh. Một lát sau Nguyễn nói:

_ Lúc này chú không thắp hương sao?

_ Bàn thờ đã có hương rồi, thắp thêm thì người ta cũng phải rút bỏ cho đỡ khói. Mà lúc này cô bé đã cầu nguyện gì thế?

_ Sao chú lại muốn biết chuyện đó?

_ Thấy cô bé thì thăm lâu như vậy, tôi rất tò mò.

_ Thế chú có cầu nguyện gì không?

_ Tôi à, có chứ.

_ Vậy đi, cháu với chú cùng trao đổi đi.

_ Cô bé muốn trao đổi kiểu gì?

_ Mỗi người viết ra giấy rồi trao đổi, chú thấy thế nào.

_ Tôi đồng ý. Tôi đề nghị là về nhà mới mở ra xem, cô bé thấy thế nào?

_ Dạ, được.

_ Sáng mừng một nhà cô bé có đi đâu không?

_ Dạ, có. Cháu và cả nhà đi chùa Vạn Đức. Nhà chú có đi chùa không?

_ Có, chùa ở gần nhà.

_ Hôm qua chú đã xin rồi hôm nay xin nữa thì trời phạt có chứng cho chú không?

_ Hôm qua tôi không cầu xin gì cả.

_ Không cầu xin thì sao lại phải vào chùa ạ?

_ Đi mới thể hiện được lòng thành, cầu cạnh nhiều lần để các ngài thấy quen mặt mà chiều cố nhiều hơn.

Cả hai cùng phì cười.

_ Nói đùa thôi, đầu năm đi chùa cho tỉnh tâm thôi, không nhất thiết phải cầu xin gì. Mà cầu thì cũng chưa chắc có được.

_ Dù không được cũng đông vui mà, chưa kể còn được xin xăm, ngắm người ngắm đồ.

_ “Ngựa xe như nước áo quần như nêm” phải không

_ Dạ. Cháu viết xong rồi, chú xong chưa ạ?

Thành gạt đầu đưa cho mảnh giấy cho cô bé và nhận lấy mảnh giấy từ tay cô bé cho vào ví của mình.

Xong xuôi, Thành nói:

_ Hôm nay cô bé muốn làm gì?

_ Tôi nay chú trực ở công ty phải không.

_ Ừ.

_ Cháu cũng chỉ được đi đến chiều thôi, chú có ý tưởng gì không?

_ Tôi cũng chỉ có hôm nay và sáng mai để đi thăm mấy người quen, chiều mai phải về cúng đưa ông bà. Cô bé có muốn đi thăm các cô bác ở viện dưỡng lão với tôi không?

_ Cháu sẽ tháp tùng chú từ giờ đến chiều.

_ Chưa hết giờ thì chưa về nhé.

_ Hi, dạ.

Cả hai cùng đi ra xe. Khi xe đã ra khỏi chùa, Thành nói với Nguyễn:

_ Chúng ta dạo một vòng khu trung tâm trước khi đến viện dưỡng lão nhé.

_ Dạ.

Thành phố những ngày tết thật khác xa so với bình thường. Xe cộ thưa thớt hẳn. Năm nay thời tiết đẹp, không khí dịu mát, đường hoa quận trung tâm được trang trí từ trước tết giờ vẫn đang khoe sắc trong ánh nắng rực rỡ của mùa xuân phương nam.

Trước Tết Thành và Nguyễn đã đi dạo đường hoa rồi, những hai lượt. Một lần là vào sáng sớm trước 7 giờ sáng, lần nữa là từ 6 giờ chiều đến, hoa đã ngắm thiếu chút nữa là phai màu, hình đã chụp cũng gần hết bộ nhớ nhưng giờ đi ngang vẫn thích thú ngắm nghía lại.

Đến viện dưỡng lão, Thành và Nguyễn được chào đón như hai đứa con ở xa mới về, mọi người xáp vào chúc tới chúc lui, trêu ghẹo cả buổi sau đó cùng ăn cơm trưa rồi hai người mới được cho về. Nguyễn đi cùng Thành về xóm Bến Đò, trước là chúc Tết thím Sáu sau là về phòng trọ của Thành.

Căn phòng của Thành thật khiến người người cảm thán, xem chừng chủ nhân của nó không phải chuẩn bị để đón 3 tháng mùa xuân mà thực sự là chuẩn

bị để đón luôn 12 tháng.

Này nhé, bên ngoài cửa ra vào được trang trí bằng những bông hoa mai bằng giấy. Chưa tới một biển nhưng cũng thực sự là cả một thác hoa đang đổ từ trên cao xuống. Bên trong cánh cửa thì nhẹ nhàng hơn, những cánh hoa đào dịu dàng mềm mại không kém phần tươi tắn theo cảnh lá vươn cao.

Trên tường ngoài những bức tranh treo còn được có những bông hoa, hình trang trí được dán thêm, cửa sổ được treo hoa, chiếc lọ sứ trên bàn cũng được dán chữ xuân và đính hoa vòng quanh. Tất cả là tác phẩm của NGuyên trước Tết. Từ sau khi thường xuyên đến đây ngâm cứu truyện Kiều cùng với Thành, NGuyên dần trở thành chủ nhân còn Thành thì dần ra người ở rể, phòng của đàn ông trưởng thành phút chốc trở thành phòng của thiếu nữ dậy thì.

Khi Thành từ nhà tắm ra thì thấy NGuyên đã say ngủ, bên cạnh là Rì Rì cũng đang lịm dim, Phi Phi giờ này chắc đang tâm sự với một cô nàng kiki nào dưới gốc mít ở mé sông rồi. Anh nhẹ nhàng tắt tivi, đắp lại chăn cho cô bé. Đứng ngắm cô bé ngủ một lát rồi Thành đến nằm trên ghế sofa, cầm cuốn sách trên bàn mở ra đọc; lát sau anh cũng ngủ thiếp đi luôn.

Đến khi Thành tỉnh dậy thì đã gần 4h chiều, NGuyên đang ngồi ở bàn nhìn ra sông ngắm cảnh. Trên bàn là hai ly sinh tố trái cây. Nghe tiếng động cô bé quay lại nhìn anh, nụ cười tươi tắn của cô bé khiến cho anh chợt ngáy ra, không chống cự nổi dù là một phút.

_ Có sinh tố đang chờ chú nè.

_ Cô bé đã dậy lâu chưa.

_ Dạ cũng một lúc rồi.

Thành đi rửa mặt rồi ra ngồi cạnh NGuyên.

Trời nóng, anh kéo tay áo lên đến khuỷu tay khiến NGuyên nhìn thấy một góc hình xăm. Thành bắt được ánh mắt của NGuyên, một lát sau anh hỏi NGuyên:

_ Cô bé đang nghĩ gì?

_ Chú ngoài xăm trên tay thì có xăm trên người không? NGuyên hỏi.

_ Có?

_ Tại sao?

_ NGuyên nhân đi xăm hả? Cũng khó mà nói rõ hết được.

_ Chú xăm là để làm đại ca giang hồ sao?

_ Cô bé nghĩ tôi là nhân vật trong truyện hả? Tôi mà như vậy có nước bị chú Trung bắt bỏ rọ, cần ký xuất chuồng mất. Nhưng thực ra tôi cũng có một thời gian ngắn lê lét trong giang hồ.

NGuyên ngồi ngay ngắn trở lại, mặt hướng về anh thể hiện cô bé đã sẵn sàng nghe chuyện.

_ Cũng không về vãng gì. Cô bé cũng biết rồi đấy, ba mẹ tôi mất sớm, là chú Trung nuôi tôi lớn lên. Năm tôi 13 tuổi, chú Trung bị bệnh, phải nằm viện một thời gian, nhà hết tiền muốn mua một ít đồ tắm bỏ cho chú cũng không có. Tôi không nhịn được đã theo mấy tên nghiện ở xóm đi vận chuyển ma túy, chút xíu thôi. Trót lọt được 2 lần, đến lần thứ 3 thì bị bắt. Chú Trung vào trại cải tạo thanh thiếu niên thăm tôi. Gặp tôi chú đưa ít đồ ăn bảo tôi ăn, sau đó đưa 2 bộ quần áo bảo để dành mặc, sau cùng là một hóa đơn mua quan tài. Tôi chưa hiểu chuyện gì thì chú bảo đã bán thứ đồ duy nhất có giá trị còn lại trong nhà, vốn là đồ do ông bà để lại, cũng chỉ mua được nhiều đó thứ. Chú bảo chuẩn bị sẵn hết rồi nếu tôi không chịu cải tạo tốt và còn bước sai đường một lần nữa thì chú sẽ cùng chiếc quan tài đó đi vào lòng đất, để tôi ở đây muốn làm gì làm.

Hôm đó tôi khóc dữ lắm, cũng đã hứa với chú sẽ nghe lời chú. Sau này khi được thả về nhà, tận mắt thấy chiếc quan tài nằm chính ỳnh giữa nhà tôi mới hoàn toàn tin là chú ấy làm thật. Chú Trung vẫn kiên quyết để nó giữa nhà như vậy cho đến rất lâu sau đó chúng tôi phát hiện mối đùn, mở ra thì chiếc quan tài đã mục hết cả, nó là đồ dỏm đóng bằng gỗ tạp. Chú Trung đành phải cho nó nghỉ hưu, sau đó chú có vẻ buồn buồn, không biết là vì phải chia tay bạn cũ hay không còn gì để đe tôi nữa.

_ Tôi nghiệp chiếc quan tài, đến xí quách cũng không còn luôn. Chủ nó hay tư bản tư bản gì cũng phải cúi đầu: “thưa cụ” với bác Trung. Thật ngưỡng mộ quá!

Thành bật cười, anh cũng không vội kể thêm với NGuyên là sau đó anh đã đến gặp ông chủ tiệm cầm đồ đe dọa, nếu để miếng ngọc, đồ gia bảo nhà anh lại thì một ngày nào đó anh sẽ đến chuộc với giá gấp mười lần, còn nếu ông tham tiền mà bán mất thì lúc đó chiếc quan tài kia sẽ nhường ông dùng trước. NGuyên lại càng không biết cô đang giữ bảo vật gia truyền của nhà người ta, trách nhiệm và nghĩa vụ bao nặng nề, quyền lợi thì “hồi sau sẽ rõ”

Quà tặng đầu năm này đối với NGuyên cũng có chút đặc biệt, cô bé lặng im một hồi như để thẩm thấu hết câu chuyện vừa nghe.

_ Tôi không làm cô bé sợ đó chứ?

_ Dạ không, cháu chỉ là đang nghĩ hình xăm và giang hồ có đúng là không liên quan nhau không?

_ Cô bé thấy khó tin sao?

_ Cháu chỉ là thấy hơi khó hiểu. Chú không thoải mái cho người khác nhìn thấy hình xăm trên người, có phải chú đã hối hận rồi không?

Thành bật cười:

_ Tôi không ngại người khác thấy, chỉ là không muốn phải giải thích này kia. Việc xăm hình lên người là một phần nghi thức do tổ tiên tôi truyền lại không liên quan đến phong trào thời thượng hay giang hồ gì. Lúc xưa, quân lính nhà Trần vì muốn thể hiện quyết tâm đánh giặc đã thêu chữ “Sát Thát” lên cánh tay đó.

Chuyện này thì không có gì lạ, một trong những triều đại vĩ đại nhất trong lịch sử dân tộc, không học thì còn học cái gì được nữa chứ.

_ Chú nói là nghi thức tổ truyền?

Thành gật đầu.

_ Chú có thể... cho cháu xem được không?

Thành ngần ngừ một lát nhưng vẫn cời áo ra.

Dù đã được Thành cảnh báo trước nhưng Nguyễn vẫn không khỏi giật mình trước hình xăm chẳng chịt rồi rầm nhưng rất sống động nổi bật lên những răng nanh, những móng vuốt, và rất nhiều đôi mắt: hung hãn, thù hận và cả ác độc. Chẳng hiểu sao phải xăm hình đáng sợ như vậy.

Sau xem xong một hồi:

_ Đây là nghi thức này là thật hả chú?

_Ừ.

_ Vậy nó có ý nghĩa gì? Thực hiện để làm gì?

_ Giờ chưa nói cho cô bé biết được.

_ Vì sao?

_ Bí mật quân sự.

Nguyễn nhú mày tỏ vẻ không hiểu, Thành lắc đầu tỏ ý không thể nói thêm.

_ Xăm nhiều vậy có đau không chú?

Thành gật đầu.

_ Vậy sau này con chú cũng phải xăm như vậy sao? NGuyễn không để ý giọng nói của mình đã lạc đi ít nhiều.

_ Không hẳn, đã là người họ Lý thì phải biết còn có tiến hành hay không thì tùy thuộc hoàn cảnh và ý nguyện của bản thân.

Thành thấy vẻ mặt có chút hoang mang của Nguyễn thì bật cười. Cô bé là đang lo lắng cho đời sau sao.

_ Chú cười gì chứ? Nguyễn sực tỉnh, mặt đỏ lên, cô bé liên tiếp đập tay vào người Thành.

_ Hình như cô bé đang lo cho con của tôi!

_ Sao lại thế, cháu chỉ là tò mò thôi.

_ Vậy vì sao cô bé lại đỏ mặt?

_ Làm gì có.

Thành gạt gù với vẻ “đúng là không có không đỏ mặt thật” vì thế phải chịu cô bé đập thêm vài cái.

Trên đường về Nguyễn hỏi Thành:

_ Mừng 4 chú lên là đi làm luôn phải không?

_Ừ, cô bé đi du lịch nhớ ăn uống, đi đứng cho cẩn thận. Và...nhớ gọi hình về cho tôi xem.

NGuyên phi cười:

_Dạ, cháu sẽ nghe lời. Cô bé thầm thêm trong lòng “thưa ông chú vú em”.

Thành thì nghĩ: “Cô bé đi du lịch nước ngoài cùng gia đình nhưng may quá, sẽ về trước Valentine”.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Và Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Ngoại truyện 1

Tác giả: Tìng

Câu chuyện của bác sĩ Cao Siêu và chú chó ReDo

Hồi đó khi mới ra trường, hấn mắc một sai lầm trong quá trình phẫu thuật khiến bệnh nhân chết. Sau được xác định là tai nạn ngoài ý muốn, hấn không bị truy tố hình sự nhưng lương tâm thì không thể thôi day dứt. Hấn bỏ việc đi hoang, không liên hệ với ai. Hấn về một vùng quê, tối ngày chìm đắm trong men rượu.

Chiều nào hấn cũng ra bờ sông, tìm đến chỗ vắng vẻ nhất mà say xỉn ở đó. Nhưng mà không phải chỉ mình hấn thích nơi đó, có một con chó hoang, mình đầy ghê lở, qua những đám lông còn lại cũng có thể thấy nó là con chó màu hung đỏ, chắc cũng có tổ tiên nào đó từng là sói lửa. Con chó ngồi đó nhìn hấn suốt.

Lúc đầu hấn cũng hơi hoảng, nhưng thấy con chó không có vẻ gì là bị dại, cũng không hung hăng tấn công nên hấn cũng không để ý đến nó nữa, dần dà hấn cũng quen dần với sự có mặt của con chó mà không nhận ra khoảng cách giữa nó và hấn càng lúc càng gần. Hấn đôi khi cũng phát sinh lòng tốt mạng cho con chó khi thì nấu xương, lúc thì miếng thịt hay mẩu cá thừa, đôi khi chỉ là nửa củ khoai hay là quả bắp luộc. Con chó thần nhiên nhận quà của hấn. Hai bên duy trì quan hệ không gần không xa một thời gian.

Cho đến một ngày, trong lòng cũng nguôi ngoai phần nào phiền muộn, hấn nhảy xuống sông bơi vài vòng và bị vọt bẻ, chút nữa thì chết. Con chó ghê đã nhảy xuống sông lôi hấn vào bờ. Khi cả hai vào được đến bờ thì hấn đã no nước, con chó cũng hết sức nằm thờ trên bờ hồi lâu mới gượng dậy đi được. Trải qua giây phút sinh tử, hấn hốt nhiên nhận ra sinh mạng kết thúc dễ dàng đến dường nào, hấn vẫn còn cơ hội sống thì không nên lãng phí kiếp sống này nữa. Như vậy hấn có thể chuộc lại một phần lỗi lầm trước đây.

Hấn phản chấn trở lại, việc đầu tiên hấn làm là chữa hết ghê cho con chó hoang đã cứu mạng hấn. Hấn vui đầu tham khảo các tài liệu chữa trị cho động vật, với kiến thức y khoa có sẵn hấn nhanh chóng nắm bắt những vấn đề cơ bản trong chăm sóc và chữa trị cho thú nuôi và kết quả là con ReDo (viết tắt của Rescuer Dog) tên hấn đặt cho con chó hoang đã hết ghê lở, lông cũng dần mọc lại và 6 tháng sau không ai nhận ra chàng cầu phong độ, đẹp trai ngồi ngời là con chó ghê lúc xưa. Hấn và ReDo bắt đầu hành trình cứu giúp những con thú khác, có dịp thì giúp người dân quanh đó chữa những bệnh đơn giản. Dần dà, họ tin tưởng hấn hơn và vì đi khám ở bệnh viện vừa xa xôi, tốn kém lại không mấy nhiệt tình, họ đến nhờ hấn trước, khi nào hấn bảo đi viện họ mới chịu đi.

Một hôm ReDo lết về nhà, mình mẩy bê bết máu, nhìn vết thương là biết do người làm, chắc là nó đã gặp bọn cầu tặc ở nơi khác tới bởi dân làng này ai cũng biết nó, không ai nở tay với nó như vậy, may mà nó còn sống trở về được. Siêu vừa xử lý vết thương cho nó vừa thấy lửa giận ngàn ngút trong lòng. 6 tháng sau ReDo mới hoàn toàn bình phục. Giờ đây nó thường xuyên ở cạnh Siêu, thi thoảng lắm nó mới một mình đi ra ngoài. Tuy nó cảnh giác nhiều hơn, nhưng Siêu cũng thấy là nó không đến nỗi vì vậy mà thay đổi tâm tính, nó vẫn thân thiện với mọi người trong làng, giúp họ thấy vui với hết khả năng mà một con chó có thể. Tận đáy lòng, Siêu cảm thấy mình không làm được như nó

Hấn làm bạn với ReDo được khoảng hai năm thì vùng quê xảy ra lũ lụt. Trong nỗ lực cứu người trong dòng nước lũ, con ReDo đã không thể lên bờ trở lại. Hấn một lần nữa thấy hụt hẫng, tuy vậy hấn không mất tinh thần. Sau lũ, dân làng góp tiền tạc một tượng đá giống con ReDo rồi đem vào đặt ở một góc trong chùa. Họ cũng làm một buổi lễ cầu cho nó siêu thoát, sớm được tái sinh làm người.

Sau buổi lễ, hấn trở lại thành phố, thành lập trung tâm khám chữa bệnh cho thú nuôi, tiền kiếm được cũng đủ để hấn lập một trang trại nơi chăm sóc những con vật hoang, những con thú bị bỏ rơi, bị bệnh...Bạn bè, đồng nghiệp cũ không rõ chuyện chỉ biết tặc lưỡi cảm thương cho hấn không qua được cú sốc lúc mới vô nghề, hấn cũng không nhiều lời, hấn cũng không mong cầu sự cảm thông thấu hiểu của ai. Dù không rõ hết các chi tiết nhưng Thành hiểu là không phải chỉ ReDo được Siêu chữa bệnh mà chú cũng đã chữa lành căn bệnh trong lòng Siêu. Và cũng giống như Siêu, Thành không chỉ thương những chú cún mà còn dành cho chúng sự tôn trọng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Và Cỏ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Đến giờ hẹn, Nguyễn chờ Thành trước tòa nhà thương mại Trung Tâm. Như thường lệ cô bé đã thay trang phục đội tóc giả và đeo kính đen che gần hết khuôn mặt. Xe Thành trò đến và Nguyễn mở cửa bước vào. Khi đã an vị trên xe, Nguyễn vội bỏ mắt kính và mái tóc dài ra rồi quay sang nhìn Thành và cô bé mở to mắt nhìn anh không chớp. Ông chú tuổi ba mấy tuổi đầu mắt giờ chỉ con anh chàng hai mấy tuổi đang tươi cười nhìn cô bé. Tóc cắt cao nhưng để một ít ria trước trán, da mặt sáng, mịn, áo thun trắng hình cún ngộ màu đen cùng quần rin bụi, trông Thành đúng là mới vừa lột xác. Hôm qua gặp còn chưa thấy gì, không phải anh có họ với loài bò (sát) không chân đó chứ. Thành đúng là như mới vừa lột xác. Nhưng mà không đúng, vì thường xuyên gặp nên Nguyễn sẽ khó nhận ra sự thay đổi nơi anh. Nhớ lại hồi mới gặp da dẻ của anh đúng là đã sáng và mịn hơn nhiều, chỉ cần thay đổi kiểu tóc và trang phục là có thể trông trẻ hơn tuổi thật cả chục tuổi.

Thấy Nguyễn mãi chưa hoàn hồn, Thành cười cười:

_ Cô bé đừng khiến tôi mất tự nhiên chứ.

_ Chú... chú đã làm thế nào thế? Đây là lần đầu tiên Thành bắt gặp Nguyễn nói lắp. Nguyễn bất ngờ như vậy khiến Thành không khỏi có cảm thành tự.

_ Tôi bỏ trực đêm, mỗi ngày đều ngủ sớm dậy sớm, tập thể dục, ăn nhiều rau xanh, uống nước ép rau và trái cây, dùng kem chống nắng khi ra đường và dùng kem dưỡng mỗi tối trong suốt ba tháng gần đây.

_ Chú học ở đâu tất cả những điều này?

_ Tôi hả? Tôi có chuyên gia tư vấn?

_ Chú mời chuyên gia luôn? Chuyên gia nào vậy chú?

_ Mọi người hay gọi cô ấy là Tracy, cũng là một stylist nổi tiếng.

_ Là Tracy Bạch Ngọc sao?

_ Đúng rồi, cô bé cũng biết cô này sao?

_ Cháu có biết, cô ấy cũng từng tư vấn cho bạn cháu? Nghe nói có nhiều sao nổi tiếng là khách hàng của cô ấy. Sao chú quen được cô ấy.

_ Tôi thân cận với sếp lớn của tập đoàn mà, thư ký của sếp giới thiệu cho tôi đó.

_ Chú lấy lý do gì để được người ta giới thiệu stylist cho chú?

_ Lý do hả? Thiên hạ đánh giá đẳng cấp của một người qua lái xe của anh ta?

_ Nghe có lý ghê. Vậy cô ấy stylist đó có tính phí hữu nghị cho chú không?

_ Tập đoàn là khách VVIP nên cô ấy tính giá ưu đãi đặc biệt cho tôi.

Nguyễn bật cười. Hôm nay trong lịch trình có ghé chỗ làm dịch vụ in hình lên cốc sứ, ông chú cũng tính toán ghê. Nguyễn đưa cho Thành một gói quà:

_ Chú mở ra liền đi.

Thành mở gói quà lấy ra một chiếc áo thun dài tay màu xám, là áo đôi với áo Nguyễn đang mặc, trên ngực trái là 2 chữ N và T được thiết kết lồng vào nhau thoát nhìn như logo hình trang trí hoặc logo của một thương hiệu, hẳn là cô bé đã đặt làm theo yêu cầu của mình rồi. Thành nhìn món quà rồi quay sang nhìn Nguyễn cười, ánh mắt lấp lánh đầy hàm ý. Nguyễn không dám nhìn lâu, cô bé vội như đang nhìn cảnh bên ngoài.

_ Cô bé chờ tôi tí nhé.

Nói rồi Thành mở cửa ra ngoài, vào lại ghế phía sau thay áo. Mặc áo đôi, đi chơi lễ tình nhân với cô bé, hạnh phúc này đúng là đến sớm hơn dự định của Thành rất nhiều.

Nơi in cốc nằm trong một khu du lịch vùng ngoại thành, phục vụ khá chuyên nghiệp, có hẳn một studio để chụp hình cho khách đảm bảo khách hàng nhanh chóng có những bức hình đẹp và nghệ thuật. Chụp hình xong rồi chọn hình rồi chờ lấy cốc nữa. Trong thời gian chờ Nguyễn đi ngắm nghĩa xung quanh. Cô bé nhìn thấy các đĩa ăn cho thú cưng được trưng bày thế là Phi Phi, LuLu và Rì Rì, mỗi bạn đều có đĩa ăn in hình của mình. Sau hai giờ đồng hồ, Nguyễn hài lòng nhìn ngắm 3 chiếc đĩa ăn có hình riêng của Phi Phi, LuLu và Rì Rì. Chiếc cốc in hình của hai người là chiếc cốc sứ trơn một cái màu đen, cái còn lại màu xanh ngọc. Mặt ngoài chiếc cốc sẽ hiện hình in trên đó khi nó được rót nước nóng vào.

Sau khi lấy cốc, Thành lại đưa Nguyễn đến chỗ ăn trưa. Sao không ở trong khu du lịch ăn rồi chơi ở đó đến chiều luôn mà phải đi xa cho mệt.

_ Có chỗ đặc biệt muốn giới thiệu với cô bé. Thành cười cười giải thích.

Đúng là cũng đặc biệt thật. Thành đưa Nguyễn đến một nhà hàng chay tên Hoa Lan. Valetine ngoài là lễ tình nhân như mọi người vẫn biết thì nó còn có

thể là ngày tình yêu là dịp nhắc nhở con người nên biết dành tình yêu cho đồng loại và cho những loài vật kém thông minh hơn mình. Tóm lại Valentine là ngày nên ăn chay dù hầu hết ai nấy đều ngủ mẫn. Đúng với cái tên của mình, nơi này chỉ có một loài hoa duy nhất là lan: dưới đất là địa lan, trên cây là phong lan. Bàn ăn của hai người đang có một giò Nghinh xuân nở muộn đang khoe sắc. Hương thơm thoang thoảng mùi quế từ những cành hoa này cùng không khí ẩm mát khiến nơi này trở nên trầm lắng và thanh tao, khác hẳn với bên

_ Nơi này trông rất nhiều giống lan, quanh năm lúc nào có hoa nở.

_ Họ đầu tư kỹ ghê chú ha.

_ Ủ. Nơi này rực rỡ nhất là vào mùa hè, đó là mùa lan rừng nở rộ.

_ Lan rừng thì đẹp hơn hẳn lan nhà phải không chú?

_ Đẹp hơn thì không chắc nhưng có hồn hơn hẳn, đối với tôi là vậy.

_ Như vậy nếu cứ 2 tuần đến đây một lần thì sẽ ngắm được tất cả các loài hoa lan trồng ở đây.

_ Phần lớn thôi, có loài lan chỉ nở duy nhất một ngày rồi tàn.

_ Chờ đợi cả một năm mới được một ngày, hoa này chắc phải đẹp lắm chú nhi.

_ Hoa đẹp là tùy ở mắt nhìn mà. Thành nhìn Nguyễn cười cười.

Nguyễn đỏ mặt, cô bé lo lắng ngắm chòm hoa lan phía trên, Thành cũng không trêu thêm

_ Ngày mai cô bé sẽ làm gì?

_ Cháu thì cũng chỉ ở nhà là chính, tối thì đi ăn với các bạn trong nhóm

_ Đi ăn ở đâu?

_ Cháu rủ mọi người đến Cuisin world.

_ À, không biết năm nay nơi đó sẽ tổ chức Valentine ra sao?

_ Chú có biết chuyện tổ chức Valentine của Cuisin world ạ?

_ Hai năm trước tôi và Siêu có đến đó ăn mừng dịp Valentine, trước khi bước vào chúng tôi cũng không nghĩ ngợi gì, đối bụng thì vào thôi. Nhưng họ tổ chức cũng vui lắm. Tôi rất thích.

Nghe khen công trình của mình ai chẳng khoái, Nguyễn cũng không ngoại lệ, cô bé vui vẻ ra mặt.

_ Năm đó họ chơi trò gì vậy chú.

_ Trò chơi nhỏ thôi và họ đổi trò chơi và người chơi liên tục, mục tiêu là để càng nhiều cặp được chơi thì càng tốt. Tôi nhớ trò khó nhất hôm đó là trong năm phút cặp nào có bạn nữ từ dưới đất leo lên vai bạn trai nhanh nhất và đứng đó lâu nhất thì được giải. Giải của trò đó là phiếu ăn dành cho hai người trong vòng 1 năm thì phải.

_ Được giải đó thì cả năm cặp đó không lo đói rồi. Cháu tuy không có thể miễn phí giống vậy nhưng có thể ưu đãi có chiết khấu cao nhất ở đó.

_ Í là lúc nào cũng trả tiền ít hơn người khác khi ăn ở đó hả?

_ Dạ.

_ Đó là lí do mà cô bé rủ nhóm ngày mai đến đó ha.

_ Dạ. Lí do nữa là cũng cần phải phụ anh Linh kiểm tra coi nhà hàng đang làm ăn thế nào nữa chứ, Nguyễn thâm bổ sung.

_ Tôi mà hết tiền thì chắc phải đến mượn cái thẻ của cô bé quá.

_ Hi hi cháu sẽ về tính lại gấp đôi với bác Trung.

_ Cô bé đang làm ăn lỗ vốn đó, chú Trung đã chấm dứt nghĩa vụ tài chính với tôi từ lâu rồi.

Ăn trưa xong, hai người lên phòng trà của quán uống nước. Phòng trà thiết kế bàn thấp và đệm ngồi, có sách để đọc, khách hàng có thể tranh thủ chợp mắt. Thành và Nguyễn ngồi đó đến chiều rồi cả hai la cà quán xá bằng xe đạp. Ăn hết nỗi Nguyễn lại nổi hứng muốn tập đi xe đạp. Tập một lát rồi ngồi hóng gió nói chuyện cho đến khi đến giờ về.

Chương 20

Trong lớp học cắm hoa của Flower Kingdom, Thành đang ngồi giúp Nguyễn bê hết các gai hoa hồng trong đám hoa được chuẩn bị để lát nữa thực tập cắm. Flower Kingdom là một đơn vị của một công ty tổ chức sự kiện lớn có chi nhánh ở hầu khắp các thành phố lớn trong nước. Nơi đây chuyên nhận tổ chức các sự kiện lớn nên cơ hội để tiếp xúc với vô số các loài hoa, là từ các loại phổ biến trong nước đến các loài hoa hiếm, đắt tiền nhập ngoại, cơ hội thực tập thực tế hầu như lúc nào cũng có, lại thêm chính sách nếu đạt kết quả xuất sắc sẽ được miễn phí các khóa tiếp theo, đồng thời với cơ hội làm việc tại Flower Kingdom với rất nhiều cơ hội thăng tiến và mở rộng mối quan hệ, đó chính là lý do dù học phí cao ngất ngưỡng thì nơi này chưa bao giờ thiếu học viên.

Lý do mà Nguyễn có mặt trong lớp học này là do vào đầu học kỳ, học sinh Khai Trí đều phải gặp giáo viên hướng nghiệp để định hướng tương lai nghề nghiệp. Trước giờ vì lười nên Nguyễn trả lời qua quýt là muốn học kinh tế để phụ giúp việc kinh doanh của gia đình, định hướng cho học sinh kiểu này thì vô cùng đơn giản, học tiếp chương trình đại học của Khai Trí, nếu học sinh có điều kiện hơn thì có thể định hướng các trường nổi tiếng trên thế giới, với điều kiện gia thế và nền tảng kinh doanh hiện tại của gia đình Nguyễn thì giáo viên hướng dẫn cũng tự thấy chẳng cần tốn thời gian với cô bé nữa.

Đầu năm nay, bỗng dưng cô học trò này trở chứng trả lời là chỉ muốn lấy chồng và ở nhà để chồng nuôi. Từ khi có ý định thân thiết với Thành, Nguyễn đã âm thầm xác định trách nhiệm về kinh tế của hai người hiện nhiên thuộc về cô, dù biết với điều kiện của mình thì việc đó chẳng là vấn đề nhưng dù vậy vẫn có chút gì đó không cam lòng nên khi giáo viên hướng nghiệp hỏi đến dự định tương lai cô bé đã nói như thế. Giáo viên thì vẫn là giáo viên, học trò kiểu gì thì cũng có cách để trị, huống hồ chỉ là một ý muốn bỗng bột nhất thời, cô giáo quyết tâm diệt trừ trong trứng nước ý nghĩ hoang đường của cô học trò nhỏ này.

Sống phụ thuộc kinh tế vào chồng cũng không phải là không được, thực tế cũng không ít phụ nữ làm thế, nhưng học sinh Khai Trí thì phải khác, cho dù ở nhà làm nội trợ, thì cũng phải đẳng cấp, của chồng công vợ phải cho xứng đáng. Khai Trí là trường kinh tế kỹ thuật, không có sở trường về nữ công gia chánh, nên lựa chọn hàng đầu là ngành kỹ nữ công của trường Đại học Sư phạm kỹ thuật, ngành này vẫn luôn được nhắc đến với cái tên không chính thức “ngành học làm vợ” vì sinh viên ngành này học từ may mặc đến trang điểm, nấu ăn, thêu thùa, cắm hoa, chăm sóc trẻ..., nói chung là tất tần tật, đảm bảo sau khi tốt nghiệp thì có đầy đủ kỹ năng kiến thức của một người vợ lý tưởng, những sinh viên này đương nhiên đảm đương tốt các công tác xã hội, phổ biến là đứng bếp trong các nhà hàng, khách sạn, tiệm làm bánh, kiểm soát an toàn vệ sinh thực phẩm bếp, làm nhân viên nghiên cứu phát triển cho một số công ty thực phẩm, hoặc làm trong các công ty may, thời trang...

Lúc này thì Nguyễn đã biết cái miệng hại cái thân thế nào, nhưng đâm lao thì phải theo lao, lời nói ra rồi rút lại mất mặt chết, kỳ kèo thương thuyết một hồi thì giáo viên hướng nghiệp đồng ý cho cô bé theo học các khóa ngắn hạn có tính ứng dụng cao, lớp học cắm hoa là một điển hình và là lựa chọn đầu tiên của Nguyễn, lớp học nấu ăn Nguyễn đã từng trải rồi, một chút cũng không muốn quay lại, học làm bánh hay thêu thùa may vá thì thật quá mệt, thôi học cắm hoa vậy dù gì thì cắm để cho đẹp, cho sang nhà cũng tốt.

Khi Nguyễn kể cho Thành nghe, đương nhiên là có lược bớt các chi tiết khiến người ta ngượng ngùng, Thành đã cười lớn và vô cùng tán thưởng cô giáo hướng nghiệp.

Điều khiến Nguyễn hớn hờ nhất là ngày đầu tiên cô bé vào lớp đã thấy Thành ở đó, ông chú đã đăng ký học theo cô bé. Dù cô bé vờ như mới vừa biết anh trong lớp học thì hầu như ai cũng nhìn ra anh chàng nhìn manly nhất trong lớp dành sự quan tâm đặc biệt cho cô bé còn tuổi teen con nhà giàu này và khi mọi người đến lớp đều thấy hai người đã đến lớp từ sớm rồi thì họ cũng hiểu là cô bé này cũng chẳng từ chối sự quan tâm của anh chàng.

Hôm nay, như thường lệ, hai người đến lớp sớm. Khi sắp đến giờ học thì trời đổ mưa lớn, thời tiết thời biến đổi khí hậu có khác, mới tháng này đã mưa gió thất thường như vậy. Lớp học có trẻ giờ tí cũng không ảnh hưởng gì đến hai người. Nguyễn ngồi ngắm Thành đang cẩn thận bê từng cái gai hoa hồng nhón mà không làm ảnh hưởng đến bông hoa phía trên, trông phong thái anh thật thanh nhã.

_Cháu thấy chú cũng có dáng cắm hoa lắm, hay chú thử chuyển sang nghề này thử.

_Cô bé thấy thế à?

_Dạ, rất mềm mại, rất hài hòa.

_Con nhà tướng mà bị bảo là rất mềm mại, cô bé là đang chê bai tôi đó.

_Con nhà tướng? Nguyễn nhìn Thành vẻ thắc mắc.

_Đúng vậy-Thành gật đầu-cụ tổ của tôi mấy trăm năm trước từng là tướng quân nam chinh bắc chiến.

_Chuyện này là chú nghe ông bà kể lại sao.

_Cũng một phần, chính là có sách viết đề lại.

_ Vậy luôn, vậy trong đó có viết gì về cụ tổ bà của chú không?

_ Có luôn. Chuyện của hai người cũng giống tiểu thuyết lắm.

_ Chú kể đi.

_ Hai nhà có mối thù truyền kiếp. Cụ tổ ông từ nhỏ là trẻ mồ côi, lớn lên đi lính cho triều đình, cụ tổ bà thì vốn thông minh lại có gia thế hiển hách nên mặc nam trang vào quân đội làm quân sư.

_ Có phải lúc đầu cụ tổ ông không biết cụ tổ bà là nữ không?

_ Cái này chỉ có trong tiểu thuyết thôi. Trừ khi là cụ tổ bà quá giống nam chứ một người con gái bình thường đã thành niên rồi thì không giả kiêu gì mà không nhìn ra là nữ được.

_ Vậy là ngay từ đầu hai người đều biết nhau là kẻ thù.

_ Không, cụ tổ ông biết cụ tổ bà là nữ, và thuộc dòng họ thù nghịch của mình, còn cụ tổ bà thì hình như không biết, nếu biết từ đầu chắc cụ tổ ông không có đường về rồi.

_ Dạ, chú kể tiếp đi.

_ Dù biết nhưng vì bà là nữ cộng thêm kỹ thuật quân đội khắt khe, cụ ông cũng không có cách gì làm tổn hại được cụ bà. Sau nhiều lần cùng vào sinh ra tử, cùng với việc nước nhà bị ngoại xâm, cụ tổ ông thấy rõ thù nhà không sánh được nợ nước, gia tộc cụ tổ bà cũng không ít người ngã xuống, có kết oán thêm cũng không ý nghĩa gì nên cụ tổ ông đã từ bỏ thù hận.

_ Và rồi hai người lấy nhau.

_ Cho dù là từ bỏ thù hận cũng không phải dễ gì mà chấp nhận lấy con gái kẻ thù, cụ tổ ông sau đó cũng bỏ đi lên chùa ở.

_ Cụ tổ ông xuất gia làm sư luôn sao.

_ Không, chỉ lên chùa ở kè thôi, đến khi cụ tổ bà ốm nặng tưởng không qua khỏi mới cho người báo tin cho cụ tổ ông hẹn gặp lần cuối. Sau đó cụ tổ bà khỏi bệnh hai người mới đến với nhau.

_ Có khi nào cụ tổ bà giả bệnh để cụ tổ ông không kim lòng được không chứ.

_ Cũng có thể, trong sách viết lại không kể rõ, nhưng miễn sao hai người đến được với nhau là tốt rồi. Có vậy giờ này mới có tôi ngồi đây chứ.

_ Dạ. Vậy sao trước đây chú không vào quân đội.

_ Dòng họ chỉ được mấy đời đầu làm tướng trong quân thôi, con cháu sau này làm thương gia là chính, cho đến đời ông bà, cha mẹ tôi cũng là thương nhân. Mà hình như mọi người vào lớp rồi kia, hôm nay chúng ta phải nắm bắt kỹ các kiểu cắm hoa để cuối tuần thực hành, ít nhất cũng phải có một lần giành được hạng nhất chứ.

_ Dạ.

Lớp học của Nguyễn sẽ có một buổi lý thuyết học về các kiểu hoa sẽ cắm thật trong sự kiện sắp tới, lớp sẽ được chia thành nhóm, mỗi nhóm năm người, chia đều việc ra làm, giáo viên sẽ cho điểm, điểm có nhiều phần như thời gian cắm, mức độ hư hỏng, hao phí hoa cắm, chất lượng bình hoa... nhóm có điểm trung bình cao nhất sẽ được tính công lao động và nhóm nào có điểm tổng cộng cao nhất sẽ được miễn học phí lớp sau. Nhóm của Nguyễn, ngoài Thành có thêm hai cô đã trung niên và một chị béo tròn hơi chậm chạp, toàn là các anh tài không nhóm nào muốn bắt cặp, rơi rớt lại thành một nhóm.

Tuy chẳng có cách nào cạnh tranh vị trí đứng đầu chung cuộc với các nhóm khác nhưng vì tự ái, cả nhóm cũng quyết tâm có được một lần đứng đầu. Thành và Nguyễn đã tính toán hết mức để có thể một lần đứng đầu, kết quả là lọt top 2 nhóm có thời gian hoàn thành nhanh nhất, nhóm còn lại là nhóm của cô nàng xuất sắc nhất lớp. Cả hai nhóm hồi hộp chờ, kết quả nhóm Nguyễn vẫn đứng 2 vì lý do hoa nhóm kia cắm có hồn hơn. Để cho mọi người tâm phục khẩu phục, cô giáo đã hỏi đại diện nhóm chiến thắng:

_ Em hãy cho các bạn biết em đã làm để nhóm đạt được kết quả hôm nay.

_ Dạ, từ khi biết các yêu cầu về hoa của sự kiện này, mỗi đêm trước khi đi ngủ, và buổi sáng khi vừa tỉnh dậy, em đều ngồi tưởng tượng những việc phải làm, những bông hoa được cắm ở vị trí nào, theo thứ tự nào, cứ như vậy không gián đoạn ngày nào, chỉ vậy thôi ạ.

_ Bravo, hoan hô. Cả lớp cùng vỗ tay tán thưởng nhóm chiến thắng.

Mỗi đêm và mỗi buổi sáng đều làm như vậy, các nhóm khác chấp nhận mình không bằng, Nguyễn và Thành cũng từ bỏ ý định một lần đứng nhất. Aix, đúng là điều gì cũng có giá của nó, vấn đề là mọi người có dám trả hay không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Và Cỏ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21

Đạo này Thành đang có việc phải đau đầu. Ba mấy tuổi mới bắt đầu yêu đương, đối tượng lại là một cô nhóc còn chưa thành niên, khi cô bé giận anh không biết làm sao để dỗ dành cô nữa. Số là trong lớp học cắm hoa có vài cô nàng công khai tán tỉnh anh đã khiến Như Nguyễn thấy gai mắt thêm vào đó trong một lần vô tình nói chuyện đến chú Trung, cô bé thấy lo cho chú đã có tuổi lại một mình ở quê, Thành đã nói cô bé biết chú Trung không ở một mình mà với 15 đứa con nuôi của anh, khi biết đứa lớn nhất đã gần 19 tuổi, Nguyễn thực sự đã há hốc mồm không tin nổi. Và cũng từ đó cô bé trầm tư thấy rõ, Thành đã không tính tới việc anh thực sự khiến cô bé bị sốc đến thế nào. Khi quyết định dần bước trên con đường này, Thành hiểu lắm chứ, Nguyễn hiện vẫn chỉ là một cô bé, rất có thể khi đến tuổi trưởng thành cô bé sẽ thay đổi và anh không còn là sự lựa chọn của cô bé nữa. Thành đã thầm hạ quyết tâm sẽ chỉ quan tâm đến hiện tại còn tương lai dù có thể nào anh cũng sẽ không hối tiếc.

Sự đòi nói dễ hơn làm, sự im lặng của Nguyễn khiến Thành nhiều lúc muốn phát điên, sự trầm tĩnh được tôi luyện lâu nay giờ chỉ còn giữ được ở vẻ bề ngoài, chỉ có Thành rõ nhất, nội tâm của mình đang xao động dường nào. Đúng là con người khi lo được lo mất thì sẽ không còn bình tĩnh nữa, nhưng biết làm sao được, tình yêu mà.

Bên này Thành thấy khó ở thì bên kia Nguyễn cũng không thấy dễ chịu gì. Càng nghĩ cô bé lại càng thấy không yên. Ông chú thoát đầu nhìn qua rất dễ để cô nắm bắt dần dần lộ diện là người không phải tầm thường gì, lại còn có món đào “bông” nữa, ngoài một số ồm ở chồng ghẹo mà Nguyễn vài lần chứng kiến, không khó để nhìn ra những lúc không có cô ở bên ắt hẳn cũng không ít, con thì không chỉ một hay vài đứa mà có đến 15 đứa dù biết là con nuôi nhưng cũng khó mà thấy bình thường, đã vậy có đứa còn lớn hơn cô nữa mới ác chứ, Nguyễn đã thấy trước cái tương lai mờ mịt, chưa kịp bắt rở ông chú thì đã bị bắt làm về làm dâu rồi, 15 đứa con, thật là hết dám nghĩ thêm.

Nghĩ hoài chỉ thấy ong ong cái đầu mà không ra được gì, Như Nguyễn nhân dịp một đài truyền hình Hàn Quốc mời Linh tham dự phỏng vấn mà theo anh chàng trốn đi chơi luôn. Số là vài năm trước, sau khi hệ thống nhà hàng Cuision world đang bắt đầu kế hoạch mở rộng, thì đồng thời một kế hoạch marketing dài hạn có tính đột phá cũng bắt đầu được thực hiện. Ý tưởng bắt đầu từ việc nhận diện thương hiệu và địa điểm của sản phẩm sữa bò tươi LT. Đi đâu mà thấy mô hình con bò sữa thì biết ở chỗ đó có bán sản phẩm sữa tươi của công ty này. Cuision world cũng cần phải có một vật biểu trưng để được nhận diện như vậy. Qua nhiều lần bàn thảo, Cuision world đã quyết định chọn hoa Kèn hồng làm biểu tượng của hệ thống. Kèn hồng là một cây trồng ở đô thị có xuất xứ từ châu Mỹ, tới mùa cây nở hoa dày đặc với màu hồng lãng mạn. Cuision world đã trình một kế hoạch lên chính quyền thành phố nhằm giúp phát triển cây xanh đồng thời làm giảm đáng kể kinh phí cho cây xanh của thành phố, đó là giao khoán cho doanh nghiệp trồng các loại cây theo chuẩn và danh mục mà thành phố đưa ra, đảm bảo thời gian nhất định cây sinh trưởng tốt, đổi lại doanh nghiệp được quảng cáo miễn phí trên các tuyến đường mà họ đã trồng cây trong vòng 3 năm.

Ý tưởng này không chỉ giúp Cuision world giành được bằng khen của thành phố mà sau mấy năm thực hiện họ đang hái những quả ngọt đầu tiên. Đầu năm nay, sau Tết nguyên đán hàng cây kèn hồng bắt đầu nở hoa, Cuision world đã tung hàng loạt các chương trình quảng cáo khuyến mãi trong đó có lễ hội hoa kèn hồng nhằm ghi dấu ấn vào tâm trí người tiêu dùng: Hàng cây Kèn hồng đang khoe sắc trong thành phố là món quà từ Cuision world, cũng là biểu tượng của Cuision World, nơi nào có hàng cây kèn hồng là nơi đó có nhà hàng của Cuision world. Trào lưu chụp hình ở đường hoa đã trở nên nóng sốt và hiệu quả của chương trình đã gây tiếng vang đến nỗi không chỉ các kênh truyền hình trong nước đưa tin mà một kênh tin kinh tế của Singapore đã mời đại diện của Cuision world đến phỏng vấn trong chương trình của họ tại trường quay.

Linh cũng có lịch gặp đối tác bên Thái Lan nên anh sẽ đi Thái vài ngày trước khi tham dự chương trình ở Sin. Đến các nước trong khối Asian thì chẳng cần Visa nên Nguyễn chẳng cần suy nghĩ gì đặt ngay vé máy bay theo Linh đi luôn, cô thật sự cần thời gian để có thể thích ứng với tình trạng mới.

Trước khi đi Nguyễn nhắn tin cho Thành: “Cháu đi du lịch nước ngoài 2 tuần, trong thời gian đó sẽ không liên lạc với chú được.”

Đề đăng ký và hủy chuyển vùng điện thoại chỉ cần một tin nhắn chưa tới 1 phút, Thành hiểu rõ là Nguyễn chưa sẵn sàng gặp anh trở lại: “Cô bé giữ gìn sức khỏe, khi nào về nước hãy nhắn tin cho tôi nhé.” “Dạ, vâng”

Thành về nhà ở vài bữa cho khuây khỏa, tuy anh vẫn chơi đùa với bọn trẻ như bình thường nhưng chú Trung vẫn nhận ra anh có tâm sự. Buổi tối, khi anh đang giấu mình trong bóng tối trong phòng nhìn ra cửa sổ, chú Trung đã bước vào phòng đến bên cạnh anh và hỏi:

_ Có khúc mắc gì với cô nhỏ đó sao?

_ Dạ, cũng có một chút – Chú đã nhìn ra thì anh cũng không muốn giấu.

_ Ở nhà mấy ngày vậy đã nghĩ thông chưa?

Thành cúi đầu, không trả lời.

_ Có những chuyện không phải nghĩ là được, phải mặt đối mặt thì mới có cách giải quyết. Lên thành phố, tìm gặp trực tiếp đi.

_ Dạ. Ngày mai con lên.

Chú Trung nhìn Thành một lát rồi lắc đầu bước ra, chuyện của người trẻ họ phải tự giải quyết thôi, ông dù có muốn cũng không giúp gì được.

Lên thành phố, Thành kiếm Siêu đi ăn tối rồi rủ nhau ra quán ngồi.

_ Cậu và Như Nguyễn có chuyện gì rồi? Rốt cuộc Siêu hỏi Thành.

_ Tôi nói với cô bé về mấy đứa nhỏ ở quê, cô bé có vẻ để ý chuyện đó. Cậu nói em, nếu là cậu thì cậu sẽ thế nào?

Suy nghĩ một lát Siêu rồi trả lời:

_ Tôi không phải phụ nữ nên không thể cho cậu câu trả lời chính xác được. Nhưng đổi lại là tôi, nếu người con gái tôi yêu cũng có mười mấy đứa con dù là con nuôi thì tôi cũng không phải là không để ý đâu. Cậu cũng thử đặt mình vào vị trí của cô bé để suy nghĩ xem.

Thành không nói gì, Siêu cũng yên lặng để anh chàng suy nghĩ.

Hồi sau, Siêu lên tiếng:

_ Nói thật xem, trong lòng cậu có nghĩ cô bé thuộc về mình không?

_ Có.

_ Có thể cô bé cũng vậy, và phản ứng đầu tiên của con người sẽ là khó chịu khi đồ của mình bị người khác chia sẻ.

_ Tôi hiểu ý cậu rồi.

Nhìn Thành có vẻ căng thẳng, Siêu bật cười:

_ Chuyện gì cũng cần có thời gian để làm quen, chỉ cần cậu chứng tỏ đám con nuôi không ảnh hưởng gì đến tình cảm của hai người thì tôi nghĩ không có vấn đề gì đâu.

Thành cười nhẹ. Cũng mong mọi việc sẽ đơn giản như vậy.

_ Mà nói thật nhé, nhìn cái mặt trâu già nhà cậu tôi không thấy vấn đề mà chỉ thấy muốn cười thôi. Đáng đời cậu, ham cò non cho lắm vào.

_ Tôi thật rất muốn ném cậu xuống sông cho cá ăn - Thành gặm gừ.

_ Sao, trút hết tâm sự rồi giờ tính chuyện giết người diệt khẩu hả....

Về phía Nguyễn, Linh cũng thấy rõ cô bé đang có tâm sự. Biết tính Nguyễn nên anh cũng không gặng hỏi, nếu muốn cô bé sẽ tự thổ lộ. Sau bữa tối, khi đang ngồi ngắm biển, Nguyễn hỏi Linh:

_ Anh nói xem, nếu một cô gái trẻ lấy người đàn ông hơi lớn tuổi lại có mười mấy đứa con nuôi thì có gì không ổn không.

_ Cho dù là con ruột, anh cũng chẳng thấy có vấn đề gì, con cái thì có đời sống riêng của con cái, nếu hai người biết cách cân đối thì chẳng có gì là không ổn.

_ Anh nghĩ vậy thật sao?

_ Thật. Nhưng mà cái ông đang nói đó làm nghề gì mà nuôi được nhiều con vậy?

_ Cho thuê phòng trọ bình dân.

_ Nếu vậy thì cũng đơn giản, nhà họ vậy là cũng thường thường, nếu ông đó hiện đang tự nuôi được thì sau này cũng tự nuôi được, nếu cô gái đó mà có điều kiện kinh tế như em thì lại càng dễ nữa.

_ Nếu cô đó lấy ông đó thì đám con ông sẽ gọi cổ bằng gì?

_ Thích gọi gì thì gọi đó, không gấp, không ở chung là khỏi phải lo thừa gởi, xưng hô gì luôn.

_ Anh nói cũng có lý ha.

_ Chứ sao nữa, theo luật thì con riêng của ông vẫn là con riêng của ông, chẳng có quan hệ gì với vợ ông cả. Nghe anh đi, nghĩ đơn giản thì mọi chuyện sẽ đơn giản. Nhưng anh ngày càng tò mò về ông này rồi đó.

_ Không nói chuyện với anh nữa, em về phòng ngủ đây.

_ Nhưng mà em cũng đừng quên, em còn chưa có thành niên đâu đó, cuộc sống còn dài lắm đừng có suy nghĩ nhiều những chuyện đó chỉ cho nặng đầu.

Nguyễn không trả lời, chỉ phất tay chào tạm biệt Linh.

Tình hình này khi trở về anh phải điều tra cho ra người Nguyễn đã đề cập là ai. Đàn ông lớn tuổi, có nhiều con nuôi, chuyện đáng lo rồi đây.

Hôm sau, trong buổi phỏng vấn Linh trên truyền hình, Nguyễn ngồi dưới làm khán giả mà chẳng chút tập trung, những gì cô nghe được cứ vào tai này rồi ra tai kia đi mất, đến đoạn nói về môi trường làm việc ở Cuision world, Linh chia sẻ là có gia đình không phải chỉ cha mẹ con cái trong nhà mà anh chị em họ cũng vào làm tổng cộng gần 30 người, Nguyễn chợt nghĩ ra, tưởng tượng đám con của ông chủ là nhân viên Cuision world đi, 150 cũng không là vấn đề nói gì 15. Vấn đề giờ thành chuyện nhỏ rồi, cô phải về đây.

Lúc Linh xong việc, nhìn xuống đã thấy chỗ Nguyễn trống người, lo lắng định gọi cho cô thì thấy có tin nhắn: “em về nước trước đây, anh về sau nhé, tới nơi em sẽ nhắn tin”. Cái cô này cũng thật là, làm gì phải vội thế chứ. Tối đó, Linh cầm trong tay ly rượu trầm ngâm tới khuya.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Và Cô Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Ra sân bay mua vé chuyến sớm nhất, làm thủ tục xong cũng gần 3 giờ chiều, Nguyễn gọi điện cho Thành, rất nhanh anh đã bắt máy:

_Tôi nghe đây Như Nguyễn.

_Chú, giờ chú đang ở đâu?

_Tôi đang ở chỗ làm, cô bé đang ở đâu?

_Cháu đang ở sân bay Changi, khoảng một tiếng nữa sẽ về tới. Cháu sẽ đến công ty tìm chú, chú chờ cháu được không?

_Không được đâu Như Nguyễn, tôi có việc rồi, cô bé đừng đến tìm tôi.

_Chú bận rồi sao! Vậy thôi, chào chú.

_Tôi sẽ ra sân bay đón cô bé.

_Chú...!

_Tôi nghe.

_Chú xấu lắm!

_Tôi đúng là người xấu, tôi là người đã đi bỏ đi chơi suốt mấy ngày không thèm liên lạc về.

_Chú, cháu đói bụng, cháu muốn xiu rồi.

_Cô bé mau tìm cái gì ăn đi.

_Không muốn, chú đến đón cháu thì nhớ mua bánh cuốn Sài thành cho cháu.

_Bánh cuốn sẽ có, giờ cô bé tìm món gì ăn tạm trước đi.

_Không sao, cháu còn chịu được, để dành bụng về ăn luôn hai cuốn.

_Cô bé là cô ý đánh trống lảng phải không?

_Hi, bị chú nhìn ra rồi.

Máy bay vừa hạ cánh, Nguyễn lấy điện thoại bỏ chế độ máy bay chuyển sang chế độ bình thường, ngay lập tức cô bé nhận được tin nhắn của Thành: “Tôi chờ cô bé ở cổng ra số 7”

Nguyễn cười nắc nẻ, cô bé nhanh tay nhắn tin cho Thành báo đã đáp xuống, sẵn tiện nhắn tin báo bình an cho Linh rồi theo dòng người đi xuống.

[tingbanhbaonhanam.wordpress.com]

Ra đến cổng, nhìn thấy Thành đã đứng chờ sẵn, cô bé lại gần anh cười bẽn lễn rồi theo Thành ra xe. Thành nhìn Nguyễn, trên gương mặt của cô bé so với vài ngày trước đã có thêm vài nốt mụn đỏ, là đi chơi không uống đủ nước hay là ăn đồ nóng quá đây. Ngoài nguyên nhân Thành đoán còn có thêm mấy đêm trằn trọc nữa nhưng dễ gì mà cô bé thú nhận.

_ Minh đi công viên gần đây ngồi ăn bánh nha chú – Nguyễn vừa thất dây an toàn vừa đề nghị.

Thành gật đầu. Anh hỏi:

_ Cô bé xuống máy bay nhưng nhìn vẫn tươi tỉnh.

_ Dạ, gần mà chú, mấy lần đi xa hơn cháu cũng không thấy mệt gì lắm. Mà chú chờ cháu xíu ha.

Nguyễn nói rồi lấy điện thoại gọi điện về nhà báo đã về thành phố nhưng sẽ về trễ. Xong Nguyễn nhìn sang Thành thì thấy anh cười cười.

Vào đến công viên đã quá bốn rưỡi chiều, hôm nay là giữa tuần nên công viên tương đối vắng, hai người đến ngồi ở chiếc bàn đá dưới gốc cây phượng đang nở hoa. Những cánh hoa lác đác rơi trên bàn, trên ghế và nhuộm đỏ cả một vùng cỏ xanh bên dưới.

Thành lấy từ trong túi xấp ra hộp bánh cuốn, một hộp quả vải tươi và hai chai nước uống để lên bàn. Bánh cuốn Phú Thương bên ngoài là bánh trắng nướng phoi sương, mềm cuốn được, ăn không quá dai và để trong ngày không bị khô. Cuốn bên trong là rau và thịt. Rau thì gồm các loại rau thơm như bạc hà, húng cây, lá ngò, tía tô và rau diếp cá, xà lách, dưa leo xắt lát dài. [dd lqđ]. Thịt là thịt bò hoặc thịt heo xắt mỏng ướp gia vị đặc biệt rồi nướng xiên thường gọi đơn giản là lụi, nem nướng xắt vừa, một tí chả lụa xắt sợi, chả giò không nhân chiên giòn rụm đặc sản của miền Trung. Một món ngon được hưởng ứng nồng nhiệt ngay từ khi mới ra. [ddlqđ]

Cô bé lấy trong túi đeo bên mình ra một ổ bánh mì nhân thịt là phần ăn được phát trên máy bay.

_ Món này phải ăn trước vì nó nhạt hơn.

_ Cô bé nói đói bụng mà, sao không ăn trên máy bay luôn.

_ Cháu muốn ăn cùng với chú mà.

_ Nếu vậy cô bé ăn bánh cuốn đi, bánh mì để tôi ăn cho.

_ Sống là phải biết chia ngọt sẻ bùi chứ, đây là phần chú-Nguyễn nói rồi đưa nửa ổ bánh mì vừa mới bẻ ra cho Thành.

Ăn hết bánh mì rồi đến món bánh cuốn, cô bé xuýt xoa:

_ Ngon quá đi, đồ nước ngoài ngon mấy cũng không bằng đồ ăn nước mình.

_ Cô bé đã đi chơi ở đâu?

Nguyễn chột khựng lại một lát rồi trả lời:

_ Dạ, 3 ngày đầu cháu đi Thái Lan, 2 ngày sau thì ở Singapore.

_ Cô bé đi cùng người nhà sao?

_ Dạ, là đi với anh họ.

_ Cô bé về một mình, vậy anh họ đâu?

_ Dạ, anh ấy còn bận việc sẽ về sau.

Thành cười ảm áp:

_ Cô bé ăn mau đi.

_ Dạ.

Ăn uống xong hai người cho rác vào túi để sang bên. Thành nhìn Nguyễn hỏi:

_ Sao cô bé lại về sớm?

Nguyễn biết đã đến lúc phải nói cho rõ ràng rồi.

_ Đòi câu hỏi khác được không chú?

_ Câu hỏi khác? Câu gì cũng được sao?

Nguyễn hít một hơi thật sâu, ngồi thẳng lưng nhìn Thành:

_Dạ.

Thành cười nhẹ, anh nhìn sâu vào mắt Nguyễn nói:

_Cô bé chịu gặp tôi, tôi mừng lắm. Giờ cô bé nghĩ thế nào? Hãy nói thực lòng cho tôi biết

_Dạ-Nguyễn im lặng một lát, cô bé hít một hơi sâu rồi nói-Kỳ thực khi nghe chú có con nuôi vừa nhiều lại vừa lớn như vậy cháu cảm thấy không quen chút nào. Cháu sẽ thích hơn nếu chú không có hoặc có ít hơn. Nhưng đây là việc không thể thay đổi, cháu sẽ thử xem mình có quen được với việc này không.

_Tôi rất vui vì cô bé đã quyết định như vậy.

Im lặng một lát Thành vươn người về phía trước thì thầm:

_Cô bé thấy vậy có được không? Đứa nào đủ 18 tuổi, con trai thì cho ra riêng, con gái thì cho theo chồng, được lựa nào là xuất chuồng lựa đó, không để lại đứa nào hết.

Nguyễn cũng chụm đầu vào thì thảo:

_Cháu thấy được đó, nhất trí vậy đi chú.

Cả hai cùng cười thích chí.

Khúc mắc xem như đã giải tỏa được phần nào, Nguyễn và Thành lại tiếp tục câu chuyện:

_Có phải vì chú sống ở thành phố mà chú của chú sống ở quê một mình nên chú mới nhận con nuôi không?

_Cũng không hẳn là vậy, Thành trầm lặng một lát rồi nói:

_Cô bé cũng biết rồi đấy, gia đình chúng tôi hiện chỉ còn tôi và chú, tôi thì mãi chẳng đưa được ai về, chú ấy đành phải đặt hy vọng có người nối nghiệp ở nơi khác, nói gì cũng phải cố để dòng tộc không bị đứt đoạn ở đời mình.

_Có phải vì vậy mà phải nhận nhiều một chút để trừ hao không chú?

_Cô bé nhìn ra vấn đề rồi. Kiểu như nếu nhà đông con thì hy vọng có một đứa nối nghiệp sẽ nhiều hơn nhà có ít con vậy. Minh cứ cố hết sức rồi còn kết quả thì tùy duyên vậy.

_Nhưng sao không làm con bác Trung mà lại làm con của chú?

_Chẳng phải là do tôi không hoàn thành nhiệm vụ nên phải chịu trách nhiệm sao? Với lại bằng tuổi chú mà lại có mấy đứa nhóc lẻo đẻo theo sau gọi ba thì ngại người ta nhìn ra ngó vào.

_Vậy sao trước đây chú của chú không lập gia đình?

_Chú có vợ và con trai, nhưng thím và người con trai đó đã mất trong một tai nạn, từ đó chú ở vậy luôn.

Nguyễn không ngờ bác Trung đã gặp phải chuyện buồn như vậy, cô bé lặng yên một lát rồi nói:

_Hoàn cảnh nhà chú như vậy, nuôi con nuôi có lẽ cũng là điều tốt.

_Tôi cũng hy vọng vậy. Trời cũng tối rồi, mình về thôi cô bé.

_Dạ

Nguyễn đứng dậy đi theo Thành đến bỏ rác vào bụng của con hải mã thùng rác rồi cả hai ra chỗ đậu xe.

Ra khỏi công viên, Thành hỏi Nguyễn:

_Cô bé có mệt không, tôi đưa cô bé về nhà.

_Cháu đến thăm Phi Phi và Rì Rì một lát rồi mới về.

Thành cười cười rồi cho xe đi thẳng

Phi Phi: Như Nguyễn, cô phải mua nhiều xương cho tôi!

Rì Rì: Xà lách mùa này non lắm ba Thành ơi!

Chương 23

Dòng xe cộ đang chạy bình thường thì bỗng chậm hẳn lại, phía trước hình như tắc đường, thường như vậy đa phần là có đụng xe. Thành tắt xe vô lễ, anh mở cửa xe rồi quay sang bảo Nguyễn:

_Tôi xuống xem phía trước thế nào.

_Dạ.

Thành đến chỗ mọi người đang tập trung đông đúc, đúng là có tai nạn thật. Nạn nhân là một phụ nữ trẻ đang có thai, nằm bất tỉnh trên đường. Thành bước nhanh tới đưa tay lên mũi người phụ nữ, may quá còn thở.

_Mọi người tản bớt ra để nạn nhân có không khí để thở. Có ai gọi cấp cứu chưa? Thành lên tiếng hỏi mọi người xung quanh.

_Đã gọi cấp cứu và công an. Giờ này đồng xe sợ là xe cấp cứu không đến sớm được-Một thanh niên mặc áo sơ mi caro đen sọc đỏ đứng gần đó trả lời.

Thành gật đầu rồi hỏi tiếp:

_Ở đây có ai biết sơ cứu không?

_Tôi đã từng học qua. Người thanh niên áo caro lúc này trả lời.

_Tôi cũng biết-Thêm một người khác lên tiếng.

_Ok, xe tôi có cáng cứu thương và túi cấp cứu, tôi sẽ chở nạn nhân đến bệnh viện. Tôi cần 4 người giúp tôi đưa nạn nhân lên cáng, vì nạn nhân đã bất tỉnh nên sẽ xử lý theo kiểu chấn thương cột sống và đa chấn thương. Việc này anh làm được chứ? – Thành nói với người thanh niên áo caro.

_Tôi cần thêm 2 người nữa giúp tôi mang cáng cứu thương và túi cấp cứu.

Có hai thanh niên nữa tỏ ý sẵn sàng giúp. Thành gật đầu bảo họ:

_Theo tôi.

Chạy đến xe thì Nguyễn đã mở cửa bước ra ngoài.

_Tôi sẽ chở nạn nhân đi cấp cứu

Thành nói nhanh với Nguyễn rồi mở cửa sau lên, lôi ra một cái túi ra, lấy đồ nhanh chóng lắp thành một cái cáng cứu thương rồi đưa cho người thanh niên, người còn lại thì cầm hộp cấp cứu chạy đến chỗ người bị nạn.

_Cháu có thể giúp gì?-Nguyễn chạy tới hỏi.

_Trên hộp xe có sẵn chữ thập đỏ có miếng dán, giúp tôi dán trên lưng và trước ngực để mọi người biết mà ưu tiên.

_Dạ-Nguyễn nói rồi chạy ra phía trước xe tìm chữ thập đỏ

Còn Thành thì nhanh chóng xoay và gấp ghế lại xếp thành một cái bục để đặt cáng cứu thương trên đó. Rõ ràng chiếc xe Thành đang lái được thiết kế để có thể linh động làm xe cứu thương.

Xong Thành lại lên ghế tài xế, khởi động xe, anh nhấn một cái nút có hình chữ thập đỏ, lập tức phía trước và hai bên hông xe có chữ thập đỏ nhấp nháy và còi xe cứu thương hú lên. Nguyễn cũng tranh thủ dán chữ thập tìm thấy lên áo anh.

Nghe tiếng còi hú, mọi người bắt đầu tản ra cho xe Thành đến chỗ tai nạn, nạn nhân giờ đã được cho lên cáng và cố định cổ bằng hai túi vải hai bên.

Khi đã đưa cáng lên xe, Thành nói với chàng thanh niên lúc này:

_Cậu ở lại hiện trường chờ cảnh sát tới, báo với họ nạn nhân được chuyển đến bệnh viện gần nhất là bệnh viện phụ sản MK, tôi sẽ mang túi xách của nạn nhân để làm thủ tục nhập viện, còn điện thoại cậu giữ lấy để báo gấp cho người nhà, đây là số liên lạc của tôi –Nói rồi Thành rút ví lấy card visit đưa cho người thanh niên

_Đọc số điện thoại của cậu giúp tôi – Anh quay sang Nguyễn-Nhớ số giúp tôi.

_Tôi cần một người đi theo giúp đưa nạn nhân đi-Thành lên tiếng với mọi người xung quanh

Kết quả không có ai đứng ra, Thành đành bảo Nguyễn:

_Cô bé ngồi cạnh bệnh nhân, nếu cô ấy tỉnh lại thì nắm tay cô ấy và tìm cách trấn an. Tôi sẽ lái xe.

Đến bệnh viện, nạn nhân vẫn chưa tỉnh và được đưa ngay vào phòng cấp cứu. Thành ở ngoài lục giấy tờ để làm thủ tục nhập viện cho nạn nhân. Lát sau thì người nhà đến, Thành chưa kịp thở phào thì đã thấy Nguyễn mềm oặt đổ vào người mình rồi từ từ khụy xuống. Anh vội đỡ lấy cô bé, từ từ để cô nằm xuống.

_Nhur Nguyễn, Như Nguyễn, cô bé sao thế? Bác sĩ! bác sĩ! Cấp cứu...

Số là sau khi đi được một đoạn, nạn nhân có hiện tượng xuất huyết, Nguyễn vốn sợ máu nên cô bé đã thấy hơi chóng mặt, ráng chống đỡ đi theo Thành vào bệnh viện, vừa rồi mùi thuốc sát trùng và mùi máu của phòng cấp cứu xộc ra, cô bé chịu hết nổi, chính thức lăn ra ngất xỉu, nhưng chỉ một lát sau Nguyễn hồi tỉnh lại lúc này cô bé đang nằm trên băng ca và một bác sĩ đang kiểm tra cho cô bé.

Sau khi xem xét một lượt, vị bác sĩ khám cho Nguyễn nói với Thành:

_Không vấn đề gì, cô bé chỉ bị choáng một tí thôi. Nhưng để đảm bảo ngày mai anh đưa cô bé trở lại khám tổng quát một lượt nhé. Giờ thì để cô bé nằm một lát cho tỉnh hẳn rồi về.

Thành gật đầu:

_Cảm ơn bác sĩ!

Nguyễn lúc này đang cố gắng ngồi dậy, bỗng dưng lăn đùng ra xỉu, mắt nhắm quá đi.

_Cô bé chờ một lát cho tỉnh hẳn rồi hẵng ngồi dậy.

_Không sao, cháu tỉnh rồi, không cần nằm đây nữa.

_Cô bé nghe tôi, tôi sẽ đỡ cô bé từ từ ngồi dậy, hít thở sâu 5 phút rồi mới đứng lên và rời khỏi băng ca. Thống nhất thế nhé.

_Thật sự là không cần vậy mà, nãy thấy nhiều máu quá nên cháu bị choáng tí thôi.

_Ngoan, nghe lời tôi đi cô bé.

Nói rồi Thành đỡ Nguyễn ngồi dậy, anh ngồi phía sau cô bé, lấy hai tay mình xát lên bàn tay cô bé để nó nóng lên.

Đúng như Thành hứa, 5 phút sau anh để Nguyễn đứng dậy và anh đưa cô bé ra về. Nguyễn đã hết choáng và có thể đi lại bình thường như cũ, chỉ có gương mặt là còn trắng bệch và cần được làm hồng hào trở lại để cô bé có thể về nhà mà không khiến bố mẹ lo lắng.

Thành đưa Nguyễn về nhà mình, và vì anh đã gọi về trước nên khi vừa cho xe chạy vào trong sân khu trọ, thím Sáu đã tất tả ra đón.

_Nguyễn có thấy khỏe hơn chưa con? Thím sau nắm lấy cánh tay Nguyễn ân cần hỏi han cô bé khi cô vừa xuống xe.

Mặt Nguyễn lúc này cũng đã tươi tắn hơn được một chút:

_Dạ con khỏe nhiều rồi Thím.

Lúc này thím mới quay sang Thành cũng vừa xuống xe đi tới:

_Thím đã làm sẵn nước gừng, con đưa Nguyễn vô trong cho nó uống liền đi.

_Chắc là để cô bé uống ở trên phòng rồi nằm nghỉ một lát luôn.

_Vậy cũng được, con đưa con nhỏ lên phòng trước đi, thím mang lên liền cho.

_Dạ, vậy tụi con lên trước.

_Dạ, con đi lên đây thím-Nguyễn nói với thím Sáu.

_Ồ, hai đứa lên đi. Nói rồi bà đi nhanh vào nhà, lấy đồ để mang lên phòng cho Nguyễn

Hai người đi vào trong, khi lên được vài bậc cầu thang, Nguyễn chợt đứng lại, cô bé dựa người vào tường, thở mệt nhọc.

Thành vội ôm lấy cô bé:

_ Cô bé lại thấy mệt sao?

_ Dạ có một chút.

Thành không nói một lời, anh bế thốc cô bé lên và bước nhanh lên phòng. Anh không biết trong lúc đó, Nguyễn nhẹ nhẹ nép vào người anh và môi cô bé hé mỉm cười mỉm ngượng.

Đến cửa phòng, Thành nhẹ nhàng để Nguyễn xuống, anh mở cửa rồi dìu cô bé vào phòng, để cô bé ngồi lên giường.

_ Cô bé thấy thế nào rồi.

Nguyễn liếm nhẹ môi, một đặc điểm thường thấy mỗi khi cô bé có điều chột dạ:

_ Cháu không sao mà! Khỏe như trâu, chứ đừng lo. Chú đi thay quần áo cho thoải mái đi.

_ Vậy cô bé nằm nghỉ trước đi. Nói rồi anh cúi xuống tháo giày, giúp cô bé nằm lên giường, đắp chăn cẩn thận rồi anh mới đi thay quần áo.

Thành vừa quay đi thì thím Sáu lên tới. Thấy Nguyễn ngồi dậy thím liền nói:

_ Con ngồi yên đó, đừng xuống giường.

Thím mang khay đồ đặt lên chiếc bàn trong phòng rồi lấy ly nước gừng mang lại cho Nguyễn:

_ Uống miếng nước gừng nóng đi con. Uống cho nóng người, một lát là khỏe lại hà.

_ Dạ, con cảm ơn thím.

Thím Sáu cười hiền từ nhìn Nguyễn vừa thổi vừa uống hết ly nước gừng. Thím cầm lấy cái ly không từ tay Nguyễn, để nó lên bàn, lúc này Thành cũng vừa bước ra.

_ Nguyễn uống nước gừng xong rồi hả thím.

_ Ủ, còn có ít đồ ăn, thím để đây cho hai đứa. Giờ thím đi xuống, cần gì cứ gọi thím.

_ Dạ, con cảm ơn thím.

_ Ủ, được rồi.

_ Thím đi nha Nguyễn.

_ Dạ, con chào thím.

Sau khi tiễn thím Sáu ra cửa, Thành khép cửa rồi quay trở lại đến ngồi bên mép giường, này Nguyễn đang ngồi dựa vào đầu giường, tay thì ôm con sâu thú bông.

_ Cô bé có muốn nằm xuống nghỉ một lát không?

_ Dạ không, cháu muốn ngồi thế này nói chuyện. Chú ngồi lên đây đi, ngồi cạnh cháu nè.

Nói rồi cô bé ngồi dịch sang bên dành chỗ cho Thành, Thành leo lên giường, không ngồi như Nguyễn mà nằm hẳn xuống gối đầu lên hai bàn tay.

_ Phi Phi đâu mà nãy giờ cháu không thấy nó.

_ Vừa rồi tôi có dẫn nó về quê và chưa dẫn lên.

_ Vậy ạ, về quê chắc anh chàng thích lắm.

_ Nó cũng hợp với mấy đứa nhỏ ở nhà lắm, nên không lên đây lại chắc cũng không sao.

_ Cháu nghĩ nó không đành lòng bỏ mấy cô nàng trên này đâu, khó khăn lắm mới giành được nàng chứ bộ.

_ Ủ được rồi, để ít bữa nữa về mang anh chàng lên.

_ Mà chú, không ngờ trên xe chú lại có đủ đồ cứu thương như vậy, các ghế sau còn có thể gập thành chỗ để băng ca nữa.

_ Tôi là thành viên của đội cứu thương tình nguyện mà.

_Chú kể đi, vì sao chú lại tham gia đội này.

Đội cứu thương tình nguyện thì Nguyễn từng nghe qua là những người có kỹ năng sơ cấp cứu và sẵn lòng chờ người bị nạn đến bệnh viện, vì bình thường chỗ nào thấy đông đúc là cô bé tự động lảng ra, nên Nguyễn chưa từng nghĩ đến sẽ quen biết những người nhiệt tình như vậy.

_Cái này giống như cái số nó vậy, cứ hễ tôi ra đường không dám bữa thì nửa tháng là thấy có tai nạn, không giúp người ta thì mình thấy ray rứt nên tôi đi học sơ cứu, rồi xin công ty cấp kinh phí để thiết kế lại xe để có thể dùng cứu thương khi cần. Máy bệnh viện nội thành tôi đi muốn thuộc lòng, mà trong đó cũng nhiều người nhớ mặt tôi luôn.

_Vậy có trường hợp nào chú không kịp đưa được nạn nhân đến bệnh viện không?

_Có chứ. Nhiều người đã không kịp chờ đến bệnh viện.

_Vậy chú có gặp ma lần nào chưa? – Nguyễn thấp giọng hỏi.

Thành phì cười:

_Tôi chưa gặp lần nào.

_Có phải vì vậy mà chú không thấy sợ.

_Một phần là vậy, chủ yếu là tôi làm việc mà tôi nghĩ mình nên làm, cũng không hại gì ai, nếu có người cỏi âm họ cũng chẳng có lý do gì để mà làm khó tôi cả.

_Nhiều khi không phải làm khó gì mà là đến nhờ giúp đỡ vì không kêu được ai.

Thành phì cười, anh nghiêng người lại nhìn Nguyễn:

_Cô bé cũng có tò mò tìm hiểu đề tài này nhì.

_Con gái mười đứa thì hết chín thích nghe chuyện ma mà chú.

Kỳ thật Nguyễn là số ít còn lại kia, vừa mất thời gian lại tự dọa mình, cô bé không rảnh; chỉ là làm nhà hàng, mặt bằng là yếu tố sống còn, gặp vài lần các yếu tố vô hình, không giải thích rõ ràng được mà người ta gọi chung chung là ma, Nguyễn cũng hiểu vấn đề này là có thực, tuy nhiên cô bé cũng biết là thực tế người ta có một số cách làm để có thể chung sống hòa bình. Biết là biết vậy, nhưng khi gặp phải các vấn đề đó thì trách nhiệm sẽ là của người khác, Nguyễn chưa bao giờ đụng tay vào.

_Nói vậy là chú không có làm gì thêm như thấp nhang, cúng trái cây hay gì đó.

_Có. Hàng tháng thím Sáu giúp tôi cúng hoa, trái cây, chè xôi. 3 tháng một lần tôi mang xe vào chùa và nhờ thờ nhờ các thầy, các cha làm lễ để giúp siêu độ cho người khuất mặt khuất mày.

_Như vậy dù không thấy chú vẫn tin là có nhưng không thấy sợ

_Đúng vậy, tôi tin. Suy cho cùng thì nếu may mắn được chết già cũng chỉ vài chục năm nữa thì tôi cũng thành giống họ, còn nếu tin theo luân hồi thì mỗi người đều được sinh ra và chết đi vô số lần. Kiểu gì thì cũng chẳng có gì để sợ.

_Chú học sơ cứu ở đâu?

_Ở bệnh viện Tâm An, nơi đó tháng nào cũng tổ chức khóa học miễn phí hết. Cô bé cũng được học ở trường rồi phải không.

_Dạ, thực tập với bạn thì cháu làm được, nhưng thực tế thì không dám, cháu sợ máu.

Thành im lặng, không khí trầm lắng xuống, một lát sau anh ngồi dậy nói:

_Xin lỗi Như Nguyễn, hôm nay tôi không nên đưa cô bé đến bệnh viện.

_Chú đừng vậy mà, chú cũng đâu biết là cháu sợ máu.

_Giờ thì tôi biết rồi, nếu có lần sau – Thành nhìn Nguyễn rồi nhẹ giọng – Tôi sẽ để cô bé về trước.

_Chú đừng áy náy như vậy nữa, là tại cháu thôi, lẽ ra khi đến bệnh viện cháu không nên vào trong, cháu nên tự lo cho mình.

_Không phải là áy náy, tôi là đau lòng.

Nguyễn bỏ con sâu bông, tiến đến bên Thành, ôm lấy cổ anh từ phía trước:

_Chú thật là người tốt, được quen biết chú cũng thật tốt.

Thành cũng dịu dàng vỗ vỗ lưng cô bé.

_Cháu muốn nói với chú một bí mật – Nguyễn thì thào vào tai Thành – lúc này ở cầu thang, cháu vì muốn được chú bế nên mới giả vờ là bị mệt.

Nguyễn thấy rõ ràng là người Thành cứng lại, cô bé buông anh ra, bốn mắt nhìn nhau trong khoảnh khắc rồi sau đó nhanh như tên chớp cô bé đưa người tới áp môi mình vào môi anh, vụng về hôn lên đó. Thành không có phản ứng gì cho đến khi cô bé rời ra thì anh đưa tay kéo lại. Nụ hôn triền miên kéo dài như vô tận, cho đến khi chuông đồng hồ điểm 8 giờ vang lên thì Thành lập tức dời ra và chỉ còn ôm Nguyễn cho đến khi hơi thở cả hai ổn định trở lại.

_Sao thế chú?

_Chùm nho thực sự hãy còn xanh và cô bé phải cố gắng chờ cho đến khi chùm nho ấy chín hẳn mới được.

_Cháu đã trên 16 tuổi rồi, dù là sinh lý hay luật pháp gì cũng đã đủ tiêu chuẩn hết rồi.

_Tôi biết luật quy định thế nào, cũng hiểu con người phát triển ra sao nhưng tôi đặt chuẩn cao hơn.

_Í chú là phải 18 tuổi?

_Cao hơn nữa.

Mẹ ơi, có ai đưa dùm món “đồ cổ” về đúng niên đại của nó dùm với.

_Chú là người của thế kỷ trước lưu lạc đến đây cho đúng không?

Thành chỉ cười cười không phản bác.

“Chú cứ ở đó mà mơ đi, 18 tuổi là giới hạn của tôi, khi đó tôi nhất định phải có full version, hồi giờ chưa có gì tôi thích mà tôi không có được” Nguyễn nhủ thầm trong lòng, mặt thì xụ hẳn xuống

_Vui về lên đi cô bé, tôi có một món quà cho cô bé.

Nguyễn lập tức ngước lên, nhìn theo tay Thành mở cái hộp ở đầu giường.

Thành quay lại nhìn Nguyễn:

_Nhắm mắt lại đi cô bé, thật chặt vào.

Nguyễn nhìn nhìn anh rồi quyết định nhắm mắt.

_KHông được nhìn trộm nhé, cho đến khi tôi nói cô bé mới được mở.

Nguyễn cảm nhận Thành cầm lấy tay mình đeo một vật gì đó vào.

_Giờ cô bé mở mắt được rồi.

_Hay thật đấy, đúng cái cháu thích-Nguyễn chợt nghĩ ra điều gì, cô bé nheo mắt nhìn Thành-chú mua nó hôm đi mua quà sinh nhật cho cháu gái chú phải không?

Thành gật gật đầu.

_Sao lúc đó chú lại muốn mua nó?

_Tôi thấy nó rất hợp với cô bé. Hôm nay vừa đúng dịp để tặng. Chúc mừng cô bé bước qua tuổi 18 dù có muộn vài ngày.

_Cháu cảm ơn chú. Nhưng chú thật đã muốn tặng cháu từ lúc ấy sao?- Nguyễn dè dặt hỏi.

_Đúng vậy, lần đầu gặp cô bé, tôi đã có ý định tặng quà. Con người tôi là vậy, thích ai thì sẽ muốn tặng quà cho người đó.

Nghe thì có vẻ hợp lý, nhưng Nguyễn vẫn cảm thấy có gì đó mắc mứu ở đây, cô bé không lý giải rõ ràng được, chỉ mơ hồ cảm thấy bức tranh dường như đang thiếu khuyết một mảnh ghép nào đó.

_Gia đình cho phép cô bé ra nước ngoài trong ngày sinh nhật sao?

_Thì có thể xem đó như là một món quà, cũng phải mới mẻ một chút thì mới thú vị mà chú.

Nói thực lòng, Nguyễn cũng chả ham sinh nhật, vì Cuisin world cô bé đã ứng trước hết quà tặng của mấy năm rồi rồi nên các sinh nhật gần đây đều được tổ chức ở Cuisin world và chi phí do cô bé tự trả, mọi người trong nhà thì lại vô cùng hào hứng với chuyện nhắc cho cô bé nhớ: chuyện gì cũng có giá của nó, có sức chơi thì phải có sức chịu. Thật tình có cần phải ghi nhớ kỹ đến vậy không! Năm nay, vậy là trốn được cháu này rồi, vui ghê!

Loáng một cái đã gần chín giờ tối, Nguyễn vội vàng trang điểm lại cho mặt tươi tắn lên rồi mới đi taxi về nhà, Thành hẳn nhiên là đưa cô bé về tận nhà, và anh đã chờ cho đến khi công nhà Nguyễn đóng hẳn rồi mới để taxi đưa mình về lại nhà.

Hôm nay quả là một ngày đại thắng, Nguyễn đi vào giấc ngủ với nụ cười mãn nguyện hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Và Cỏ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.